

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

How can surrender hurt more than a bullet?

Torn by

HONOR

Lords of The Commission – New York Series

STEPHANIE AMARAL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı© 2024 Stephanie Amaral

Bu bir kurgu eseri.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2024 by Stephanie Amaral

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Daha fazla bilgi için, adres: stephanieamaral.author@gmail.com İlk ciltsiz
baskı Ağustos 2024

Kitap tasarımı Stephanie Amaral

Düzenleme: Michele Mencer

ASIN: B0CM416QS7

www.stephanie-amaral.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Telif hakkı ithafı:](#)

[İçerik Uyarıları:](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[KARANLIĞIN](#)

[MELEĞİ Bu serideki](#)

[kitaplar:](#)

[Yazar hakkında](#)

[Teşekkür](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONURLA YIRTILD I

OceanofPDF.com

ADANMIŞLIK:

Hiçbir işe yaramayacağını bilsek bile, bir erkeğin tavırlarını sikerek boyun eğdirmesini isteyen tüm Kraliçelere. Yolculuk hala çok eğlenceli ve onları denerken izlemek çok ateşli. Küstahlığı getirin... Matteo bunu kaldırabilir.

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARILARI:

Bu içerik uyarıları spoiler içerebilir, bu nedenle kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

Ruh sağlığınız önemlidir ve bu nedenle aşağıda listelenen maddelerden herhangi biri sizin için tetikleyici ise lütfen okumayın.

Görücü usulü

evlilik Şantaj

Silah şiddeti Bıçak

şiddeti Cinayet

Yalnızca 18+ yaş için uygun açık cinsel içerik

İşkence

Nefes

oyunu

Darbe

oyunu Dub-

con

Küfürlü konuşma

Uyuşturucu

kullanımından bahsetme

Bir akrabanın ölümü Bir

kardeşin ölümü Bir

ebeveynin ölümü

Keder ve kayıp tasviri

Organize suç

Beklenmedik Hamilelik

Adam kaçırma

Manipülasyon

Ampütasyon

Boşanma

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

(Belirli bir sıraya göre

değil) [Youtube](#)

[Spotify](#) .

Tek İstedğim - Adele

What You're Waiting For - Power-Haus Bad

Blood - Taylor Swift Ft. Kendrick Lamar

A Certain Romance - Arctic Monkeys You

Don't Own Me - Saygrace Ft. G-Easy

Dark Horse - Katy Perry Ft. Juicy J

Genius - Lsd Ft. Sia, Diplo, Labrinth

Shameless - Camila Cabello

İnsan - Rag'n'bone Man

Küçük Kız Gitti - Chinchilla

Can't Remember To Forget You - Shakira Ft. Rihanna

So What - P!Nk

Ben Seninim - Isabel Larosa

I Put A Spell On You - Austin Giorgio

Birds Of A Feather - Billie Eilish Watch

Me Burn - Michele Morrone Beautiful

Things - Benson Boone

Hayvanlar - Maroon 5

[OceanofPDF.com](#)

BLURB

Francesca

Erkekler savaşırken, kadınlardan barışı korumaları beklenirdi.

Daha önce bir adamı sevmiştim. Bunun bir daha asla olmayacağına yemin ettim. Yani ailenin iyiliği için evlenmek o kadar da kötü bir şey değildi.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ne de olsa bir mafya prensesiydim ve erkekler tarafından yönetilen bu dünyadaki tek rolüm bir ticaret eşyası olarak hizmet etmekte.

Ama mihrapta beni bekleyen adam amcamın beni verdiği kişi değildi.

New York *ailesinin* müstakbel Don'u bu düzenlemede kardeşinin yerini almıştı. Bir yanım bu düşünceyle ırpınsa da, diğer yanım beni bir şeymişim gibi oradan oraya savurmalarına fkelen-di.

Matteo Battaglia istediğini elde etmek için hiçbir şeyden kaınmayacaktı ve Komisyon'daki o koltuk, fedakrlıklar ne olursa olsun onun olacaktı.

Sonunda onun yerini almak için evlenmesi gerekiyordu. Ben onun yükselişinin son parasıydım.

Torn by Honor, açık kapı buharlı sahneleri ile ift POV'da yazılmış bir ***detin*** ikinci kitabıdır. Tamamlanan *det*, garantili bir HEA ile biten birbirine bağlı bağımsız bir aşk romanı olarak okunabilir.

Tam ***bir*** deneyim için lütfen ***Aldatma ile Bağlanmış*** *detinin* ilk kitabını ***okuduğunuzdan*** emin olun.

Bu, Komisyonun Lordları - New York serisinin üçüncü kitabı ve diğerlerinin yanı sıra zorla evlilik ve düşmanların aşıklara kinayelerini içeren Mafya romantizminin daha hafif bir tonu. Baştan sona karanlık konular var, ancak aşırı karanlık bir hikaye olarak kabul edilemez. İçerik uyarıları hala geçerlidir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Matt

İntikam yas tutmayı bekleyemezdi.

Soğuk yenen bir yemek olduğunu söylerler ama ben asla soğumam. Asla durmayacağım. Bu kan davasının sonunu görene kadar asla dinlenmeyeceğim.

Bu da tek bir anlama geliyordu: Hiro Naoki'nin ölmesi gerekiyordu.

Yolda giderken gömleğim tertemiz ve beyazdı. Sadece bir saat önce insanların bana yağdırdığı taziyeler lekelenmişti. O *mafiyatik* adamlardan kaçtığı gerçekten ciddiymiş?

Şimdi mi? Alison ve Jamie'nin gözyaşlarıyla sıırılsıklam olan aynı gömlek, kir ve kan arasında engebeli bir karmaşaydı. Çok ama çok fazla kan. Hiçbiri bana ait değildi ve eğer konuşabilseydi, tek kelimesi bile İngilizce olmazdı.

O orospu çocuğunun yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamak için gerektiği kadar Yakuza kanı dökeceğim.

Bu boktan suç dünyasında benim için yasak olan bir şey varsa o da ailedir. Benimkine bulaşma yoksa Tanrı'nın bile korktuğu şeytanın tarafına geçersin.

İşte buradaydım. Beelzebub bana cehennem alevlerinde kalıcı bir yer sağlayacak bir görevdeydi. Ne de olsa yeraltı dünyasında yaşıyordum. Bu kader işle birlikte geliyordu.

Önümdeki sandalyede oturan çift kesikli pembemsi bok yığını, birazdan içinde boğulacağı kanı kusuyordu. Üç yanlış cevap yüzünden dili kesildi. Ve bu orospu çocuğu neredeyse bir şahdamarı kadar kanıyor.

James ipleri çözmek ve onu bu saldırıda arkamızda bıraktığımız ceset yığınının içine atmak için ona doğru uzandı. Ama benim işim henüz bitmemişti.

"Ona birkaç dakika daha verin." Nefes almayı bıraktığından emin olmak istedim. Kesik dili, diğer açık yaralarıyla birlikte

Benimle bire bir görüşmesi sırasında kazanılanlar, yakında onun ışığa doğru yürümesini sağlayacak.

Sadece sadist piçlerin öldüklerinde ışık gördüklerine inanmıyordum. Eminim diğer tarafta onlar için hiçbir şey yoktur. Sadece araf. Kendilerine böyle bir ödül kazandıran hayatlarındaki her pisliğin üzerinde yaşayabilecekleri ultra bilinçli bir durum. Onlara tövbe etmeleri için bir sebep verin ama barışmanın hiçbir yolu yok.

Muhtemelen bir gün kendimi böyle bir yerde bulacaktım, ancak bu beni vicdan sahibi yapmaya yetmedi.

Şu anda tek umursadığım Hiro'yu bulmak ve onu sonsuza dek peşini bırakmayacak anılarıyla birlikte o hiçliğe göndermekti.

Eğer ben de kendimi orada bulursam, onu tekrar avlayıp ikinci, üçüncü ve dördüncü kez öldüreceğim. Bundan zevk alacağım. Bunu daha önce yapmış olmam önemli değil, tadı yine de kremalı *bir panna cotta*'dan aldığım ilk ısırık gibi olacak.

Cennet gibi. İronik, biliyorum.

"İki serçe parmak, başlatma artı bir ihtar anlamına gelir. Bu çok fazla olsa bile, tek seferlik bir suçluyu affetmeyi anlayabilirim. Bir avuç parmağı eksik bir adamı nasıl tutarlar ki? Güvenilir bir , değil mi?" Francesca, silahının ucuyla ittiği bir başka Yakuza askeriyle plastik kaplı odaya kasıla kasıla girdi.

Aylar önce pusuya düşürüldüğümüzde gelinliğinin altından bacağına bağladığı küçük şeyin aynısıydı. Ve o karlı elbisenin içinde, deri giysisi ve yüzüne sıçrayan kanla şu anda olduğu kadar muhteşem görünüyordu.

Karım.

Benim belalı, mafya kraliçesi karım.

"Düşük standartlar. İşte böyle." Max odanın diğer ucundan mırıldandı, dişlerini bir başka oyuncak askere geçirmeye benim kadar hazırды.

"Bununla işin bitti mi?" Francesca odadaki tek koltuğu kaplayan yarı ölü adamı işaret ederek sordu. "Çünkü bunun bize ihtiyacımız olanı söylemek için ani bir eğilim gösterebileceğini hissediyorum."

Bacaklarının arkasına attığı bir tekmeyle, Yakuza askeri homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü. Ne kadar berbat bir durumdu ki, duruma rağmen onu görünce sikimin seğirmesine engel olamadım.

"Sadakat senin güçlü özelliklerinden biri değil gibi görünüyor. Hiro'nun seni tutmasını sağlayacak kadar özel olan ne?" Max tısladı ve

adamın çenesini tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

Max silahını sandalyede oturan Yak'a doğrultmadan önce birkaç saniye sessizce birbirlerine baktılar ve hiçbir uyarıda bulunmadan adamın beynini dağıttı. Gözleri önündeki adamdan hiç ayrılmıyordu.

"Sana lanet bir soru sordum." Etkili olması için homurdandı. Vurduğu herif zaten ölmüştü ama bir duvarın kırmızıya boyanmasını ve beyninin parçalanmasını , gelecekteki leşlere konuşma dürtüsü veriyordu.

Diz çökmüş asker yine de umursamaz bir tavırla yüzünü Max'in elinden kurtardı ve yere tükürdü, plastiğin üzerine tükürükten çok kan sıçradı.

"Ben onun kardeşiyim."

Bu cevap beni ona doğru koşturdu, bir parça intikam için o kadar hazırdım ki neredeyse tadını alabiliyordum.

"Çıkarın şu pisliği sandalyeden. Burada Yakuza kraliyet ailesi var. Ona hak ettiği karşılamayı verelim." Yüzümdeki hastalıklı gülümsemeyi saklamadan söyledim.

Göze göz.

Jimmy ve James çöplerle ilgilenirken, Max Hiro'nun kardeşini sandalyeye oturmaya zorladı ve ipleri daha sıkı bağladığından emin oldu.

"Burada bir şeylerin dengesiz olduğunu hissediyorum." Çeneme vurdum, bu orospu çocuğuna tepeden tırnağa baktım. "Oh, biliyorum. Bu elde çok fazla parmak var. Önce onlardan kurtulalım, sonra konuşabiliriz. Eğer çılglık atarsan, sana bir tane yediririm."

"HAYIR! HAYIR! Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim."

"Tamam. Bu çok iyi. Ama önce parmaklar." Elimi karıma uzattım ve onun çakımın keskin ağzını avucuma yerleştirdiğini hissettim. "Şimdi fermuarını çek, yoksa akşam yemeğini erken yersin."

Kendimi kanıtlamaya çalıştığım çocukluğumdan beri böyle bir öldürme ihtiyacı hissetmemiştim.

daha fazlası olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum.

Yine de bugün, katliam için dışarıdaydım.

Tek bileğini çözerek elini sandalyenin kolunun üzerine koydum ve bu herif elini yumruk yapma cüretini gösterdi.

"Aç kapıyı," dedim, neredeyse kibarca. "Yoksa elini o lanet tahtaya sabitlerim."

Hareket etmedi. Parmaklarını yumruk yapmıştı ve her bir parmağını tek tek açmaya niyetim yoktu. Bunun için çok sabırsızdım ve açıkçası

altımda.

Elinin arkasına saplamak için çakımı kaldırdığımda konuşmaya başladı ve beni duraksattı: "Sevkiyatlarınızı çalan o. Her soygunu denetliyordum. O kadar çok silahın kanını akıtıyorsun ki Battaglia saltanatını bir günde yıkacak kadar büyük bir orduyu silahlandırıdım."

"Söylemiyor musun?"

"Gio gerçek bir değerdi. Ne yazık ki siz İtalyan domuzları bizim kadar bağışlayıcı değilsiniz." Kayıp parmaklarını göstererek alay etti.

"Diliniz, kaybetmek üzere olan biri için biraz fazla gevşek."

"Ah! Bana dokunmayacaksın." Ses tonunda garip bir özgüven vardı, özellikle de sayıca az olduğu ve lanet bir sandalyeye bağlı olduğu için. Ama adamın taşakları vardı. Bunu ona verebilirdim.

"Peki neden? Aydınlat beni."

"Bildiklerim senin için çok değerli. Ben olmadan Hiro'yu asla yakalayamazsın. Ve sana reddedemeyeceğin bir teklifim var."

Ne kadar canı olduğumu bilmiyordu. Naoki'nin kanına ne kadar susadığımı. Ayrıca ben asla düşmanla anlaşma yapmam. Bu kendimi hor gördüğüm bir pozisyona sokmak anlamına gelirdi - rehin tutulmak.

Siktir et.

Ama şimdilik bu oyunu oynayacaktım. "Tamam, dinleyelim o zaman."

"Silah ithalatı işinin kârını yarı yarıya paylaşıyoruz, ben de kardeşimi öldürmene yardım ederim. Bir hafta içinde ölmüş olacak."

"Sen olsan da olmasan da er ya da geç Hiro'ya ulaşmayı başaracağımı düşünürsek, bunun o kadar da büyük bir anlaşma olduğundan emin değilim. İşimin yarısını bir hiç uğruna vermiş olurum. Tekrar dene." Bu herifin iş için ailesinden nasıl vazgeçebildiği öfkelenendiriciydi.

Bu aşağılık herif kardeşinin hayatıyla ilgili pazarlık yaparken, ben de kendime ait bir parçayı kaybettiğim için öfkemi dışa vuruyordum.

"Onun yerini alacağım ve işimizi New York dışına taşıyacağım. İstedğin bu, değil mi? Temiz bir şehir?"

Uyuşturucudan bahsediyordu. Nereden bildiği beni aşırıyordu. Ama eminim o da benim gibi düşman hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi kendine iş edinmişti.

"Eğer bu anlaşmayı yaparsak, Hiro'nun yerini söyleyecek misin?"

"*Mekanlar*." Düzeltti, "Sevgili kardeşim paranoyaktır. Nerede olduğunu sadece kişisel korumasından sorumlu kişiler bilir. Aynı yerde asla çok uzun süre kalmaz. Ayrıca, tüm o saklanma yerleri dağıtmaya hazır kokainle dolu. Bratva'nın izniyle. Giriş yolu bu. Volkov *tugayları* sürekli daha fazla mal bırakıyor ve içeride gözlerim var."

"Bratva mı? Hiro Bratva ile iş mi yapıyor?"

"Elbette. Vladimir Volkov'un itibarı bozulmamış ve tertemiz kaldığı sürece, tüm tozları dağıtım için doğrudan bize geliyor."

Bratva! Hiro'nun çöküşünden sonra, bölümünün bu yeniden doğuşunun arkasında birileri olması gerektiğini biliyordum. Ama Rusların işin içinde olduğunu hiç düşünmemiştim.

Büyükelçi Volkov onunla bir anlaşma yapmaya istekli olduğuna göre çaresiz olmalıydı. Ve bu saçmalığı dinledikten sonra, neden kimsenin Naoki'yle yatmadığı daha iyi anlaşılmıştı. Tıpkı Hiro'nun yerini almadan önce patronuna yaptığı gibi, öz kardeşi de görevi devralmak için ona ihanet ediyordu.

"Bu oldukça iyi bir anlaşma. Ama ben hala bunun ne faydası olduğunu anlayamadım. Ben."

"Kardeşimi öldüreceksin. İstedğin bu değil mi? Tüm istediğin bu değil mi? bu katliam ne için?"

"Evet, öyle. Ama henüz anlamadığınız şey şu ki, bir bilgi vaadi için işimi, dürüstlüğümü ve güvenliğimi rehin vermeye ihtiyacım yok. Ne kadar uzun sürerse sürsün, sonunda istediğimi elde etmeyi başaracağım."

"Battaglia'nın kanının kendi sokaklarınıza akmasını izledikten sonra daha makul olacağınızı düşünmüştüm. Ama hâlâ dokunulmaz olduğunu düşünüyorsun. Öyle değil mi *tatlım*?" Francesca'ya doğru sırtı, kanımın kolayca kaynayacağını biliyordu. Bu açık bir tehditti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağımı elinin arkasına sapladım, tam da bu berbat konuşma başladığında ağzından çıkan acı çığlıklarının tadını çıkarıyordum.

"Bağırmak yok dedim, *tatlım*."

"Don Battaglia," diye seslendi James aniden, kulağına dayadığı telefonuyla odaya girerken, yüzünde benimkiyle büyük bir tezat oluşturan umut dolu bir ifade vardı. Bu küçük yolculuk tam bir zaman kaybıydı.

"Ne?" Bu şerefsizin yalvarışları üzerine tısladım. "Hastaneden arıyorlar. Liam uyanmış."

İçimi rahatlatan bir telaşla pantolonumun arkasından silahımı çıkardım ve doğruca adamın kafasına doğrulttum. "Göze göz, seni orospu çocuğu. Tek istediğim benimkinin hayatta olmasıyken, kendi kardeşini öldürmeye bu kadar hevesli bir adamla asla anlaşma yapmam."

Tekrar çılgılık atamadan tetiği çektim. Ama ölmeden önce duyduğu şey bir yalandı. Adaletle razı olmazdım. Ovaları düzleştirmek için dışarıda değildim. Bunun bir daha asla yaşanmayacağından emin olmak için çıkmıştım.

Küçük kardeşimin iyileşiyor gibi görünmesi beni rahatlatmış olsa da, o gece bir parçam yine de öldü.

Beni ben yapan parçam. Büyükbabam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Francesca

Keder, aşk için ödediğimiz nihai bedeldir. Bazıları sonunda buna değip değmeyeceğini merak edebilir, ancak sevgisiz bir hayat yaşayan bir ölümden başka bir şey değildir.

Suyu hissedemedikten sonra okyanusa dalmanın ne faydası var?

Bu mantık sadece seyirciler için geçerlidir. Göğsünüzün içindeki acı veren canavarı evcilleştirmek için hiçbir şey yapmayan anlamsız sözlerle taze yaranıza başsağlığı dileyen insanlar.

Acıyı biliyordum. Amelia'yı kaybedeli çok uzun zaman olmamıştı. Hafızamda, zihnimde ve kalbimde hâlâ tazeydi.

Matt'in acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve böylesine güçlü bir adamın yıkılışını izlemek göğsümde bir delik açıyordu. Sadece onun yanında olabilir, elini tutabilir ve dışarı çıkıp beslenmeye meyilli akbabaları kovmasına yardım edebilirdim.

Onun acı çektiğini görmek canımı yakıyordu. Eğer kocama olan hislerim konusunda aklımda herhangi bir şüphe varsa, onun acısının beni etkileme şekli onu ne kadar sevdiğimin açık bir göstergesiydi.

Birbirlerinden o kadar uzaklaşmışlardı ki, Matt babasının yerini dolduran adamı kaybetmişti. Giancarlo Battaglia eşimin örnek aldığı, hayranlık duyduğu ve tüm kalbiyle sevdiği baba figürüydü.

Onu kaybetmek Matt'i uyuşmuş bir duruma sokmuştu.

O korkunç telefon görüşmesinin üzerinden üç hafta geçmişti ve hâlâ üzerlerinden kalkmayan bir uyuşukluk vardı.

Cenaze günü bir Yakuza deposuna yaptığımız küçük gezi dışında, Hiro'nun nerede olduğuna dair hiçbir haber alamamıştık. Hiro'nun kardeşinin Bratva'nın olaya karıştığına dair bize verdiği bilgi de çıkmaz sokaktı. Yine de bu sürpriz değildi. Büyükelçi Volkov, operasyonlarıyla ilgili her türlü fısıltının daha yayılmadan susturulmasını sağlardı.

Şunlar şerefsizler olabilir var Hayır AHLAK veya sınırlar, ama onlar bir hataya kadar yetkinlerdi.

Matt her gün Liam'ı hastanede ziyaret ettiğimizde bir huzur maskesi takıyordu. Bugün de farklı değildi. Tamamen iyileşme yolundaydı, ancak birden fazla kurşun yarası bir gecede sihirli bir şekilde iyileşecek bir şey değildi, özellikle de birden fazla kez acilen ameliyata alınması gerektiğinden.

Jamie bir enkaz gibiydi, kendi kabuğuna çekilmişti, titrek ve ürkekti. En azından.

Kendisi için seçtiği hayat bu değildi. Onun tek günahı bir adamı sevmek. Yaşadığı travmatik deneyim, fiziksel yaralardan çok daha yavaş iyileşen bir şeydi.

Alison onu kendi dairesine taşınmaya ikna etmeye çalışmıştı ama Jamie bunun yerine hastanede kamp kurdu ve Liam'ın yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Her gün onlarla birlikte olmayı kendime görev edindim. Hem Alison hem de Jamie acı çekiyordu ve sadece sessizce oturmak bile olsa, bunu bir arkadaşla yapmak her zaman daha iyiydi.

Jamie olanları kontrolsüz hıçkırıklara boğulmadan yavaş yavaş anlatmayı başarmıştı. Akşam yemeği için bizim eve doğru yola çıkmışlardı; Liam direksiyonda, Mike ve Jimmy de arkalarındaki arabadaydı. Don Battaglia arka koltukta idi. Birden bir araba çıkageldi ve onlara öyle bir şiddetle çarptı ki arabaları devrildi.

Kukuletalı adamlar Don Battaglia'yı arabadan çıkarırken, Liam da elinden geldiğince karşılık vermeye çalıştı, ama hâlâ direksiyonun arkasındaki koltuğunda sıkışmıştı. Mike ve Jimmy hızla yardımlarına koştular, ancak yeterince yaklaşamadılar, her yerde uçuşan kurşunlar arabaya yaklaşmalarına izin vermedi.

Adamların onu kısa mesafeden, infaz tarzında öldürmelerini ve ardından Liam'a ateş etmelerini izledi. Matt'i aramak için telefonunu alırken elinden geldiğince saklandı.

Mike ve Jimmy sonunda Liam'ı arabadan çıkarmadan önce adamlardan ikisini indirmeyi başardılar. Adamlar onları korumaya alırken Jamie Liam'ın kanamasını durdurmak için koştu. Tüm bunlar birkaç saniye içinde oldu.

Bu konu hakkında her konuştuğumuzda dehşet içinde titriyordu. Liam yolun ortasında cansız ve kanlar içinde yatarken hayatının aşkını kaybedebileceği düşüncesi, hiç kimsenin tekrar yaşamaması gereken bir kabustu.

"Orada öylece yatıyordu Francesca. Bana veda ediyor, beni sevdiğini ve ölmeden önce başına gelen en iyi şey olduğumu söylüyordu.

bayıldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Mercier beni kaçırdığında ya da bana tecavüz etmeye çalıştığında bile," diye açıkladı Jamie. Her seferinde aynı hikâye, farklı şekilde detaylandırılmış cümlelerle, ama hep aynı imgeyle anlatılıyordu.

Jamie o zaman da korkmuştu, şimdi de korkuyordu. Bu hayatın sahip olduğu en değerli şeyi, Liam'ı çalmasından korkuyordu.

Hayat kırılan bir şeydir.

Mike ve Jimmy'nin, polis saldırının arkasında kimin olduğuna dair herhangi bir kanıt aramak üzere olay yerine üşüşmeden önce öldürdükleri iki adamı aramak için sadece birkaç saniyeleri vardı. Vücutları yoğun bir şekilde pul ve ejderha dövmeleriyle kaplıydı. İçlerinden birinin serçe parmağının ucu yoktu.

Bu zaten bildiğimiz bir şeyin doğrulanmasıydı. Bu işin arkasında Yakuza vardı, on yıl gecikmiş bir intikam.

Matt kıpır kıpırdı, ellerini kana bulamak ve bizzat görmeye yemin ettiği kan davasını gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordu. Bu onun her düşüncesini, her nefesini tüketiyordu.

Liam artık katılabilecek kadar iyi olduğu için hastanede, onun planladığı bir aile/iş toplantısındaaydık.

Çember küçük ve kişiseldi. Sadece ben, üç Battaglia kardeş, Jamie ve en güvendiğimiz adamlarımız Max, Mike, Jimmy ve James.

Matt bu buluşmayla ilgili niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir şey söylememişti. En ufak bir ayrıntının bile ağzından kaçmasına izin vermeyerek kendini iyice kapatmıştı.

Tıpkı Jamie'nin Liam'a yaptığı gibi, Matt'in bir parçasını tüm bunlar yüzünden kaybetmekten korkuyordum. Büyükbabasını aniden kaybetmek onu açmaya zorlayamayacağım bir kabuğa neden olacaktı. Şu anda kendisinden başka kimseden oluşmayan güven çemberine tekrar girmeye çalışıyordum.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bunların anormal durumlardan daha fazlası olduğunu biliyorum ama artık ilerleme zamanı. Öncelikle Liam, kovuldun!" Matt soğuk ve ciddi bir ses tonuyla hepimizi hazırlıksız yakaladığını söyledi.

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırarak herkesin sakinleşmesini ve şoklarını en aza indirmesini sağladı.

"Kardeşimi kaybetme düşüncesine dayanamam, Jamie de dayanamaz. Artık babamın şirketindeki yerini almakta özgürsün. Bu senin gerçek tutkun ve ben senin en iyi hayatını yaşamandan başka bir şey istemiyorum.

yapabilirsin. Bu sizin kaderiniz ve tüm odaklanmanızı ve sıkı çalışmanızı buna vermelisiniz."

Matt Liam'a doğru yürüdü ve Jamie'ye dönüp ona da sarılmadan önce, yaralarının izin verdiği en sıkı sarılmayı ona yaptı.

Kocam onurla nefes alırdı ve ailesi onun evreninin merkeziydi.

"İkincisi, bu kan davasıyla bizzat ben ilgileneceğim. Büyükbabamın mezarı başında, onu o lanet çukura indirdiklerinde, ona adaleti getireceğime ve onu öldüren adama, onunkini almanın bedelini hayatıyla ödeteceğime dair söz verdim. Göze göz lanet olası."

Mekânı ürkütücü bir sessizlik kapladı, kimse konuşmaya cesaret edemedi.

"Ben buna odaklanmışken, eşim buradaki işlerle ilgilenecek. Hepinizin, bugüne kadar bana gösterdiğiniz saygı ve sadakatin aynısını göstererek, ne zaman neye ihtiyacı olursa olsun ona yardımcı olacağınıza güveniyorum. O bir Battaglia ve işlerimizi doğru ve kârlı bir rotaya sokmayı başaracaktır," diye devam etti ve bana dönüp ellerimi ellerinin arasına almadan önce adamları işaret etti. "Bu senin hayalin. Her zaman istediğin ama sahip olamadığın şey bu. Sana inancım tam ve harika bir iş çıkaracağını biliyorum. Her adımında yanında olacağım." Anlaşmamızı tutkulu bir öpücükle mühürledi, bana duyduğu tüm güveni ve sevgiyi bu öpücüğe döktü.

Ama henüz işi bitmemişti.

"Üçüncüsü, yanımda olduğunuz için ne kadar minnettar olduğumu ifade edebilecek hiçbir şey söyleyemem. Siz dördünüz," Matt güvendiği *soldatlarını* işaret etti, "sarsılmaz bir onur ve sadakat kaynağı oldunuz. Bu aileyi korumak için yaptıklarınızı unutmayacağım ve hepimiz hak ettiğiniz karşılığı . Ancak savaş henüz bitmedi ve sizden tekrar savaşmanızı ve işimizi ve ailemizi korumak için orada olmanızı isteyeceğim, çünkü biz buyuz. Bir *aileyiz*. Ve birbirimize güvenen, birbirimiz için hayatlarımızı ortaya koyan bir aile olarak bu savaşı böyle kazanacağız." Matt'in dokunaklı sözleriyle aynı anda tüylerim diken diken oldu.

Bir süre daha etrafta oyalandıktan sonra, Liam'ın yatağında rahatça kıvrılıp kalan Jamie hariç hepimiz hastaneden ayrıldık.

Çorak koridorlarda yürürken Matt'in tavrının büyük ölçüde değiştiğini, adımlarının hızlandığını ve elimi sıkıca kavradığını hissettim.

"Alison, Jax'in bağlantısının sende olduğunu biliyorum." Homurdandı ve göz ucuyla Alison'ın omuzlarının çöktüğünü görebiliyordum. Biliyordu ki

daha sormasına bile gerek kalmadan tam olarak ne istediğini biliyordu. "Onu Dea Tacita'ya götürün. Onunla biraz konuşmam gerek."

Sözlerinin ardındaki vahşi anlam hepimiz için açıktı ve anlayabilsem de bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Benim de peşlerine takılmam gerektiğine hiç şüphe yoktu, yoksa kendilerini tek başlarına bir odada bulurlarsa birbirlerini öldüreceklerdi.

Alison'a doğru bir bakış attım ve onun da kesinlikle orada olacağını açıkça gördüm. Jackson'ı o korkunç karşılaşmaya hazırladıysa, onları sakinleştirmek ve bir kez olsun gerçekten konuşmalarını sağlamak için orada olamayacağını bilerek kendisiyle yaşayamazdı.

Jackson'ın bu işte parmağı olduğuna inanmak benim için imkânsızdı ama Matt'in bunun tam tersini düşündüğü açıktı.

"Çağırdın mı?" Jackson Matt'in ofisine girerken sordu, Max yüzünde alışılmadık bir kaşla arkasından geliyordu. Ne olacağını bildiğinden, hatta muhtemelen Matt'in şüphelerini paylaştığından emindim.

Matt rahatsız edici bir sakinlikle oturduğu yerden kalktı ve Jackson'ın durduğu yere doğru ilerledi, başı öne eğikti. Odadaki herkes Matt'in söyleyeceği sözleri bekliyordu ama bu sözler hiç gelmedi.

Bunun yerine, yeterince yaklaşır yaklaşmaz aniden sağ yumruğunu Jackson'ın çenesine doğru savurdu ve onu doğrudan yere düşürdü.

Jackson silkindi ve tekrar ayağa kalkıp Matt'e saldırdı, omzu Matt'in ortasına çarptı ve onu büyük bir gürültüyle yere devirdi. Yerde dövüşürlerken, yumruk ve homurtu sesleri duvarlarda yankılanıyor, vurmak ve vurulmak arasında dönüp duruyorlardı.

"MAX! Bir şeyler yap! Onları birbirlerinden uzaklaştır!" Alison çaresizlik içinde bağırdı.

"Yapamam. Patronun emirleri." Umursamaz bir tavırla, omuz silkerek cevap verdi. Yüzünde hafif, tatmin olmuş bir sırıtiş vardı ve bunun Jackson'ın yaralandığını görmekten kaynaklandığına dair zayıf bir ipucum vardı.

"SEN DE İŞİN İÇİNDESİN, DEĞİL Mİ?" Matt, Jackson'ın vücuduna sarılıp kendi sözlerinin ritmiyle onu yumruklarken bağırdı.

"SEN NEDEN ?" Jackson

Matt'i savurup yere düşürmeyi başarır başarmaz cevap verdi ve yüzüne birkaç darbe indirdi.

Panik iliklerime kadar işlemeye başladı. Bu "konuşma" onları hastaneye yatırmaktan başka hiçbir yere götürmüyordu. Matt tekrar ayağa kalkmayı başardı, Jackson da onun hareketini takip etti, ikisi de bu şiddetli, faydasız kavgada vücutlarını tekrar birbirine dolamaya hazırlanıyordu.

İki kez düşünmeden Matt'in önüne geçtim, sırtımı ona döndüm, silahım avucumda sıkıca kavranmış, öfkeli Jackson'a doğrultulmuştu.

"DUR!" diye bağırdım ve kocamı şaşırtacak şekilde arkamı dönüp ona da işaret ettim.

Alison hemen fikrimi anladı ve Jackson'ın önünde durup ellerini göğsüne koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Kuru bir sesle yutkunarak Matt'e baktım.

Gözlerini bana dikmiş, burnu kontrolsüz bir öfkeyle parlıyordu. Her nasılsa, gözlerindeki o ölüm bakışıyla, patlamaya hazır bir silahın namlusuna bakan benmişim gibi görünüyordu. "ONU BABAN ÖLDÜRDÜ!" Matt, Jackson'a doğru bağırdı.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Bu kelimelerin taşıdığı tüm acıyı hissedebiliyordum, öfke yerini ıstıraba bırakıyordu.

"BENİM BABAM OLMADIĞIMI NE ZAMAN ANLAYACAKSIN?"

"Öyle olmadığına dair sağlam kanıtım olduğunda. Bunun arkasında senin olduğunu biliyorum.

Armut dibine düşer."

Başımı Jackson'a çevirdim ve Matt'in sözleriyle üzerine benzin dökmüş gibi öfkesinin alevlenmesini, göğsünün öfkeyle kabarmasını izledim.

"BEN DEA'YIM! Bu senin için ağaçtan yeterince uzak mı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Matt

DEA? Siktiğimin Uyuşturucuyla Mücadele İdaresi mi? Kulübümde babasını bulmak için içeriden yardım teklif ederek işe girmeye çalışan lanet bir polis vardı.

Hiç sanmıyorum!

"KULÜBÜMDEN DEFOL GIT!" Tehdidin bir sesi olsaydı, şu anki ses tonum o olurdu.

"Buraya senin için gelmedim. Buradayım çünkü kız kardeşin ve büyükbaban yardım edebileceğimi düşündüler. Francesca tehlikedeyse, yardım edeceğim." Jax talebinde tereddüt etmeden cevap verdi.

"Ne istediğin umurumda değil. Siktir git. Kulübümden defol!"

"Hayır! Onu bulmam ve Francesca'yı korumam için bana ihtiyacın var. Ve ülkeye soktukları tüm uyuşturucuyu bulmanı istiyorum."

"Karımın ihtiyacı olan tek koruma benim. Bu rolü üstlenmekten memnun olacağınızı anlıyorum ama mutlu günleriniz sona erdi."

"İyi." Alaycı bir şekilde homurdandı. "O zaman bırak istedikleri kadar uyuşturucuyla New York'a girsinler. Ben de arkama yaslanıp, kontrol ettiğinizi sandığınız sokaklar fahişeler ve kokainle dolduğunda işlerinizin dönüşeceği boktan şovu kontrol etmeye çalışmanızı izleyeceğim."

Kahretsin, hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu.

Jax bana dönmeden önce kapıya doğru işaret etti, yüzünde içten ve hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı. Nasıl görüldüğünü biliyordum. Ne de olsa onu bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordum ya da ben öyle sanıyordum.

"Bu sana hiç benzemiyor Matt. Evine bu kadar yakın olan bir şeye bile benzemiyor. Sen de kimsin? Sen kesinlikle tanıdığım kişi değilsin. Mafya babası ya da değil. *Bu* sen değilsin. Üzgünüm Al, denedim." Francesca'nın yanağını okşamadan önce kız kardeşimden özür dileyerek sözlerini bitirdi ve neredeyse eşiği geçiyordu.

"Ne kadar kokainden bahsediyoruz?" İsteksizce sordum, artık arkasından konuşuyordum.

"Senin ve benim hayatımız boyunca gördüğümüzden çok daha fazlası. Sadece ilk sevkياتta."

"Sen lanet olası Narkotik'sin. Bunu yapamayacağımı biliyorsun, neden benden bunu istiyorsun?"

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Benim sana zarar verebileceğim kadar sen de bana zarar verebilirsin. Hiçbir mafya ailesi benimle çalıştığını bilmeyecek ve teşkilattaki hiç kimse babamın kim olduğunu bilmedikleri gibi benim de mafyayla bağlantılarım olduğunu hayal bile edemeyecek. Bunun böyle kalmasını istiyorum," diye açıkladı Jax, bu berbat işbirliğiyle ikimizin de kaybedecekleri konusunda netti.

"Babana ulaştığımda ne olacak? Ne yapmam gerektiğini biliyorsun. Sözümden ya da taahhüdümünden geri adım atmayacağım. O tetiği çekmeden önce iki kez düşünmeyeceğim."

Jax düşünceli bir şekilde durakladı, sözlerimin gerçekliğini ya da belki de yalanını yutmaya çalışırken adem elması sallanıyordu. "Umalım da ona önce ben ulaşayım o zaman."

Herif haklıydı, ikimizin de kaybedecek çok şeyi vardı.

Eğer herhangi bir mafya ailesi polislerle işbirliği yaptığının en ufak bir kokusunu bile alsaydı, kelimenin tam anlamıyla kafamı kesmekte tereddüt etmezlerdi. Aynı prensip onun için de geçerliydi. Eğer polis onun mafya hakkında bildiği her şeyi bildiğinden şüphelenseydi ve bu bilgiyi asla ortaya koymasaydı, açığa alınır ve hapse atılırdı. En hafif tabirle.

Ve bilmediği çok az şey vardı. Son on yılda pek bir şey değişmemişti. Birkaç isim dışında her şey hemen hemen aynı kalmıştı. Aynı aileler, aynı suçlar, aynı yöntem.

Sokakların kokain, kirli satıcılar ve ağzından köpükler saçan ceset yığınlarıyla dolması, saf kaos ve daha fazla suçtan başka bir şey getirmeyecek ve müşterilerimize güvenlik sağlamayı zaten olduğundan daha zor hale getirecektir. Bu durum ya şehrin kontrolü için korkunç ve kanlı bir savaşla ya da kendi şehrimizde köşeye sıkışmamızla sonuçlanacaktı. Benim hükümdarlığım altında ikisinin de olmasına izin veremezdim.

Onlar sevgili şehrimin kalbine sızmayı başarmadan önce savaşı onlara getirmemiz şarttı. Ben umursamadım.

Suç olsun ya da olmasın, bana iyi şans veren her şeyle para kazanıyordum. Kaçakçılık ve uyuşturucu dışında her şey. *Asla uyuşturucu değil.*

"Eğer bunu yapacaksak, benim şartlarımla yapacağız. mı?" "Tamam. Bana bunların ne olduğunu söyle."

"Şimdilik bana babanın nerede olduğu ve karımı neden kaçırmak istediği hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın. Cevaplarınızdan memnun kalırsam, teklifinizi değerlendireceğim. Aksi takdirde adamlarım seni en yakın hendeğe, uygun olmayan koşullarda bırakacak."

"Size bildiğim her şeyi anlatabilirim ama babamın Francesca'ya o notları neden gönderdiği konusunda hiçbir fikrim yok. Onu hiç tanımadı ve ifadeler de onun kişiliğine uymuyor."

"Bir şey daha var. Bu odadakiler dışında hiç kimse, ama kesinlikle hiç kimse bunu bilmemeli," diye uyardım ve dört duvar arasında duran herkese baktım. Jax, Alison, Max ve Francesca. Bunun ortaya çıkma riskini göze alamazdım. "Benimle taşak geçme, Jax. Üzerinde adının yazılı olduğu bir kurşunu gözümü kırpmadan sıkabilirim."

Herkes odadan çıkmadan önce anlayışla başını salladı, Francesca da kız kardeşimin arkasından çıkmaya hazırdı.

"Max, kulübün bu katının iki dakikadan kısa bir süre içinde tamamen boşalmasını istiyorum. Francesca," diye seslendim. "Sen kalıyorsun. Seninle işim var."

Gitmelerini ve kapıyı arkalarından kapatmalarını bekledim, karımla aramızdaki skoru eşitlemeye fazlasıyla hazırdım. Göz ucuyla Francesca'nın kaşlarının kalktığını gördüm, sözlerim onda şüphe uyandırmıştı.

"Bana silah doğrulttun." Sesime tehditkâr bir suçlama katarak söyledim ama karım kolay kolay etkilenmedi.

"Yaptım. Ne olmuş yani?"

"Yeni işiniz için sizi düzgün bir şekilde tebrik edecektim. Bunun yerine, itaatsizlik ettiğin için seni cezalandırma eğilimindeyim." Yavaşça onun durduğu yere doğru yürürken sesim derin ve boğuk bir şekilde tehdit ettim. "Yalan söyleyemem Bayan Battaglia, gördüğüm manzara karşısında sikim kalktı. Bir dahaki sefere, onu boğazına sokmadan önce herkesin gitmesini bekleyecek kadar sabırlı olmayabilirim."

Çok güzel ve ben son birkaç haftadır bunu görmeyi ihmal ediyordum.

Şimdi her şey yeniden doğru yola girdiğine göre, sanki göğsümden bir ağırlık kalkmış gibiydi. Orada öylece duran o kocaman fil bir anda toparlanıp gitmişti.

Bağlanması gereken bu yarım kalmış işlerin olması kabul etmek istediğimden daha büyük bir yükü ve bir şekilde görüşümü ve hayatımı engelleyen bir engel haline gelmişti.

Trajedinin üzerinden geçen üç lanet hafta iyileşmek için kısa bir süreydi ama böylesine güzel bir yarattığı ihmal etmek için çok uzun bir süreydi. Yine de, ona en ufak bir şans verdiğim her an bana destek oluyor ve moralimi yükseltiyordu.

Francesca hayatımda olduğu için çok minnettardım.

Hay sikeyim! Söz konusu o olunca daha ne olduğunu anlamadan altın vuruşu yapmışım. Tek kelimeyle inanılmazdı.

Zayıf olduğumda gücüm, kasvetli olduğumda mutluluğum, erkeğinin asla arkasında değil, yanında olan, onu ileriye çeken ve olabileceğinin en iyisi olmaya iten harika bir kadın.

Bu kadına tamamen aşık olmuşum. Artık bir Don olabilirdim ama Francesca beni küçük, tatlı ellerinde tutuyordu. Beni yapabilir ya da kırabilir, ezebilir ya da büyütebilirdi.

Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim her yönden onunum.

"Bunun benim rüyam olduğunu nereden biliyorsun? Sana bunu söylediğimi hiç hatırlamıyorum. Yani işi." Bedenlerimiz yavaşça birbiriyle birleşirken yumuşak ellerini sert göğsüme koyarak sordu.

"Seni tanıyorum Francesca. Sen bensin, ben de senim. Bir türün iki örneği. Gio'ya karşı duruşunu, kavgadan kaçmayı ve o notaların ardındaki vaatlerden en ufak bir korku bile duymayı gördüm. O silahı nasıl kaldırdığını gördüm, lanet olsun." Kulağına fısıldadım.

"Beni korkutan tek şey senden uzakta olmak. Beni kendinden uzaklaştırma, lütfen." Yüzümü ellerinin arasında tutup gözlerimin içine bakarak yalvardı ve ruhumun benden istediği şeye söz vermesini sağladı.

"Özür dilerim, niyetim asla bu değildi. Bugünlük bu kadar. Ben buradayım. Her zaman buradayım."

"Güzel." Gülümsedi, gözleri hınzır bir sırtışla parlıyordu. "Şimdi şu ceza hakkında..."

"Canının çekmemesi gerekiyordu, *Gattina*. Sana karşı çok uysal davranmışım gibi görünüyor."

Francesca'nın dili alt dudağının üzerinde gezindi, arzusun izi o dolgun, pembe mükemmellik parçalarının üzerinde parlıyordu.

Dövüşün gerginliği hâlâ vücudumda dolaşıyordu, dilim hâlâ intikamın demir acılığını tadıyordu. Yine de, yumruğumu iterek

Jax'in yüzüne bakmam vahşete olan susuzluğumu gidermeye yetmedi.

"Krallığının bir parçasına tepeden bakarken seni... tebrik edeceğim," diye tekrar fısıldadım, sesim hırçın ve gizli bir niyetle doluydu, aniden kıcını kasıklarına yaslayacak şekilde döndürmeden önce.

Kasıklarımın onu ileri doğru ittim ve istediğim yere doğru yürümesini sağladım - gece için dolmaya başlayan kulübe bakan büyük pencereye doğru.

Boynunu öperken yüzünün yan tarafı soğuk cama yaslandı ve ellerimle vücudundaki her cennet kıvrımını hissettim. Kollarımı beline doladım, pantolonunu çözdüm ve üzerinden kaydardım, onu sadece şeffaf siyah bir çift sık sertleştirici külotla bıraktım, yuvarlak şımarık kıcı benim yapmamı beklerken ağız sulandırıcı görünüyordu.

"Eller cama." Kabaca emrettim. "Si, *Signor*."

Francesca emredilene yaptı.

Nasıl cevap vereceğini çok iyi biliyordu ve seksi sesiyle kontrolü bana devretmesi, pantolonuma karşı özgürlük mücadelesi veren sikimin daha da büyümesine neden oldu.

"Bugün Don Matteo," dedim ve zaten sırlıslam olan külotunun ön kısmına uzanırken dudaklarımı kulak memelerine değdirdim.

Bu uzun sürmez. Olmazdı. Onun için o kadar çok açlık çekiyordum ki, bunun zor, sert ve hızlı ama yine de son derece tatmin edici olacağını biliyordum.

"*Certo*, Don Matteo."

Pantolonumdan ve iç çamaşırlarımdan kurtuldum, onun tangasını da indirdim, artık ikimiz de belden aşağıya çıplaktık. Damarlarımda dolaşan aciliyet daha fazlasına izin vermiyordu. Onu istiyordum. Onu almam, benim yapmam, ona ne kadar sert olduğumu göstermem gerekiyordu.

Ereksiyonumu yarığından aşağı yukarı kaydırmadan önce bacaklarını ayırdım, ıslaklığıyla kapladım, dudaklarından hafif, soluk soluğa bir beklenti iniltisi kaçtı. Francesca kıcını bana doğru itti, beni tam olarak en çok ihtiyaç duyduğu yere getirmeye çalışıyordu.

"Ne istiyorsun, *Gattina*? Söyle bana." Sesim onun mükemmel tenine karşı alçak bir gürültüydü.

"Seni istiyorum, Don Matteo"

"Benden... ne yapmamı istiyorsunuz, Prenses?"

"Seni içimde istiyorum." Nefes verirken inledi. "Beni becermeni istiyorum, Don Matteo."

İstedğini yaptım, ama sadece yavaşça kendimi onun içine ittim, çok kontrollü ve acı verici bir şekilde kontrollü hareketle nefesinin göğsünde sıkışmasına neden oldum.

"Bunun gibi mi?" Vücudunu tahrik etmek ve zihnini baştan çıkarmak isteyerek alay ettim. "Hayır... Hayır."

"O zaman söyle bana, *Gattina*. Nasıl?"

Benden isteyeceğini bildiğim gibi ona tekrar tekrar çarpma dürtüsünü kontrol etmek için elimden geleni yapıyordum.

Tam istediği

gibi.

Tam da

arzuladığım gibi.

Bu kelimelerin hevesleriyle camı buğulandırmasını istedim.

"Sert, Matt! Beni sert sik!" Francesca'nın çaresizliği rolünden kaymasına neden oldu, ama ben buna izin vermekten çok daha istekliydim. Sesindeki özlem kafamın içinde yüksek sesle çınladı, doğrudan sıkime vuran ve tam olarak istediği gibi yapan bir yankı gibi.

Kalçalarını demir gibi kavradım, parmaklarım mükemmel tenine battı, içine girdim ve önündeki cam pencereye çarpışını izledim.

"Saltanatınıza bakın Kraliçem. Ben seni becerirken onlara bak."

Francesca her hamleyi açgözlülükle kendi hamlesiyle karşıladı. Yeni ofisinin karanlığında zevkten inlerken yüzü cama yapışmış, sıcak nefesi camı buğulandırmıştı.

Onun yeni alanını vaftiz ediyorduk, artan zevk maskesi altında bir kutsama. Bu onun sikilmesinin tek yoluydu. Benim tarafımdan, nihai mutluluğu ararken.

Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum, içine her ittiğimde amı beni daha sıkı sıkıyordu.

Burası cennete en yakın olduğum yerd.

"Ben... Ben... Oh Tanrım!" İnemeleri kontrolsüzdü, akli zevkten çılgına dönmüştü.

"Tanrı burada değil, *Gattina*. Geldiğinde adımı söyle. Yüksek sesle ve açıkça."

Aminin sikimin etrafında kasılma şekli beni boğuyor, kendimden geçmeye yaklaşıtıyordu ve bugün kendimi tutamıyordum.

Birkaç kez daha sertçe itince Francesca birdenbire kavrayışımın altında titremeye başladı, doruğa ulaştığında vücudu sarsılıyordu, tüm gerginliğini yüksek sesli, seksi bir inlemeyle serbest bırakmadan önce nefesini tuttu ve beni de onunla birlikte uçuşumun kenarına getirdi.

Bacaklarımızın bize veremediği desteği almak için bedenlerimiz cama yaslanmadan önce ben de onun gibi orgazm oldum.

Yüzünü ellerimin arasında tutarken dolgun kırmızı dudaklarını tutkuyla öpmeden önce onu kendime çevirdim.

"Krallığınıza hoş geldiniz Kraliçem," dedim yüzümde bir gülümsemeyle geri çekilirken. "Eğer bu size zevk vermiyorsa, doğru yapmıyorsunuz demektir. Bunu aklınızdan çıkarmayın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Francesca

Birkaç ay, ancak acı verici bir yavaşlık olarak tanımlayabileceğim bir işkenceyle geçmişti. İş devralmıştım, Matt her gittiğinde giderek daha uzun süre uzak kaldığı için kendi alanımı buluyordum.

Benim için bir hayalin gerçekleşmesiydi, ancak fiyatı beni tam ve mutlu hissettirmek için çok yüksekti.

Kocam gitmişti. Çöpçü avı önceliği aldı ve onu haftalarca benden çaldı. Sanki şeytanla bir anlaşma yapmıştım ve kısa çöpü çeken ben olmuştum, hayatımı sadece hayalini kurarak geçireceğim harika bir hediye maskesiyle.

Matt'in her geri döndüğünde parmaklarımın arasından daha da kaydığını hissediyordum ve çaresizdim, onu tutacak hiçbir çekişim yoktu. Onu bilerek girdiği karanlık taraftan geri getirmek için.

Don töreniyle ilgili tartışmalardan tamamen kaçınıyor, bir tarih belirlemeyi vebalı gibi erteliyordu. Unvanı resmen almadan önce kan davasının sonunu görmek istiyordu.

Bu saf bir protokoldü. Ona bir Don'dan daha azı gibi davranacak tek bir kişi bile yoktu. Sadakat, saygı ve fedakarlık sorgusuz sualsiz yerine getirilirdi. O Don'du.

Kocamı tanıyordum. Onu geri çeken birden fazla sebep vardı. Birincisi, bunu ona aktarması gereken kişinin yokluğu. İkincisi, buna rağmen bunu istemenin getirdiği suçluluk duygusu.

O kapıyı kapatması gerekiyordu. Bu kapı onu, her parçasını tüketen, aşındırıcı ve sarmal bir çukura sürüklüyordu. Sanki Matt'in iyileşmesi gereken açık bir yarası vardı ve Hiro da onu bıçaklamaya devam ediyordu.

Görünmez bir tane.

Hiro vurulduktan sonra tamamen yeraltına çekilmişti ve izine rastlanmamıştı. Matt her taşı çevirmiş ve

Hiçbir şey. Kendi oğlu Jackson bile karanlıktaydı.

Bu sadece iğleri daha da kötüleştiriyordu. Kan davasının sonuçsuz kalacağı düğünce Matt'i her gün daha da derine inmeye itiyor, nefes almakta zorlanıyordu.

Bu yeni iblislerle birlikte Matt'in adı ve şöhreti ölçülemeyecek kadar arttı. Aramızdaki boşluk gibi.

Elimden geldiğince dayanmaya çalıştım ve her lanet olası günde yüzümde şaşırmamış bir ifadeyle ortaya çıktım. Sanki kontrol bendeymiş gibi. Ama değildim. Tam bir enkazdım.

Yine de o maskeyi tüm gücümle tuttum. Ona ihtiyacım vardı. İşin buna ihtiyacı vardı. Adamlarının buna ihtiyacı vardı.

İşimi elimden geldiğince en iyi şekilde yaptım, ancak bu bile yeterli değildi. Ne benim için ne de müşterilerimiz için. Başımın üzerinde her zaman cinsiyetçi damgası olacaktı. Bu onları ölçsüz bir şekilde kör ediyordu, bazıları sırf ben olduğum için mantıksız taleplerde bulunma riskini göze alıyordu. Bir kadın olduğum için.

Bunu aşmıştım.

Bunu çoktan aşmıştım.

Bu noktada, güç kullanmaktan başka bir çözüm yoktu. Zihinsel güç. Geldiğini hiç görmedikleri bir şey.

"93. Cadde ile 37. Cadde'nin köşesindeki dükkanda çalışan Jonathan Hensley, Don Battaglia'nın bir süredir işlerin başında olmadığına dair bir koku almış. Sen işin başında olduğun için işyerinin güvenliğinin tehlikeye girdiğini düşünüyor. Küçük bir isyan başlattı. İşlerinin risk altında olduğunu iddia ederek fiyatların düşürülmesini talep ediyorlar." James beni bilgilendirdi. Bir hafta önceki sözlerin neredeyse aynısıydı. Ama bu sefer karşılık vermeye hazırdım.

Bu pisliklerin bu iddialarda bulunması için hiçbir şey değişmemişti. Yine de bir şekilde, bir kadın tarafından yönetilen bir işletme otomatik olarak başarısızlık veya daha düşük kaliteli hizmet anlamına geliyordu.

Siktir et onları.

"Kesin şunu." Gözlerimi uğraştığım kâğıt yığınının ayırma zahmetine bile girmeden sertçe emrettim.

"Ne?" James inanamayarak sordu.

"Yolunu kesin dedim. İlk seferinde yeterince açık değil miydim?" Ayağa kalktım ve Dea Tacita'nın tamamını gören büyük pencereye doğru ilerledim.

"Aslında hepsinin. Hepsinin önünü kesin. Bu asla bir pazarlık değildi."

"Ama-"

"Bunu üçüncü kez söylemeyeceğim. Etraflarındaki tüm mağazalara deneme amaçlı olarak iki ay boyunca hizmetlerimizi ücretsiz sunun. İsimlerini en kısa sürede masamda istiyorum. Bu işletmeleri işaretleyin, artık bağlı olmadığımızı açıkça belirtin. Bırakın doğa kendi akışına bıraksın. Darwin doğal seleksiyon konusunda neden bahsettiğini biliyordu. Bu teorinin etkilerini hissedecekler." Durdum, ona doğru döndüm ve lanet olası Cheshire kedisi kadar geniş sırttım. "İki ay içinde, sadece sürünerek geri dönüp korumamız için yalvarmakla kalmayacaklar, aynı zamanda yüksek suç faaliyetleri nedeniyle sağlamakta isteksiz olacağız, ancak nihayetinde kendi halkımız için büyük bir tehlike riski oluşturacağı için revize edilmiş ve şişirilmiş bir oranda kabul edeceğiz. Deneme süresi sona erdiğinde etraflarındaki tüm mağazalar da teklifimizi kabul etmek isteyecek."

James'in yüz ifadesinin benimkinin aynısı bir ifadeye dönüşmesini izleyerek açıkladım.

"Bitir işini. Bir Battaglia ile taşak geçersen böyle olur. Benimle taşak geçersen böyle olur."

"Evet, Patron," diye yanıtladı James, konuşurken yüzündeki sırıtış hiç kaybolmuyordu. "Ne?" Orada durmuş bana bakarken sordum.

"Hiçbir şey. Başım dönüyor. Bu harikaydı."

"Teşekkür . Aynı numarayı denemeye cüret eden başka herhangi bir da aynısını yapmak için tam yetkiniz var. Bunun kadın olduğum için olduğunu söylerlerse daha da kötü olur."

"Anladım patron. Memnuniyetle."

Onun da bana olan saygısının arttığını görebiliyorum ve hissedebiliyordum. Bu adamların her zaman emirlerini yerine getireceklerini ve bana her zaman saygı duyacaklarını biliyordum. Matt'in karısı olmanın getirdiği bir şeydi bu.

Bu benim istediğimden çok uzaktı. Onların saygısını evli olduğum için değil, kim olduğum için kazanmak istiyordum. Bu yönde ilk adımı atmış olabilirim.

Liam işin dışındaydı, yani ne *bir sottocapo*'m ne de ikinci bir komutanım vardı. En azından kağıt üzerinde yoktu, çünkü doğal olarak Max'e diğer adamlardan daha fazla güveniyordum. Geceleri bile üzerimden atamadığım lanet bir gölge gibiydi. Bu bize arkadaş olma fırsatı vermişti ve ona olan güvenim sarsılmazdı.

Bu küçük zaferi onunla paylaşmak istedim ama burada değildi. Bu bir ilkti.

"Bu çok ateşliydi!" Duymak için can attığım ses kulaklarımda mükemmel bir ahenk gibi çınladı ve hemen ardından kapı çarparak kapandı.

Matt'ın derin sesi tüylerimi ürpertti, sırtımdan aşağı elektrik akımları aktı ve bana doğru yaklaşırken boynumda tüylerim diken diken oldu.

"Korumam beni nasıl böyle korumasız bırakabilir? Bu ofise hemen hemen herkes girebilir," diye takıldım, Matt'ın gri gözlerinin Çehvetle parlayan umut dolu bakışlarla beni yerime mıhlamasını izliyordum.

"Ona kaybolmasını söyledim. Patronla konuşmam gereken bazı gecikmiş meseleler var," diye kulağıma fısıldadı ve parmakları kollarımın açıkta kalan derisini zar zor sıyırırken, kısık sesiyle ürpermeme neden oldu.

"Patronun bulanık bir beyinle sözlerinizi doğru bir şekilde algılayabileceğinden emin değilim."

Ben sözümü bitirmeden sandalyemi ve elini uzatarak benimkini kavradı. Tenim onunkine dokunur dokunmaz Matt beni göğsüne çekti ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, keskin bir nefes alırken burnu boylu boyunca uzanıyordu.

"Siktir, seni özledim." Tısladı, dişleri şimdi kulağımın hemen altındaki hassas eti sıyırıyordu. Uzun, kışkırtıcı öpücükler beni orada yuttu, dili tenimde sıcaktı. "Bunu hissedebiliyor musun?" Taş gibi sert ereksiyonunu içime bastırdı, "İşte senin küçük stratejin bana bunu yaptı. Karım çok zeki ve belalı bir patron." Dudakları dudaklarımı tüketmeden hemen önce gözlerinde parlayan sırıtışı ve şeytani parıltıyı gördüm. Beni tüketmeden.

Karnım zangır zangır titriyordu. İçimde milyonlarca kelebek uçuşmaya başladı, kanatlarını mümkün olan her yöne doğru hızla çırpıyordu. Sanki yeniden ilk kez öpülen bir genç kız gibiydim.

Matt beni masanın üzerine koymadan önce elleriyle kalçalarımın arkasını sıkıca kavrayarak kaldırdı. Elinin bir hareketiyle yüzeydeki bütün evrakları temizledi ve yüzlerce kâğıdı etrafa saçtı, sonra da omzumdan bastırarak tahta yüzeyin üzerinde düz bir Çekilde yatmamı sağladı.

"Senin içinde olmalıyım."

Pantolonumun düğmesini ve fermuarını çözdü, aşağı çekti, bir ayak bileğimin etrafında asılı bıraktı, diğeri ise tangamla birlikte serbest kaldı. Pantolonu ve iç çamaşırı da onu takip etti, sert ereksiyonunu serbest bırakacak kadar bacaklarından aşağı itti.

Çaresizdi. Bugün doğru düzgün soyunmaya vakti yoktu.

İhtiyacı, parmaklarının baskısı altındaki aciliyeti, her dünyayı sarsan öpücükteki açgözlülüğü hissedebiliyordum. Ön sevişmeye yer yoktu. Alay etmeye zaman yoktu.

Ama artık bana dokunmuyordu.

Başımı ona bakacak kadar kaldırdım, duraklaması dikkatimi çekti. Bir elini sikinin etrafına sarmış, çıplak amımın görüntüsünü çekerken pompalıyordu.

"İçimde olman gerektiğini düşündüm."

"Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için kendimi cezalandırıyorum." Ondan daha fazlasını cezalandıran bir başka uzun pompa.

Matt sikinin tepesini kaygan dudaklarımda bir yukarı bir aşağı iterek tahrik olmamı girişimden klitorisime kadar yaydı. O kadar sertleşmişti ki, kendini tutmazsa beni delip geçip geçemeyeceğini merak ettim. Bahse girerim bunun için de yer yoktu.

Bu adam ateş gibiydi. O bir cehennemdi ve ben de onunla birlikte seve seve yanardım. Onu.

"Kahretsin," diye tısladım, klitorisime tekrar ulaştığında, basınç beni ayarladı alev alev. "Beni de cezalandırıyorsun. Doldur beni artık." "Bana patronluk mu taşıyorsun, *Gattina*?"

"Öyle görünüyor."

"Yerinin hatırlatılmasına ihtiyacın var gibi görünüyor. Bu lanet işi sen yönetiyor olabilirsin, ama senin zevkin? Onu ben vereceğim, ben kontrol edeceğim. Anlıyor musun?"

Matt hiç gevşemeden içime doğru hamle yaptı, beni tam boyuyla doldurup gerdi ve sözcüklerimi daha ağızma ulaştırmadan kesti. Mutluluk verici bir acı çekimi içimi yırttı. Zevkle karışan bir acı, daha fazla acıyı garantileyen bir zevk.

Matt'le sevişmek inanılmazdı. Tüm bunların altında yatan buydu, ama şimdi yüzeyde, sadece birbirimize getirebileceğimiz ham ve ilkel bir serbest bırakma ve bağlantı ihtiyacı vardı.

"Daha sert," diye talep ettim ve ceza olarak klitorisime sert bir çimdik yedim. "Senin yerin, *Gattina*." Ne demek istediğini biliyordum ama umurumda bile değildi.

Lanet olsun. Vermek için can attığı cezayı istiyordum.

Matt hızını yavaşlattı, geniş eli boğazımı sıkıyor, yeterince sıkıyordu. Serbest bırakılma ihtiyacım, onun yavaş içkencesi karşısında öfkeye dönüştü. Bu lanet masaya yaslanmak istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı.

I

tüm lanet şeytanlarını bir daha asla bulamayacağı kadar derinlere gömmesine ihtiyacım vardı.

"Evimi sikeyim." Hayal kırıklığı içinde inledim. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Seni cezalandırıyorum, canım."

"En kötüsünü yap. Sadece beni yok emin ol, yoksa meseleyi kendi ellerime almak zorunda kalacağım."

"Ne resim ama. Ama kimse benim olana dokunamaz."

Bir kez itti. Sert, cezalandırıcı ve acımasız, masa ahşap zemine sürtünerek ilerliyordu.

"İstedğin bu mu? Çiğ bir sikiş mi?"

"Gittiğinde seni hissetmek istiyorum. Bana kendini hissettir, Matt."

Parmakları boğazımın etine daha da gömüldü, diğer eli kalçamı tuttu ve içimdeki sikişin her darbesini karşılamak için onu çekti.

Hayatımın bir santimi boyunca beni becerdi.

Çiğ. İlkel. Sert ve çaresiz.

Tam da ihtiyacım olan şey.

"Bayan Battaglia?" Kapı çalındı, aldığım zevkin boğuk iniltileri arasında adım söylendi.

"Siktir . Patron meşgul," diye homurdandı Matt sözünün kesilmesi üzerine.

Kapı kilitli bile değildi, yakalanma ihtimali zaten elektriklenmiş olan cinsel gerilimi daha da artırıyordu.

Matt yukarıdan, "Gözlerini benden ayırma, *Gattina*," diye homurdandı, amansız itiğleri gözlerimi kapıdan ayırmama neden oldu. "GÇ senin gelmeni bekleyebilir."

Bunun yerine onları kapattım, içeride artan baskı üzerindeki kontrolüm, masaya olabildiğince sert bir şekilde tutunduğum ve sikini lanet bir kraliçe gibi aldığım için kayıyor.

Matt bana binmeyi bıraktı ve boğazımı sıkarak, "Gözlerini benden ayırma dedim, *Gattina*, yoksa boşalmana izin vermem," dedi.

Gözlerim hemen açıldı, doğrudan onun karanlık ve şehvet dolu gözlerine baktım.

"O kadar yakınsın ki, güzel amcığın beni sıkıp kurutuyor."

"Tanrım, evet." Vücudumdan çıkan sesleri artık kontrol edemeyerek inledim. Bu sözler Matt'i karanlığının sınırına itmeye yetti ve bana aradığım cezayı verdi.

"Dudaklarında başka bir adamın adı yok."

Sert, taşaklara kadar inen, duraklatılmış itişler içimde bir isyanı kışkırtan kelimelerle karışıyor, etin ete çarpma sesi duvarlarda yankılanıyordu.

İtiş gücü.

"Ben sikişirken,"

Thrust.

"Hayat,"

Thrust.

"Dışarı," it, "of," it, "sen." İt.

Bu nihai salıvermenin özgürlüğü beni inletti ve kendini içime dökerken adını mırıldandı, kendi zevk homurtuları orgazmımı besledi.

Matt öne doğru yığıldı, kafası göğüslerimin arasında dururken siki hâlâ içime gömülüydü. Tam da ait olduğu yerde.

"Siktir, az önce ruhumu emdin."

"Hizmet edebildiğime sevindim." Kıkırdadım, kollarımla onu sardım ve sanki kalbimle fiziksel olarak birleşebilecekmış gibi göğsüme çektim.

Matt tekrar ayağa kalkıp yavaÇça içimden çıkmadan önce bir süre daha orada kaldık. "Şimdi, cezana gelince."

"Ne?" Bu sözleri duyduğuma şaşırarak masanın üzerinde doğruldum.

Tamamen çekildi, yokluğunda içimden fışkıran döllere masanın kenarında birikti. Matt bir parmağını üzerinde gezdirerek dudaklarıma götürdü ve içeri girmeye zorladı.

"Em."

Emrettiği gibi yaptım, içimdeki sıcaklık yeniden artmaya başladı.

Menüde ikincilerin de olacağını düşünmüştüm ama Matt'in başka fikirleri vardı.

İç çamaşırımı ve pantolonumu serbest bacağımdan yukarı çekti, sonuna kadar çekmeden önce masadan kalkmama yardım etti.

"Eve gidip duş alana kadar dölleriimin içinde oturacaksın. Beni hissetmek mi istedin, Prenses? İşte böyle olacak. Her hareket ettiğinde içinden çıktığını hissedeceksin ve artık dökülecek bir şey kalmadığında, seni tekrar doldurmam için bana yalvaracaksın."

Bu çok ateşliydi ama can alıcı nokta, kurşun yarasının tekrar deşilmesi gibi acıttı.

"Gidiyor musun?"

"Birkaç dakika içinde." Beni kollarının arasına aldı ve geniş bedeniyle ruhuma ulaşan bir sarılma gerçekleştirdi. "Seni çok özledim,

Prenses."

Bu kelimelerdeki acıyı hissedebiliyordum. Bu benim de acımdı. "Ben de seni özledim."

"Gelecek hafta döneceğim."

Dalgalanan acının sandalyemde geri tepmeme neden olmasına engel olamadım. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordum ama onsuz burada olmak çok daha zordu, anlamsızlığından bahsetmiyorum bile. Hayalimi istiyordum ama kocamla olan ilişkim pahasına değil.

"İşe dönsem iyi olacak o zaman," diye cevap verdim, ellerimle saçlarımı elimden geldiğince düzelterek. Az önce olanları gizlemek için aptalca bir girişimdi bu. Eminim tüm Dea Tacita benim geldiğimi duymuştur.

Matt, "Özür dilerim," dedi ve gözlerindeki acı dolu ifadeyle yüreğim eridi.

"İyi olacağım," diye cevap verdim, dudaklarımda sahte bir gülümseme vardı. "Çocukların benden ne istediklerini kontrol etsem iyi olacak. Max burada olduğunu biliyordu, o yüzden önemli bir şey olmalı."

Telefonu elime aldım ve Max'in cep telefonunu aradım, cevap vermesini bekledim "Benimle konuşmak mı istedin?" Açar açmaz sordum.

"Evet." Sesi derin ve ağırdı, bu tek kelimedden sonra kulaklarımı sağır edici bir sessizlik doldurdu ve korkunç gerçekliğin şaklaması ayaklarımı tekrar yere indirdi. "Bir notun daha var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Francesca

"Şunu açar mısın artık?" Matt'in baskıcı ses tonunun maskesi düşmüştü. Kağlarını birleştiren ve yumruklarını sıkkan endişeyi istese de zapt edemezdi.

Max notu ofisime getirmişti, kısa süre sonra Mike, Jimmy ve James de onu takip etti. Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki sanki Yakuza adamlarından birinin zarfın içinde düzgünce katlanmış olmasını ve zarfı açar açmaz dışarı fırlayıp bize saldırmasını bekliyorlardı.

Hâlâ döl , kafam şehvetten bulanıktı ve yine de buradaydım, ellerimde saatli bomba gibi görünen bir şey tutuyordum.

Zarfı yırtıp açtım, arkasında aynı logo basılıydı. Matt dünyayı ve ötesini dolaşıp eli boş dönerken, Hiro'nun bizi hiç çaba harcamadan bulabilmesi acımasız bir ironiydi; silahı hâlâ Hiro'nun adının yazılı olduğu mermiyle doluydu.

O kadar çok kez o şeyi kazınmasını izlemiştim ki, yakında diğer tarafa geçecekti.

Okurken sertçe yutkundum, sonra yüksek sesle, en kararlı sesle tekrar okudum. Yine de sahte bir istikrar vardı.

"Verilen sözler tutulmalıdır, ne kadar gecikirse geciksin. Yakında."

"Bu çok belirsizdi!" Matt homurdandı, notu kendi gözleriyle görmek için elini uzatırken burnu alevlendi.

İçten içe titriyordum. Bir zamanlar korku olan şey, beni içten sarsan bir öfkeye dönüştü.

"Zaten yeterince işimiz yok mu?" Notu Matt'e uzatırken hayal kırıklığım sesime sızıyordu. Düşüncelerimi içimde tutamıyordum. Bütün bunlardan bıkmıştım.

Neden rastgele biri beni alabileceğini düşündü ki? Ve neye yarar?

Bunlardan birini en son almamın üzerinden uzun bir süre geçmişti. Belki beni unutmışlardır ya da bu iğrenç şaka artık eskimiştir diye düşündüm.

Sanmıyorum.

"Not buradaki bir çocuk tarafından kulübe elden teslim edilmiş. Sana gelen ilk notla aynı MO." Max, duvarların arasına bir kez daha ürkütücü bir sessizlik çöktüğünü söyledi.

"Bunun zarfında senin adın yazıyor. Francesca Amato. Battaglia değil... Amato." Matt, sanki mucizevi bir Gekilde başka bir Gey ortaya çıkacakmış gibi lanet Geyi parmaklarının arasında evirip çevirirken fark etti. Suçluyu gösterecek bir Gey. Ama tabii ki, ortada hiçbir Gey yoktu.

"Artık herkes senin bir Battaglia olduğunu biliyor. Sana Amato denmesi rastgele değil," diye başladı Max, "Bu seni Detroit'ten beri takip ediyor olabilir mi? Notların hiçbirinde Matt'ten bahsedilmiyor."

"Ama Yakuza ile hiç bağlantım olmadı. Onlarla bağlantılı olduğunu bildiğim tek kişi Jackson ve o bile benim için yeni." Hayal kırıklığı kanıma işlemişti. Eğer Matt ve işiyle gerçekten bir bağlantısı yoksa, bu benim için daha da büyük bir gizemdi. İntikam planları yapan, teraziyi dengelemeye ve Hiro'ya büyükbabasını öldürmenin bedelini ödetmeye susamış olan Matt'ti.

Beş adam orada durmuş bana bakıyor, patlamamı, yıkılmamı ya da ikinci bir lanet kafa çıkarmamı bekliyorlardı. Benden bir tepki bekliyorlardı ama verecek bir şeyim yoktu. Nasıl yapacağımı bilmiyordum çünkü bu lanet notları anlayamıyordum.

Tüm bunlardan o kadar bıkmıştım ki Matt sessizliği bozmadan önce her şeyi bırakmaya hazırdım.

Matt neredeyse homurdanarak, "Mike, küçük gezimizi iptal et," dedi. "Şimdilik burada kalıyoruz. Birkaç gün içinde tekrar başlayabiliriz."

"Hum... Don Battaglia? Bir şeye karar vermeden önce bu telefon görüşmesini yapmak isteyebilirsiniz." James telefonu Matt'e uzattı. "Ben Jackson."

"Jackson'ın çok güçlü bir nedeni olmadıkça ona ulaşmaması gerekiyordu." Matt telefonu James'in elinden alıp masanın üstündeki hoparlöre yerleştirirken yüz hatları endişeyle doluydu. Birkaç dakika önce benim ağırlığımı ve onun şehvetini taşıyan telefonun aynısıydı bu.

"Jackson, hoparlörü açtım. Neden arıyorsun?"

"Size haber vermem gerekiyor. Narkotik yarın gece yerini tespit ettiğiniz depoya bir baskın planlıyor. Orada bulunamazsınız." Herkes onun sözlerini anlamaya çalışırken odayı bir sessizlik kapladı ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bu açıklamadan benim anladığımdan çok daha fazlasını anlamışlardı. "Beni duyuyor musunuz? Uzak durun! Yaklaşırsanız sizi yakalarlar. Yerinizde kalın, bırakın ben halledeyim."

"Peki, Watson!" Matt telefonu kapatmadan önce nihayet cevap verdi ama bu ses tonunu çok iyi biliyordum. Tam tersini yapmaya niyetliydi. "Cehennem gibi, yapacağım!" Zaten bildiğim bir Çeyi onaylarcasına konuğtu.

Her Ŗey bir anda yeniden deĖiŖti.

Matt sakın, karanlık ve hesapçı haline geri dönmüŖtü. Artık odada Don Battaglia vardı ve kocamı en kötü Ŗeytanları bile korkutan karanlık gölgelerin altına gömüyordu.

Yavaşça ofisin köŖesindeki içki arabasına doğru yürüdü, en sevdiği Macallan'dan bir bardak doldurdu, acele etmedi ve diğer herkesi tam olarak ne söyleyeceğini beklerken merak içinde bıraktı.

"Bu gece gidiyoruz." "Hiro'nun orada olma ihtimali var, ona ulaşmak için tek Ŗansım bu olabilir. Her Ŗeyi hazırla."

Emir verildi ve çok geçmeden Battaglia *soldati*'lerinin dördü de odayı boşalttı. KonuŖmadan önce kapının sonuncusunun arkasından kapanmasını bekledim, geri çekilmedim.

"Gerçekten mi? Yani... gerçekten mi, Matt? Jackson sana DEA'nın bu lanet yere baskın yapacağını söyledi ve sen de doğruca oraya mı gitmek istiyorsun? Seni yakalarlarsa kefaletle serbest bırakacaklarını mı sanıyorsun?" Bunun ne kadar aptalca bir plan olduğunu söylerken öfkem endişeyle birleŖti. Tuzağı nasıl olup da göremediğini anlayamıyordum. "İŖlerin o kadar hızlı kötüye gideceğini göremeyecek kadar kör müsün?"

"Bunu yapmak zorundayım Francesca. O depo ağzına kadar kokainle dolu."

"Peki bu nasıl senin sorunun oluyor?" Onun pervasızlığına kızmıŖtım. Hiro Naoki adı geçtiğinde doğru düzgün düşünemiyor gibiydi ve bu yolda devam ederse neler olabileceğinden korkuyordum. "Ŗimdi lanet olası bir telefon kulübesinde mi kıyafet deĖiŖtiriyorsun? Kahraman olmak istediğini bilmiyordum."

Matt bana doğru ağır adımlarla yürüdü, başarısız bir güven verme çabasıyla omuzlarımı sıkıca tuttu ve sesi derinlere inerek konuŖtu

cehennemin. "Ben kahraman değilim *Gattina*. Kahramanlar düşmanlarını benim gibi doğramayı hayal etmezler. Kalbini göğsünden söküp çıkardıktan sonra kanının parmaklarımdan aşağı damlamasını. O kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum Francesca."

"Bu o kadar basit değil ve sen de bunu biliyorsun. Hiro'nun çaylak olmadığı çok açık."

"İyi olacağız. Jackson'a güvenmiyor musun?" Bunun bir kışkırtma olduğunu biliyordum. Riskler bu kadar yüksek olduğunda benim bile çekincelerim olduğunu belirtmek istiyordu.

Ama yapmadım. Jackson tüm gücü kontrol etmiyordu. Sadece az önce yaptığı şeyi yapabilirdi. Bizi uyarayabilirdi. Yani mesele, her şey için umutsuzca suçlamak istediği adama olan güvenim değildi.

"Biliyorum, ama-"

"Onu duydunuz. Baskın yarına kadar değil." Matt ikna etmeye çalıştı ama ben bu saçmalıkta bir mantık göremiyordum. "Bu gece, lanet olası evreni dengeleme şansımız var."

"Burası sıkı bir gözetim altında olacak, Matt! Bundan nasıl kaçmayı planlıyorsun?"

"Merak etme bebeğim. Ben ne yaptığımı biliyorum." Matt daha fazla konuşmadan başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve beni arkasında bıraktığı karanlıkta boğulmaya terk ederek ofisten çıktı.

Matt neden şimdi pervasız bir kanunsuzu oynuyordu? Şehri kaos ve suçtan kurtarmak bizim görevimiz değildi.

Kahretsin, biz kaos ve suçtuk!

Neden hayatı, özgürlüğü ve güvenliği de dahil olmak üzere her şeyi tehlikeye atıyordu? Heyecan için mi? Heyecan için mi? Demek istediğim, eğer hayatınızda heyecan arıyorsanız, sadece lanet olası kapaksız patlamış mısır yapın ve hazırsınız. Ruhun bozulmadan geri dönmeyi umarak cehenneme koşma.

Bu sadece pervasız bir aptallıktı.

Telefonum çalınca düşüncelerimden sıyrıldım ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşıladım çünkü şu anda Matt'i kararlı yolundan için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

O haklıydı. Ben oydum, o da bendi. Bu sadece onun da benim kadar inatçı olduğu anlamına geliyordu. Zaten taş yazılmış bir şeyle savaşmanın faydası yoktu.

"Merhaba anne." Neredeyse telefona şarkı söyleyecektim, şu anda içimde dolaşan tüm karanlık ve ürkütücü duyguları bu sahte ses tonunun altında saklamaya çalışıyordum. Son konuşmamızın üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti ve onu duymayı özlemiştim. Tanıdıklık böyle bir anda iyi bir sığınak olabilirdi.

"Ah, bebeğim benim! O tatlı sesini nasıl da özlemişim. , aşkım?"

"İyiym, sanırım. Ya sen?"

"Çok mutluyum. Tommy sağ salim döndü. Gelecek hafta New York'ta olacağını söyledi"

"Aman Tanrım, anne! Bu harika bir haber. Çok endişelendim. Onu çok özledim." Kısa bir an için mevcut gerçekliğimin korkunçluğundan sıyrıldım, her şeyden önce onun geri döndüğünü ve güvende olduğunu bilmenin sevincini yaşadım.

"Matt'e ondan bahsetmedin, değil mi?" "Hayır.

Ama yapmalıyım. I-"

"Hayır, Francesca, yapamazsın!" Sözümlü kesti, "Yapamayacağını biliyorsun. Eğer yaparsan hepimiz tehlikede oluruz."

"Ondan bir şeyler saklamayı sevmiyorum anne. Ve ona güveniyorum. Ona ya da bize zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyorum." Kalbim bir kez daha göğsümde çarparken itiraz ettim.

"Kimsenin bilmemesi en iyisi, Aşkım. Tamam mı?"

"Tamam." Şimdilik kabul ettim, "Ama eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacağım. Bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklayamam."

"Zamanı bir gün gelecek, ama bugün değil. Sadece sana büyük haberi vermek istedim. Yakında konuşuruz. Kardeşlerin akşam yemeğine geliyor, o yüzden gitmem gerek. Tekrar aramadan önce çok uzun zaman geçmesine izin verme, tamam mı aşkım?"

"Tabii anne. Kendine dikkat et. Hepinizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz!" Telefonu kapattı ve ben kalbimin sıkıştığını hissettim. Hepsini çok özlemiştim ama Tommy... Sanki kalbimin bir parçası eksikti.

Tommy benim koruyucum, koruyucu meleğim, ağabeyimdi.

Annem henüz on altı yaşındayken tecavüze uğramıştı ve Tommy onun bu korkunç anısının beklenmedik bir nimetiydi. Onu evlatlık verebilirdi, ona kızabilirdi, yaşadıklarından dolayı istemeden de olsa onu suçlayabilirdi. Bunun yerine, onu hepimizi sevdiği gibi tüm kalbiyle sevdi. Daha fazla olmasa bile.

Bunu bizden hiç saklamadı, özellikle de benden. Bir gün benim de onun durumuna düşmemem, onun çektiklerini çekmemem, ardından gelen eziyet ve acıyı çekmem, bir daha güvenmemem için beni her an tetikte tutmak isterdi. Belki de bu yüzden neredeyse her elimde bir silahla doğmuştum.

Tommy bir Amato değildi, bir Borgia'ydı. Bu annemin kızlık soyadıydı. Amato olmadığına en büyük kanıtı, ABD Ordusu'nda Yüzbaşı olması, savaşta gösterdiği kahramanlıktan dolayı Gümüş Yıldız ile ödüllendirilmesi ve on sekiz yaşına girer girmez askere alınmasıydı.

O madalyonun diğer yüzüydü ve bu onu daha da çok sevmemi sağladı. O her zaman benim ahlaki pusulam olmuştu, ama ordu beni doğruluk yoluna çekmesi için onu çok uzun süre uzak tuttu.

Söylemeye gerek yok, bu konuda gizli olmak zorundaydık. Büyük *mafya* ailesinden kimsenin onun ne yaptığını ve kim olduğunu bilmesine izin veremezdik. Bilirlerse diye de buluşmalarımızı olabildiğince sınırlı ve tamamen gizli tuttuk.

Yani ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Ama kalbimin büyük bir parçasını elinde tutan bu adamdan kocama bahsetmemek beni öldürdü. Matt ile her şeyimi, özellikle de mutluluğumu paylaşmak istiyordum ve Tommy bunun büyük bir parçasıydı ve her zaman da öyle oldu.

Ona bir mesaj atmaya karar verdim, cevap veremeyeceğini biliyordum ama fırsatını bulduğunda cevap verirdi. Hep öyle yapardı.

"New York'a geleceğini duydum. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Seni çok özleyorum ve seviyorum."

Onu düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu son gördüğümünden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti ve onu kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok özlemiştim.

Gözlerim pes edecek kadar yorulana kadar saatlerce kafamı işe gömdüm. Gölge Max, ofisimdeki kanepede yarı baygın bir halde beni bekliyordu.

Sonunda pes edip eve gitmeye karar verdiğimde saat sabahın üçünü geçiyordu. O andan korkuyordum. Her nasılsa, aylardır yalnız olmama rağmen bugün oraya geri dönmek daha yalnız hissettiriyordu. Sadece farklı hissediyordum.

Yolculuk sessizdi, o depoda olanların kasveti ikimizin de omuzlarına bir ton yük bindiriyordu. Yine de ikimiz de bu konuya değinmek istemiyorduk. Max'in orada olmak istediğinden emindim, bense hepsinin burada, gerekirse benimle birlikte bu arabada sıkışıp kalmasını istiyordum.

Max'e dairemin kapısının önünde elimden geldiğince kararlı bir şekilde, "İyi olacağım," dedim. Matt gittiğinden beri her gece bu dansı yapıyorduk.

"İstersen kalabilirim. Kanepe zaten rahat."

"Gerek yok. Git kendine bir hayat kur." Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yaptım.

"Neredeyse sabahın dördünde mi? Doğru." Max bir sonraki sözlerini tartarken yine sessizlik oldu. "O iyi olacak." Beni tanıyordu, Jackson aradığından beri peşimi bırakmayan ağır ruh halimden sıyrılma çabalarımı anlıyordu. "O her zaman iyidir."

Nedense bu beni hâlâ rahatlatmıyordu. Hiro'ya karşı her başarısız saldırımda Matt'in elimden kayıp gittiğini hissediyordum. Yine de gülümsedim, iyi geceler diledim ve gece boyunca Matt'in yokluğuyla bana eziyet edecek olan boş alana girdim.

Kapı kapanır kapanmaz midemin çukuruna doğru battığını hissettim, olabildiğince hareketsiz durarak odadan gelen garip sesi dinledim.

Burada biri vardı.

Silahımı çektim, koridorda sessizce ilerlemeye çalışmadan önce hazneye bir mermi yerleştirdim, kulaklarım kendi gürültülü nefes alışımın ve hızlanan kalp atışımın farkındalığıyla dolarken sesi takip ettim.

Yaklaştıkça ani bir çınlama kafamın içinde yoğun bir şekilde yankılandı. Normal, gürültü dolu bir günün ardından gelen sağır edici sessizliğin sesiydi bu.

İşte buydu.

Bugün oluyordu.

Korkmuyordum, bekliyordum. Kimin beni sorgusuz sualsiz hayatımdan çıkarabileceğini düşünme cüretini gösterdiğini görmek için sabırsızlanıyordum. Dövüşe hazır olsalar iyi olur çünkü ben dövüşmeden ölmeyecektim.

Olabileceğim kadar hazırdım. O eşiği geçtikten sonra ne olacağı tamamen benim elimde değildi. Tekmeleyecek, yumruklayacak, çığlık atacak, çırpınacak ve elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Sevdiğim hayattan koparılma düşüncesi bile öfke ateşi yakıyordu. Hayatımın aşkından.

Zaman kesinlikle kolay değildi ve şu anda mutluluğun timsali değildim, ama hayatımı seviyordum, işimi seviyordum ve hepsinden önemlisi... kocamı seviyordum.

Beni ondan uzaklaştırmaya çalışan herkes düşmanımdı.

Tam odaya dalmak üzereyken nefesimi tuttum ve akan suyun sesi netleşince durdum.

Bu sesle içimdeki her şey gevşedi. Hafif aralık kapıyı açtığımda sigara dumanının kokusu burnuma geldi, silahım şimdi doğrudan küvetimde oturan çıplak adamın kafatasına doğrultulmuştu.

O mükemmel, bronzlaşmış vücudu, omuzlarının her yerinde sıkı kitleler halinde kabaran dalgalı kasları, kolundan aşağı inen koyu mürekkep izini gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı.

Bu adam saf mükemmellikteydi.

Matt'in kanlı giysileri yere saçılmıştı, kılıfı ve silahları yığının üstünde duruyordu, sağ elinde yarısı dolu bir viski şişesi sallanıyordu ve kolu hâlâ sıcak suyla dolu olan küvete asılmıştı.

Sigara ve içki bana onun sorunlu olduğunu söyledi. Hem de derinden. Bu durumda geri dönmesi nelerin yanlış gitmiş olabileceğini düşünerek endişem yeniden arttı.

"Seni tekrar vurabilirdim, biliyor musun?" Büyük küvetimizin etrafında dolaşırken neredeyse sessiz olan atmosferi bozdum ve sonunda onun acı dolu gözlerine baktım.

"Anahtarı kapıya koyduğunu duydum." Sesi monokorddu, alçak ve fısıltılıydı, şaka ya da küçük konuşma havasında olmadığını doğruluyordu. Çenesinden aşağı taşan viski şişesinden büyük bir yudum alarak bana ciddi bir sorun olduğunu söyledi.

"Ne oldu?" Parmağım küvetin kenarından sarkıttığı kolunun derisini sıyrarak sordum.

"Oraya ne yapmak için gittiysem onu yaptım." "Dahası da var. Anlat bana."

Matt bana baktı, sanki sıvı bir cesaretmiş gibi şişeden yudum daha aldı, cevap verebilmesi ya da beni tamamen reddetmesi için gereken doğru miktardı.

"Kafan iyi mi?" Sorumun doğal olarak içerdiği suçlamayı bastırmaya çalışarak sordum. Böyle bir şey yapmak Matt'in yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

"O orospu çocuklarından biri beni kokainle ıslatılmış bir çantayla boğmaya çalıştı."

Sessizce gözlerimin içine baktı, ruhuma uzandığını ve beni sadece ikimizin var olduğu paralel bir gerçekliğe çektiğini hissettim.

"Benim bir ikiz kardeşim vardı." Kuru, gerçeklere dayalı bir cümleydi ve bu çok az ama derinden yaralayıcı kelimeleri söylerken kullandığı geçmiş zaman kipi başımı döndürdü.

Duygularıyla savaştığını, gözyaşlarına ve öfkesine karşı koyduğunu hissedebiliyordum. Güçlü Matt'imın bir kez daha böylesine kırılğan bir yönünü sergilediğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"HAYIR. Bir daha olmaz. Lütfen Tanrım, yine olmasın."

Alison'ın çılgınlıkları düşüncelerimi işgal ederken sonunda ne demek istediklerini anladım. Hepsisi daha önce derin bir kaybın acısını yaşamıştı. Neredeyse hiç tam olarak iyileşmeyen bir yara.

Matt devam etmeye ya da söyleyecek doğru kelimeleri, muhtemelen daha az acı verecek olanları bulmaya çalışırken başı öne eğikti. Sanki kalplerimiz fiziksel olarak birbirine bağlıydı. Onunkinden yayılan ve benimkine çarparak tek bir nefes almamı neredeyse imkânsız hale getiren keskin acıyı hissedebiliyordum.

Kalın, aşılmaz derisinin bir katmanını daha dökerek onun derinliklerine daha fazla gömülmeme izin verirken parçalanmamak için benim gücüme ihtiyacı vardı.

Bir an bile düşünmeden ayakkabılarımı çıkardım ve hala giyinik bir şekilde suya daldım, onu kollarımın arasına alabilmek için öne doğru kaymasını sağladım.

Onu kendime doğru, küçük kollarımın devasa bedenini sarabildiği kadar sıkı tuttum. Elim saçlarının ıslak tellerinde tekrar tekrar gezinirken, diğer elim göğsünde, kalbinin hemen üzerinde duruyordu. Tam acı gerçeği söylemeye hazırlanırken gerildiğini hissettim.

Ölümün, acının ve kaybın sadece bir gölge değil bir gerçeklik olduğu o karanlık vadide bizi yürütürken bu kez yalnız olmadığını hissetmesini umarak ona olan tüm sevgimi besledim.

"Dokuz yıl önce öldü." Tüm vücudu kendi sözlerinin sesine tepki verdi, bunları söylerken gerildi ve titredi. Ardından uzun bir duraklama geldi. Bölmeye cesaret edemediğim bir duraklama. "Üniversitedeki yurdumuzda aşırı dozdan öldü. Ben çoktan okuldan atılmışım. Onu bulan Jackson'dı."

Bu itirafın ağırlığı artık üzerinden kalkmıŒ olsa da, Matt kendini hafiflemiŒ hissetmiyordu. Gergin sesi ve gerilmiş kasları bana bunu gösteriyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Kim nasıl yapabilirdi?

Bu bilgi uyuşturucuyu şehirden yok etme ihtiyacına, bu konuda konuştuğunda hissettiği hoşnutsuzluğa ve

Hiro'nun operasyonuna duyduğu öfke.

Ne de olsa bir telefon kulübesi vardı. Sadece onunla birlikte gelen parlak zırhı ve zafer övgülerini istemiyordu.

Neden?

Suçluluk duygusu. İşte bu yüzden.

Şimdi nihayet anladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Matt

Parçalanmışım. Kırılmışım. İçim kül olmuştu.

Ne zaman ellerimi o beyaz pislik yığınıyla kirletmek zorunda kalsam, tekrar karanlığa gömülüyordum.

Bu sefer de bir istisna değildi. Kendi korkunç geçmişimde kaybolmuştum. Beni içine çeken otomatik bir girdap, beni geri püskürtmeden önce lanet olası zamanını alıyordu. Alessandro öldüğünde kendimden bir parça kaybetmişim. Şüphesiz o bizim daha iyi ve daha sorunlu yarımızdı.

İçten içe, o zehre karşı savaşmam için beni ele geçirenin, beni hepsini paramparça etmeye itenin onun ruhu olduğunu düşündüm. Arada sırada bilerek onunla yolumu kesiştiren de muhtemelen oydu.

Eşimle onun hakkında ilk kez konuşurken burada bizimle birlikte olduğunu hissettim. Sanki sonunda tanışıyorlarmış gibiydi.

"Alessandro gerçekten benim diğer yarımdı. İki bedene bölünmüş tek bir ruh gibi." Francesca'nın sabit atan kalbi kulaklarıma yatıştırıcı bir güç verirken devam ettim, bu kez meleşimi de yanımda getirerek kişisel cehennemime doğru adım atarken göğsü beni sakinleştiriyordu. O yanımdayken karanlığın daha hafif bir tonuydu.

"O benden çok daha iyiydi. Sadece o kadar derinden sorunlu ve hasarlıydı ki onu gülümserken gördüğüm tek zamanlar kafası güzel olduğu zamanlardı. Bundan nefret ederdim. Mutsuz olduğunu bilmekten nefret ediyordum ve onun yükünü hafifletmek için hiçbir şey yapamıyordum. Denedim. Yemin ederim denedim. Ama sonunda depresyonu kazandı ve onu bütünüyle yuttu, benim de bir parçamı onunla sürükledi," diye itiraf ettim, kalbim öğrendiğim günkü kadar ağırdı. "Yeterince çabalamadım."

Suçluluk duygusu beni bugüne kadar takip etti. Onu yeryüzündeki herkesten daha iyi tanıyordum ve aynı zamanda tamamen yabancıydım.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı Francesca nefesinin altından, küçük öpücükleri başımın her santimini kaplıyordu.

Bir süre sadece var olmak için gözlerimi

kapattım. Burada onunla olmak.

Açık ve savunmasız olmak.

Tüm benliğim olmak ve kendimi tutmamak.

Bu bendim. Hayatımın, kim ve ne olduğumu ve en önemlisi neden olduğumu kesinlikle tanımlayan ve izleyen bir parçası.

Alessandro. İşte bu yüzden.

Onunla en son evlenmeden hemen önce konuşmuştum. Ona inanılmaz bir kadınla tanıştığımı ve bencillik ve açgözlülük yüzünden onun hayatını mahvetmek üzere olduğumu söyledim. O bunu asla yapmazdı. Onun için benim olabileceğimden çok daha iyi bir adam olurdu.

"O bizim en iyi yanımızdı. Benden daha zeki, benden daha tatlı ve benim berbat halimden çok daha iyi bir insandı. Bu yüzden onu daha da çok seviyordum."

"Sen harika bir adamsın, harika bir insansın. *Sen benim* daha iyi olan yarımısın, en iyi parçamsın. Ve onun başına gelenlerin hiçbirisi senin suçun değildi." Francesca sertçe yüzümü ona çevirdi, yumuşak ellerinin arasında tuttu ve dudaklarıma iyileştirici bir öpücük kondurdu, içinden taşan sevgiyle içimi doldurdu, tıpkı aylardır yaptığı gibi yaramın küçük bir parçasını daha onardı.

O gece paintball sahasında beni ona yönlendiren Alessandro olduğunu düşünmeden edemedim. Başka bir yerde olmam gerekiyordu ama daha önce pek çok kez yaptığım gibi biraz stres atmak için atış poligonlarına gittim.

Tek fark, daha önce handa kalmamış, barında bir şeyler içmeye gitmemiş olmamdı. Ayrıca o gün içimden geldiği gibi ormanda dolaşmaya da hiç çıkmamıştım. Beni kışkırmadan vurduğu gün. Beni doğrudan ona götüren bir dizi garip olay.

"Seni severdi." Gülümsedim, birden sanki bir ışık beni karanlığımdan çıkarmış gibi hissettim. "Hayır. Bu doğru değil. Seni severdi."

O, oydu. Beni cehennemimden çıkaran ışıktı. Mutluluğa giden yolum.

Benim kurtarıcı lütfum.

Bu gece, onu kendime yakın tuttum.

Kalbime yakın, evimdeymişim gibi hissettiren huzurlu bir uykuda bedenlerimizin birbiriyle kaynaşmasına izin veriyordu. Francesca'nın kollarımda olması bana hayatımda daha önce hiç tatmadığım bir huzur verdi. Tüm sıkıntılarıımı hafifletti. Onun teni benimkine dokunur dokunmaz hepsi sihirli bir şekilde yok oluyordu.

Bunu çok özlemişim.

Nefretim gözümü nasıl kör etmişti de bunu ihmal ettiğimi fark etmemiştim? Onu ihmal ettiğimi.

İntikam hırsım onu benden uzaklaştırıyor, bizi yavaş yavaş ayırıyordu ama Francesca bununla tek başına, kendi köşesinde cesurca mücadele ediyor, beni benim için önemli olması gereken bir şeyden uzaklaştırmak istemiyordu.

Ama burada uzanırken, meleğim kollarımda parlıyor, bronz tenime sarılıp dinleniyordu, berraklık bana bir ton tuğla gibi çarptı, ezici bir şeffaflıkla aptallığımı gözlerimin önüne serdi.

Onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Bunun olmasına izin vermek aptallık olurdu. Onun için burada olmalıydım.

İntikamım eninde sonunda bana gelecekti. Bunu başarmak için hayatımı, mutluluğumu ya da karımı feda etmek zorunda kalmadan mükemmel fırsatı bulacaktım. Bunu nasıl olup da şimdi anlayabildiğim hem bir gizem hem de bir şoktu. Kahrolası gerçekliğe bir uyandırma çağrısı.

O her şeydir.

Benim ritmim. Pusulam.

Benim kuzeyim.

Benim güneyim.

Daha önce her şeye sahip olduğumu düşünerek kendimi beğenmişim. Büyük mafya patronu, yakında New York'un Don'u olacaktım, kafam kendi kırımın üstündeydi ve bunun gerçekten ne kadar az şey ifade ettiğini göremiyordum.

Minnettar olmam gereken çok şey var. Zaman zaman biraz berbat ve işlevsiz olsa da, harika bir ailem var, ancak Alessandro'yu kaybettikten sonra tamamlanmadığını hissetmekten kendimi alamadım. Her nasılsa, şimdi, hiç olamayacağıma inandığım kadar tatmin olmuş hissediyorum. Sonunda kendimi yeniden bütün hissettim.

Bu hayattan tek istediğim Francesca'nın mutlu olması, bu mükemmel yarattığın kollarımda uyumasını izlerken şu anda benim hissettiğim kadar tatmin olmuş hissetmesi.

Zaman, saf mutluluğun bu mükemmel anının onuruna ve saygısına durmuş gibiydi. Onun koruyucusu olarak ben, son nefesime kadar onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Ve yapacağım da.

Sabah oldu ve ben bütün geceyi Francesca'nın güzelliği ve dinginliğiyle beslenerek, şeytanlarımla barışmaya çalışarak ve bunun nihayet gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiğini düşünerek geçirdim.

Omuzlarımda geçmişin ağırlığıyla yaşamak beni aşağı çekiyordu, hayatım ve mutluluğum bunun sonuçlarına katlanıyordu. Hayatımda olan her şeyle barışmam gerekiyordu çünkü beni ben yapan ve beni tam da bu ana getiren şey buydu; nihayet gerçekten mutlu olmanın ne demek olduğunu öğreniyordum.

Yarım kalmış işleri tamamlamak ve kapanışı yapmak artık izlenecek yoldu. En azından benim ulaşabildiklerimi.

O depodaki baskın hem başarılı hem de başarısız oldu.

Kokainle birlikte bazı Yak'ları da yok etmeyi başarmıştık ama Hiro ortalıkta yoktu ve bu piçleri yola getirmek çok zordu. Sonuna kadar sadıklar ya da liderlerinin gazabından ölesiye korkuyorlar.

Onlardan işkenceyle bilgi almaya çalıştık, normalde sıcak telli pense işimizi görürdü. Bu sefer ya gerçekten nerede olduğunu bilmiyorlardı ya da onu ispiyonlarsa onlara yapacakları bizim yaptığımızdan çok daha kötüydü.

Çarpık ama boyun eğmez bir aile, onur ve saygı duyguları vardı ve buna ihanet etmektense ölmeyi tercih ederlerdi.

Bunu anlayabilirdim. Hatta bunun için onlara saygı bile duyardım. Ne de olsa bize boşuna Onurlu Adamlar denmiyordu.

Ama yine de su ve yağ kadar farklıydık. Ailemize fiziksel ya da duygusal acı çektirmeyi ve onlardan bizi onurlandırmalarını istemeyi asla düşünmezdim. Mafyalarımızdan hiçbirinden gerçek kan bağına sahip oldukları aileleriyle olan bağlarını koparmalarını asla istemeyiz.

Hiro'nun kardeşinin bize söylediklerine rağmen, orada tek bir Bratva bile yoktu. Görünürde *bir tuğgeneral* var.

İstedğim kadar arayabilirdim ama o isteyene kadar Hiro'yu bulamayacağım artık gün gibi ortadaydı.

Kahretsin, tek erkek DEA oğlu yapamadı. Neden ben farklı olayım ki? Adamlarının bile bu ayrıcalığın içinde olmadığına ikna olmuşum. Benim de zamanım ve şansım gelecekti. Sadece sabır erdemini öğrenmem gerekiyordu ki bu da bende hiç olmayan bir şeydi.

Hayat size ihtiyacınız olan limonları ihtiyacınız olan zamanda verecektir. Ve şu anda ihtiyacım olan tek şey burada, kollarımın arasındaydı.

"Günaydın, Yakışıklı." Ruhumu okşayan o güzel, yumuşak sesi duydum, uzun kirpiklerinin arasından bana bakarken güzel gülümsemesiyle onurlandırıldım.

"Günaydın güzelim. Nasıl uyudun?" Sadece ona bakarak, onun gerçekten benim olduğunu bilerek, neredeyse acı veren bir mutluluk duygusunun göğsümü kaplamasına engel olamadım. Gurur ve onur kendi gülümsememe yayılıyordu.

"İnanılmaz derecede iyi. Seninle yatmayı özledim. Ya da... seninle, daha doğrusu."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim başka bir gülümsemeyle ve alnına bir öpücük kondurdum. "Artık beni özlemek zorunda kalmayacaksın."

"Ne?" Francesca ayağa fırladı, gözlerimin içine bakarak, "Kalıyor musun? Gerçekten mi?" Noel sabahı küçük bir kız gibi ciyaktı.

"Evet, kalıyorum." Bana her yerimden öpücüklerle saldırmadan önce kıkırdadım.

"Aman Tanrım, çok mutluyum!" Neredeyse şarkı söyleyecekti, bana tekrar bakmadan önce yüzümün her yerini öptü, gözleri gülümsüyor ve gerçek mutlulukla parlıyordu. "Tekrar hoş geldiniz, Bay Battaglia." Beni öylesine tutkuyla öptü ki aşkını dudaklarında hissedebildim. " kaç?"

"10:30."

"Aman Tanrım! Çok geç kaldım. Saat 11'de kulüpte bir toplantım var. Kahretsin!"

Francesca yataktan fırlayıp doğruca duşa gitti, suyu açtı, banyoya koşmadan önce dudaklarına bir öpücük daha kondurmak için geri döndü ve aptallığı yüzünden beni güldürdü. Onu takip etmek için ayağa kalkmadan önce vücudumdaki uykuyu ya da uykusuzluğu atmaya çalıştım, dikkatim Francesca'nın çalan telefonuna yönelmişti.

"Bebeğim!" "Telefonun çalıyor." diye bağırdım.

"Cevap verir misin lütfen? Max olduğuna eminim. Ona birazdan hazır olacağımı söyle. on."

Telefona uzandım ama çalmayı bıraktığı için zamanında yakalayamadım. Ben cevap vermeden hemen önce. Gelen arama ekrandan kayboldu ve Francesca'nın gönderdiği son mesajı gösteren mesaj kutusu ekranda açık kaldı.

Ekrandaki kelimeleri okurken kalbim göğsümde bir bomba gibi bir kez çarptı ve sonra ayaklarımın düştü.

'New York'a geleceğini duydum. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Seni çok özlüyorum ve seviyorum.

Tommy.

Tommy de kim?

Gözlerimi sıkıca kapattım, boğazımdaki devasa yumruyu yutmaya çalıştım ve kendimi zihnime akan karanlık düşünce akışını susturmaya zorladım.

Olamaz. Bu başka bir şey olmalıydı. Bana bunu asla yapmazdı, eski sevgilisi hakkında anlattığı onca şeyden sonra, sırf bir daha gitmeyeceğim için verdiği tepkiden sonra yapmazdı.

Burada bir şey kaçırdığım kesin.

Elimden geldiğince sakinleştirdim ve kendimi bu hikâyenin beynimi o anda işgal edenden daha fazlası olması gerektiğine ikna ettim.

Beni aldatmıyordu! Aldatmazdı.

Orada durmuş, mantığım ve duygularım arasında bir iç savaş veriyordum. Beynim ve mantığım bana bir şey söylüyordu ve bedenimi istediğim gibi tepki vermeye zorlamaya çalışıyordum, ama kalbim her yerdeydi.

Bu sözleri bir başkasına bu kadar kolay söyleyebildiği için incindim. Bunu gerçekten hissedebildiği için kıskandım ve onun kim olduğunu bulup kafasını lanet olası bir duvara çarpmak istedim.

Seni seviyorum.

Bu sözler sadece ve sadece bana aitti!

Nefes al Matt, nefes al!

Jackson'ı yumruklayarak yere serdiğimde duygularımla hareket etmenin başıma açtığı belayı hatırladım. Bilmediğim bir şey olmalıydı. Tüm bunları tamamen kabul edilebilir kılacak bir şey.

Düşünüyorum. Kahretsin!

Yalan söylemek bana yakışmıyordu. O lanet mesaj sonraki birkaç gün boyunca peşimi bırakmadı. Mantıklı tarafım bana görüldüğü gibi olmasının mümkün olmadığını söylese de, kalbim hançerlenmiş hissetmekten başka bir şey yapamadı.

İşimle onu bastırmaya çalıştım, karımı ihmal etmeden kendimi meşgul tuttum, sonunda onun işinde nasıl parladığını ve geliştiğini gördüm. O gerçekten mutluydu. Onu, o yapan şey buydu. Ezelden beri istediği ve her zaman sahip olamayacağını düşündüğü şey buydu.

Başka biriyle görüşüyor olabileceğini düşünmemi gerektirecek hiçbir kırmızı bayrak yoktu

Hiçbir şey yok.

Bu yüzden her gün kendime hiçbir şey olmadığını söyledim. Ama Tommy'nin kim olduğunu bilme ihtiyacım, onu zihnimin gerisine attığım her seferde daha da arttı. İçimi kemiren düşmanca bir his.

Tıpkı bekleyen diğer sorunlarım gibi, barış yapmaya ve daha iyi anlamak için mükemmel bir fırsat bulana kadar şimdilik peşini bırakmaya karar verdim. Başka bir deyişle, Jimmy istediğim gibi onun kim olduğunu öğrenene kadar.

Barış.

Francesca'ya en derin, en ham parçamı emanet ettiğim o gece kalbim buna karar vermişti. Kalbimi bir kez daha sakinleştirdim, onlar olmadan patlamadan önce gerçekleri bekledim.

Bu yüzden kendimle, geçmişimle ve geleceğimle barışmak yapmam gereken şeydi.

Bu beni korktuğum başka bir tavşan deliğine götürdü. Bir hayalet gibi üzerimde dolaşıyordu. Uzun zamandır dört gözle beklediğim bir şeydi ama şimdi acı tatlı bir tadı vardı.

Don Törenim.

Büyükbabamdan bana gurur ve onurla devredileceğini hayal ettiğim boş bir koltuğa adım atıyordum. Tıpkı hayatım boyunca bana yardım ettiği gibi, aşağıdan bakacağını ve tüm bunlar boyunca bana rehberlik edeceğini biliyordum. Tıpkı burada olduğu gibi orada da olacağını biliyordum.

BÖLÜM 7

Matt

Bu günü erteliyordum. Büyükbabamın buna tanıklık etmek için burada olmadığı düşüncesi, bunu bir kutlama olarak kabul etmem için çok acıydı. Doldurmam gereken büyük bir yer vardı. Kendi mirasımı yaratmayı unutmadan devam ettirmem gereken bir miras.

Bu muazzam bir onurdu, sadece birkaç kişinin sahip olabileceği bir prestijdi. Sembolizme ek olarak, bu büyük adımı tam da bir yıl önce bu güzel eşimle evlenerek hayatımın en iyi sıçramalarından birini yaptığım hafta atacaktım.

"Seninle gurur duyuyorum Matt. Sonunda senin hakkın olan yeri alacaksın." Francesa beni neşelendirdi, tüm hayallerini bana emanet etti, onları benim aracılığımla yaşadı. "Her zaman hayalini kurduğundan çok farklı olacağını bile bile bu anla yüzleşmek özel bir cesaret ister. Sıkı çalışmanızın kredisi sizindir, yemin etmiş olun ya da olmayın, bu adamların Don'u sizsiniz. En iyinin en iyisi. Ama benim gururum bunun da ötesinde. Tam da büyükbabanın seni yönlendirdiği gibi bir adam oldun. Onu göremeseniz bile, bugün yanınızda olacağından emin olabilirsiniz." Francesca'nın sözleri hem acı hem de huzur dolu derin bir akor oluşturdu.

Don Giancarlo Battaglia'yı bugün diğer herkesten daha çok özlerdim. Gün.

"Bunu hak ediyorsun bebeğim. Bunu bir angarya, bir protokol olarak görmeyin. Bu Herkesin zaten sana ait olduğunu bildiği yeri dolduruyorsun."

"Şey, son birkaç aydır değil. O standardı yakalayamadım. Hepsi senin sayende oldu. Battaglia'nın saltanatının hâlâ gelişip güçlenmesinin sebebi sensin," diye itiraf ettim, kravatımı bağlamama yardım ederken gözlerinin içine bakarak.

"Bu birazcık bile doğru olsa, bunun benim için asla gerçekleşmeyeceğini biliyorsun. Dokunuşum her şeyi altına çevirse de fark etmezdi. Bu dünyanın gördüğü en iyi şey olabilirdim ama yine de bu *Yapma Adamların* görebildiği tek şey bir kadındı."

Sesinde hüzün ve öfke vardı, gözleri bu cinsiyet ayrımcı dünyamızın öfkeli gerçeğiyle parlıyordu, belki de yüzüncü kez, nihai hırsının asla tam olarak bundan daha fazlası olamayacağını fark etti. Hırs.

"Bir dış uzantım eksik, unuttun mu? Her halükarda artık döndün, krallığın seni bekliyor." Francesca , şakayla geçiştirdi, ama gözlerinde büyüyen dehşeti görebiliyordum, tekrar kontrolü ele almam için neredeyse kenara çekilirken gözlerinden yayılan gölgeli ve kasvetli aurayı görebiliyordum.

"Seni bu kadar çekici yapan özelliğin tam da bu olduğunu nasıl anlamazlar?" İki avucumla kışını okşarken bir yandan da boynunu öptüm ve havayı yumuşatmaya çalıştım. "Şaka bir yana, sen zaten ben de dahil olmak üzere tüm Dons'ların toplamından çok daha iyisin. Onlar sadece geçmişte kalması gereken gelenekler ve küflü kurallar tarafından çok fazla körleştirildiler. Farklı bir çağda sıkışıp kalmış yaşlı adamlar."

"Bunun için bir kelime var. Kadın düşmanlığı. Ama merak etmeyin, bunun değişeceği gibi bir yanılsama içinde değilim. Umutlarım hiçbir zaman yıkılmadı. Her zaman gerçeklik içinde yaşadım, iki ayağım yere sağlam bastı," dedi Francesca, dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak, "Her şey hazır, bir grup erkek için yakışıklı görünüyor, dünyayı ele geçirmeye hazır."

Gözleriyle tam olarak buluşmasa da gülümsemesi samimiydi. "En azından o eski moda kurallardan biri benim lehime işledi." "Öyle mi? Hangisi?"

"Don olmadan önce evlenmeye zorlandığım yer. Sensiz ne yapardım ben?"

"Kravatsız mı katılacaksın?" Onu vücuduma kilitledim, alayının intikamını almak için gıdıkladım, kahkahası odayı duyduğum en mükemmel sesle doldurdu - mutluluk. Her şeye rağmen Francesca benim için gerçekten mutluydu. Bu anı anlatırken gözlerindeki gururu görebiliyordum. Neşesi sevimli ve bulaşıcıydı, onu daha da çok sevmeme neden oldu. "Aman Tanrım, dur. DUR!" Kıpırdandı ve kurtulmaya çalışarak yatağa düştü, benim saldırım da onu takip etti. "Gömleğini kırıştıracaksın!"

"Bu çok saçma bir bahane." Francesca'nın altımda dönüp durmasını, kendini kurtarmaya çalışmasını izlerken onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım. "Teslim olduğunu mu duyuyorum?"

"HAYIR!" Bir kıkırdama ve nefes alma arasında bağırdı, gözlerinden yaşlar dökülüyordu, "Asla teslim olmayacağım."

"Aferin kızıma," diye övgüde bulundum ve bu kadına karşı duyduğum sürekli açlığı yatıştırmak için ne yazık ki yeterli olacak aç bir öpücükle dudaklarını yakalamadan önce saldırımı durdurdum. "Bu işi sonuna kadar götürmeyi, bu sözlerinde ciddi olduğundan emin olmayı çok isterdim ama gitmem gerek."

"Bunu daha sonra yaparım o zaman." Francesca gülümseyerek beni bir öpücük daha için kendine çekti, "*In bocca al lupo, amore mio.*" İyi şanslar, aşkım.

"*Grazie, Gattina.*"

Yuvarlak masanın bir tarafında tek başıma oturmuş, Komisyon'da sandalyesi olan dört Dons'a bakıyordum; onların arkasında ise yükselişime tanıklık etmek için gelen diğer *capì*'lerden oluşan bir kalabalık duruyordu. Patronluk şeref rozeti olmayan diğer tüm üyelerin bu partiye girişi yasaklanmıştı.

.357 mag tabancaya, sağımdaki keskin hançere ve üzerinde New York'un koruyucu azizi Aziz Nicholas'ın resmi olan bir kartla eşleştirilmiş yanan bir muma baktım. Sembolizm hiç de aklımdan çıkmamıştı.

Yine de yeni bir şey vardı. Üzerine adım kazınmış altın bir mermi.

Bu eşyaların her birinin ne için olduğunu tam olarak biliyordum. Kurşun hariç hepsinin. Daha önce de bu suç ve onur dünyasına kabul edilen biri olarak aynı yerde bulunmuştum.

Törenler ve toplantılarla geçen uzun bir hafta oldu.

Soldati'yi çevremize kattık. Max onlardan biriydi.

Bir askerden daha fazlası olmuştu. Düşündüğü gibi lekelenmiş ve mahvolmuş olsa da güvenime layık bir adamdı ve bu benim için her şeyi ifade ediyordu. Bugünkü törene Don Amato başkanlık ediyordu. Bu sadece bir protokol ve kitleler için gösterişli bir şovdu, çünkü Omertà'mı daha önce almıştım, hatta onu lanet göğsüme kazımıştım, ancak bu Dons, *Cosa*'ya olan sadakatim ve bağlılığım konusunda istenebilecek tüm kanıtlara sahipti *Nostra*.

Bu bir gelenek, evlat. Mafya ailesinin gözünde işleri resmileştirmek.

Büyükbabamın sesini sanki duruyormuş gibi duydum, bunları daha önce yaptığı gibi bir kez daha söylüyordu.

Bugün geçmem gereken hiçbir sınav yoktu. Aile geçmişim iyi biliniyordu. Mavili çocuklarla rapor edilecek bir bağlantım yoktu. Bildikleri kadarıyla tüm kutucukları işaretledim. Bu yüzden bugün, her ailenin reisinin gözleri önünde sadakat, sessizlik ve onur yemini edecektim. Basit ve kolay. İtaatsizliğin sonuçları? Onlar hiç de basit değildi.

Kanla girersiniz, kanla çıkarsınız.

"Matteo Battaglia, bu yemin ve törenle bir Mafiosi Don'u olarak kabul edileceksin. Bir kaptan saygı görmek için önce başkalarına saygı göstermeli, onurlandırılmak için onurlandırılmalı, liderlik etmek için takip etmelidir. Hepimiz senin ne kadar olağanüstü bir adam olduğuna şahit olduk. Adamlarının saygı ve sadakatine layık gerçek bir lider. Bu gece burada sizinle birlikte olmak, büyükbabanızın gururla doldurduğu, ait olduğunuz yere doğru size rehberlik etmek bizim için büyük bir onurdur. Sizi bugün burada, bu masada ve Komisyon'da hak ettiğiniz yeri alırken görmek onun en büyük arzusu." Don Amato kalabalığın alkışlamasına yol açarak başladı. "Bugün, sessizliğinize, sadakatinize, arkamdaki bu adamlara, bu aileye olan saygınıza yemin ediyorsunuz, hayatınızı Mafiosi'nin onur kurallarına göre, onurlu bir adam, bağımsız, cesur ve mantıklı bir Don olarak yaşayacağınıza, ailenin mirasına gurur, saygı ve erdem getireceğinize söz veriyorsunuz. Kendinizinkini inşa edin ama nereden geldiğinizi, kim olduğunuzu ve özellikle de kim olmak istemediğinizi unutmayın."

Elini uzatıp benimkini tuttu, sözleri hala zihnimde yankılanıyordu, bana küçük bir onaylama işareti yaptı, ben de kendiminkiyle karşılık verdim. Hançerin ucuyla avucumu sıyırdı, işaret parmağıma ulaştığında derimi kırmaya zorladı, tam olarak tetiği çekmek için kullanılan parmağımı, kanımı Aziz Nikolaos'un yüzünün hemen üstünde küçük bir su birikintisine sıktı, kartı kıpkırmızıya boyadı, bir parçam kağıdı ıslattı ve kutsal figürü kapladı.

Onu elime aldım ve yanan mumun yavaş yanan aleviyle tutuşturdum.

Konuşma sırası bendeydi. Sessizliğimi ve sadakatimi *Cosa Nostra*'ya, Komisyon'a ve karşımdaki bu Yapma Adamlar'a adama sırası bendeydi. Bugünden itibaren hayatımı *onurlu bir adam*, bir Don, bu masada diğer *kapoları* en iyi şekilde temsil edecek bir *kapo* olarak yemin ederek, hayatımı bu kurulan aileye ve onun yaygınlığını sağlayan yasalara adadım.

"Come questa immagine brucia nelle mie mani, macchiando la mia carne, così possa la mia anima bruciare all'inferno se tradisco il giuramento di omertà. Come brucia questo santo, così brucerà il peccatore. Col sangue mi unisco, col sangue mi separerò" Bu kart ellerimde yanıp etimi lekelediği gibi, Omertà yeminine ihanet edersem ruhum da cehennemde yansın. Bu aziz nasıl yanarsa, günahkar da öyle yanar. Ve kanımla giriyorum, kanımla çıkıyorum.

Kelimeleri sayıkladım, yanan kartı bir elimden diğerine geçirdim ve külden başka bir şey kalmayınca kadar yandı. Bu gece burada ettiğim yemine ihanet etmeyi seçersem hayatım da öyle olacaktı.

Törende dikte edilen gerçek bir kural yoktu, ancak Mafiosi katı bir onur ve sessizlik kuralına göre yaşıyordu, günlük olarak uygulanması gereken basit şeyler. Şimdiye kadar hepsini teoride ve pratikte biliyordum - kadınlara saygı duymak, diğer Made Men'lerin aile üyeleri sınır dışıdır, işkence altında bile ağzınız kapalı kalırken gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutmak, çünkü ödeyemiyorsanız, o zaman sadece oynamayın. Ancak son birkaç aydır aklımın bir köşesinde duran ve emin olmadığım bir kural vardı.

Kazanamayacaksınız savaşa girmeyin.

Kazanabileceğimi düşünecek kadar kibirliydim ama kazanamama ihtimalim olduğunu bilecek kadar da akıllıydım.

Hiro amatör değildi. Tecrübesi ve nefreti onun yanındaydı, kinini sonuna kadar besledi. Benimkinin büyümek için daha az zamanı vardı ama yine de aynı derecede korkunçtu. Terazı dengeliydi. Aniden iki tarafa da kayabilirdi.

Külleri masanın üzerine koydum, kılıfına soktum ve mermiyi elime alıp başparmağımı oyma üzerinde gezdirdim.

Matteo.

"Bu bir hediye, tehdit değil." Don Amato bakışlarımı kırarak konuştu. "Bir hediye mi?"

"Demek onu yanması için cehenneme kimin gönderdiğini biliyor." Kıkırdadım ve yaşlı adamın beni içine çektiği kucaklamaya teslim oldum.

Ve böylece, iş bitmişti. Artık resmen Don Battaglia'ydım ve bu gerçek bana bir ton tuğla gibi çarptı. Yine de kendime acımak için zaman yoktu, çünkü her Don hem büyükbabamın vefatı için taziyelerini hem de yükselişim için tebriklerini sunmak için sıralarını bekliyordu.

Huzurlu bir an bulabilmem için bir süre geçmesi gerekti ve bulduğum ilk fırsatta Don Amato'yu, Jimmy'den raporu aldığımdan beri bir haftadır yapmak istediğim özel bir konuşma için kenara çektim.

Normalden çok daha fazla araştırma yapmak, beklediğimden daha zor bir araştırma için NYPD ile özel bağlantılar kurmak, varlığından bile haberdar olmadığım veri tabanlarındaki gizli dosyaları karıştırmak gerekti. Yine de bilgi sınırlıydı, yok denemezdi. Ama bu sınıflandırma seviyesi bana herhangi bir raporun anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Bu konunun her yerinde kırmızı bayraklar vardı.

"miyiz, Don Amato?"

"Ah, Matt, tam da konuşmam gereken adam," diye cevap verdi, biz yerleşkenin daha özel ve تنها bir alanına çekilirken.

"Benimle de mi konuşmak istedin?"

"Evet, ama elbette önce sen." Başımı salladım, derin bir nefes aldım, bana işkence eden şeyi sormak için ihtiyacım olan tüm cesareti içime çektim, onu büyütmemeye ve doğrudan lanet olası noktaya gitmeye karar verdim.

"Tommy kim?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Francesca

Matt'le gurur duyduğumu söylemek hafif kalır. Sonunda adım atıyor ve olmak için çok çalıştığı şey haline geliyordu.

Tören sadece protokolden ibaretti, hepimiz bunun fazlasıyla farkındaydık. Bir süredir tamamen Don derisinin içindeydi. Yine de, böylesine seçkin bir çevreye kabul edilmek ve tanınmak bir onurdu, bunu kaçırdığını görmek istemezdim.

Matt bunu kan bağı olduğu için değil, her ne kadar *Cosa Nostra*'da bu önemli bir rol oynasa da, gerçekten hak ettiği, bunun için çalıştığı ve bunun için çok şey feda ettiği için kazandı.

Gururla doluydum ama kıskançlık duygusunu da hissetmeden edemiyordum ve bu yüzden kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum. Kendimi bencil, küçük ve önemsiz hissediyordum ve... Ve bu duygudan nefret ediyordum. Ama gerçeklerden kaçamazdım.

Depo baskınının olduğu geceden beri işler değişmişti. Matt geri dönmüş, yerini almıştı ve her ne kadar bana yer açmaya çalışsa da, adamları ona koşuyor, onun önünde saygıyla eğiliyor, hayatlarını ve onurlarını ona adıyorlardı. Ve bu çok normaldi.

Ben sadece geçici bir vekildim. Matt onların sadakatle bağlı olduğu gerçek patrondur ve ben bunu tamamen anlıyordum. Ama yine de bunu kendim için de istemekten kendimi alamıyordum. Hep istemiştim.

Kıskançlığın daha az olumsuz bir tonu olsaydı, o da bu olurdu. Matt'e sahip olduğu Geyler için kızmıyordum, en ufak bir Gey için bile. Ya da adamlarına, bu konuda.

Ben bile *onun* adamları diyorum!

Sadece erkekler tarafından, erkekler için tasarlanmış bu dünyada yerimi bulabilmeyi diliyordum. Matt'in yerini almayı değil, kendi yerimi kazanmayı.

Neden bu dünyada her şey kadınlar için bir mücadeleydi? Neden erkeklerle aynı haklara, aynı standartlara, aynı fırsatlara sahip olmak için her fırsatta mücadele etmek zorundaydık?

Zayıf seksmiş, kıcımın kenarı. Bunun her zaman aldatıcı bir kadınlık algısına dayandığını düşünmüştümdür. Tarafsız ve kadının gücü tarafından tehdit edilmeyen hiçbir *gerçek* erkek, annelerinin, kız kardeşlerinin, kızlarının zayıf olduğunu asla onaylayamaz. Onlar olmadan kaybolurlar. Erkekler dünyaya sahipler çünkü biz onlara izin verdik. Çünkü onları sevmek ve beslemekle meşgul olduğumuz için diğerleriyle ilgilenemedik.

Hayatımı seviyordum ve en çok da kocamı seviyordum.

Yerimi bulmak için can atıyordum, çünkü şu anda sulara sürüklenen bir sal gibiydim, bazen sakin, bazen eziyetli. Sadece beni tutacak bir çapaya, beni ve hırsımı tatmin edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Bu beni kötü bir insan mı yapıyordu?

Çünkü bir şekilde kendimi öyle hissettiriyordu.

Matt

Don törenimi beklemek zordu. Törenin kendisi yüzünden değil, Don Amato'yla yapmam gereken konuşma yüzünden.

Jimmy bana Tommy denen adam hakkında öğrendiklerini anlattıktan sonra, bunun Francesca'ya sormamam gereken bir şey olduğunu anladım. Bunu ona yapamazdım. Bana ya da ailesine olan sadakati arasında seçim yapmasını isteyemezdim. Onu asla böyle bir duruma sokamazdım, özellikle de şimdi.

Kalmaya karar verdiğimden beri, yavaş yavaş ne kadar başıboş görüldüğünü, Dea Tacita'ya her gittiğimizde gözlerindeki o ışıltıyı nasıl biraz kaybettiğini gördüm.

Adamlarım ona saygı duyuyordu. Bunu gözlerinde gördüm. Onunla konuşma tarzlarında gördüm. Ama beni hâlâ patronları olarak görüyorlardı. Alıştıkları şey buydu ve ben yerime oturur oturmaz hemen eski alışkanlıklarına geri döndüler.

Mutluydu ama tam olarak değil ve onun için çok değerli olan bir şeyi kaybettiğini görmek bana acı veriyordu.

Eğer ödüllü bir eş istiyorsam, kesinlikle o değildi ve bu yüzden onu çok seviyordum. Bu yüzden yapılacak tek mantıklı şeyin onu resmen ikinci adamım yapmak olduğunu düşündüm. Max buna aldırmazdı.

Adamlar onu zaten iş başında görmüşlerdi, bu yüzden kararımı kiminle evli olduğu için değil, *ne* olduğu için kolayca kabul edeceklerdi.

Ben yokken tüm işlerimiz katlanarak gelişmişti ve onun bazı konulara stratejik yaklaşımı sorunları büyüme için büyük fırsatlara dönüştürmüştü. Onunla gurur duyuyordum ve o benden çok daha iyiydi. Birlikte yok edilemezdik ve bazı işleri yasal hale getirme planımın onun yanımda olmasıyla mümkün olacağından emindim.

Ancak bunun mümkün olabilmesi için Don törenimin gerçekleşmesi, her şeyin resmiyet kazanması gerekiyordu ve bu da aradan çıktıktan sonra, kurallara ve yeminime uyduğum sürece bölgemde istediğim her şeyi yapabilirdim.

Ama şu anda bir tanesini
kırıyordum. Don Amato birini
kırıyordu.

Nedenini bilmem ve daha da önemlisi bunun Francesca'yı tehlikeye atmayacağından emin olmam gerekiyordu.

Jimmy'nin bulunduğu tek şey Detroit doğumlu bir Tommy Borgia'ydı. Enzo Amato'nun adresiyle orduya kaydolmuş, ancak iki gün sonra adresi kazanmış aktif bir asker. Fotoğrafi yok.

Tüm sicili gizliydi, beni alarma geçiren lanet bir kırmızı bayraktı. Mafyadaki hiç kimse polis teşkilatındaki hiç kimseyle akraba olamazdı. Bu bir kural değil, lanet bir kanundu.

Orduda olmak bizim için sadece bir anlam farkıydı. Patates, lanet
olası po-tah-to.

Bu bana Tommy'nin gerçekte kim olduğu dışında bilmem gereken her şeyi anlattı. Bütün bir hafta boyunca bu bilgi içimi kemirdikten sonra, kurnazlığı umursamadığım için kusura bakmayın. Doğrudan şahdamarına saldırdım.

"Tommy kim?"

Don Amato'nun gözleri açıldı, adının geçmesiyle neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Böyle bir sorgunun ardındaki niyeti araştırırken gözlerinde ölümcül bir bakışla bana baktı.

"Francesca'nın ona gönderdiği bir mesajı gördüm." Söze dökülmemiş sorusuna cevap vererek konuyu belli belirsiz geçiştirdim ve onu bir şeyle suçlamadığımı anladığında omuzlarının biraz gevşemesini sağladım. Benim ilgim onun duruşunu gevşetmesi için yeterince masumdu, cevap vermeden önce iç çekti.

"Matt, eğer bu soruya cevap verirsem, bunun ikimizin arasında kalmasını beklerim. Anlaşıldı mı?" Sözleri kesin ve tehditle doluydu.

ifadeye ihtiyacı yoktu. "Aklın başka bir şeydeyse karının kalbini kıracaksın."

"Onu incitecek hiçbir şey yapmam." Sesim kararlı ve tereddütsüzdü. Muhbir olmak umurumda değildi, niyetim de bu değildi. Sadece huzursuzluğumu gidermem gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi oydu.

"Tommy Francesca'nın ağabeyi," diye iç geçirdi, rahatlamış mıydı yoksa boyun mu eğmişti emin değildi. "Sanırım onun ne iş yaptığını biliyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim, zihnim hâlâ bu bilgiyi kavramaya çalışırken. "Siktir." Don Amato kaşları endişeyle çatılmış bir şekilde bana bakarken sonunda ağzımdan çıkan kulağım duydu, elimle çenemi düzelttim. "Sır benimle güvende, sadece onun için kim olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Anneleri Victoria daha küçükken tecavüze uğramış. O sırada kardeşimle çıkıyordu ve Tommy de bu olayın bir sonucuydu. O bir Amato değil ama ailemizin bir parçası. Onu her şeyimizle koruyacağız ve bunun sonuçlarının tamamen farkındayım. Hiçbirimiz hakkında ağzını açmadı ve açmayacak. O onurlu bir adam ve Francesca... diyelim ki küçüklüğünden beri onun kişisel kahramanı oldu." Bir de beni aldattığını düşündüğümü hayal edin.

Ben lanet bir pisliğim.

"18 yaşındayken kaçtı ve orduya yazıldı. O sadece kanunun yanlış tarafında. Ama o iyi bir adam ve Francesca'yı çok seviyor. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz. İçiniz rahat olsun."

"Eğer bana söz verirsen." Enzo'ya güvenmeye başlamıştım. Bana doğruyu söylediğinden emindim.

"Biliyorsun. Francesca ile bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır, yapmadım. Jimmy'den raporu alır almaz bunun onun anlatacağı bir hikaye olmadığını biliyordum ve ondan ailesine ya da bana sadık olmak arasında bir seçim yapmasını istemek son derece bencilce olurdu. Kim olursa olsun, bu konuda gizlilik istediğini düşündüm. Başvurusunun her yerinde adresiniz var."

"Evet, hayatının yolunu seçer seçmez yaptım. Yine de sizinle konuşmak istedi. Baldızım bana öyle söyledi."

"Sonunda çemberin içinde olduğum için mutluyum. Francesca onu hayatında görmeyi hak ediyor, bunun için ne yapmamız gerekiyorsa yapsak bile

olur." Az önce tutmaya söz verdiğim bir yemini bozmaktan bahsederek cevap verdim. "hissetmene sevindim. Sen gerçekten onurlu bir adamsın, Matt.

Ben de

"İkiniz de birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum."

"Ben de öyle," diye gülümsedim, aklım mükemmel kraliçemde dolaşıyordu. "Benimle de konuşmanız gerektiğini söylemiştiniz?"

"Evet, doğru. Ben yaşlı bir adamım Matt ve kızımı yeni buldum. Hâlâ zamanım varken onunla zamanın tadını çıkarmak istiyorum. Bu iş ortalama yaşam süresini başka hiçbir işte olmadığı kadar kısaltıyor," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Komisyon'daki koltuğumdan istifa edeceğim," diye açıkladı. Bunun beni neden ilgilendirdiğini anlayamamıştım. Belki de benim fikrimi ya da desteğimi istiyordu.

"Bunu anlayabiliyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?" "Benim yerimi almanı istiyorum."

"Ne?" Fısıldayarak bağırdım, sözleri beynimde tam olarak hesaplanmıyordu. Bu konuşmanın gidişatını hiç de öyle görmüyordum.

"Evet. Komisyon'daki koltuğum ve Detroit'teki yerim." "Don Amato, onur duydum, ama-"

"Sadece düşün. Tamam mı?" Sözünü kesti, "Bu senin için büyük bir fırsat. İki koltukla, *yıllardır capo di tutti i capi*'ye en yakın kişi olacaksın." *tüm patronların patronu*. "Önceliği ve kim olduğunuzu göz önünde bulundurursak, *kaptanlarım* da Komisyon'a katılacaktır."

Orada öylece durup ona baktım, gözümü bile kırpmadan ya da hareket etmeden sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Ve sonra anladım. Her şeyin cevabı tam karşımdaydı. Derin bir nefes aldım, görüntüler adeta gözümün önünde canlanırken dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

Bu lanet olası bir rüyaydı. Yapmam gereken tek şey tüm gücümle onu kavramaktı.

Ve yapardım.

Nel sangue siamo nati, nel sangue moriremo. Kan içinde doğarız, kan içinde ölürüz.

BÖLÜM 9

Matt

Törenin sonraki iki günü yavaş bir işkenceden başka bir şey değildi. Oradan çıkabilmek için her lanet dakikayı sayıyordum.

Yine de zaman ve mesafe bana fırsat verdi.

Planım çoktan harekete geçmişti ve Don Amato kararına tam olarak katılmasa da, kararımın ne kadar kesin olduğunu bildiği için elinden geldiğince yardım etmeye söz verdi. Bu dünyada beni caydıracak kadar güçlü hiçbir kuvvet yoktu.

Kaliforniya'dan yeni atanan Don Massimo benden sadece birkaç yaş büyüktü. İkimiz de örgüte yeni bir kan kattık. Daha ilerici düşünen, mafya dünyasında hala hüküm süren ataerkillik ideolojisinden kopmuş yeni bir nesil.

Doğru muhakeme ve pazarlıkla onu da kendi tarafıma çekebileceğime inanıyordum. Beşte üç benim için yeterliydi. Oybirliğine ihtiyacım yoktu. Herkes sözünü tuttuğu sürece, çoğunluğu sağlamak benim için yeterliydi.

İşte bu noktada mafyadaki onurlu davranış kuralları bir garanti olarak işe yarıyordu. Ne olursa olsun sözlerine sadık kalırlardı, yoksa hayatımın geri kalanını onlara bir Battaglia'yı geçmenin sonuçlarını hatırlatarak geçirirdim.

O iki günün ardından nihayet hem rahatlamış hem de sinirli bir şekilde nefes alabildim. Bu çıkmaz beni öldürüyordu. Sanki nefes alıyordum ama ciğerlerime hava ulaşmıyordu.

Don Amato kapanış konuşmasını bitirir bitirmez yerimden fırladım ve salonun çift kapısından dışarı uçtum. Yapmam gerekeni yapmak için eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

"Don Battaglia," diye seslendi Max, kalabalığın iyiliği için çoktan geride kalmış formalitelere ayak uydurarak bana için koşmaya başladı. I

kimse için yavaşlamıyordu.

"Ben gidiyorum, Max. Sen ve çocuklar isterseniz daha uzun kalabilirsiniz." "Hiç şansın yok. Ben de seninle geliyorum."

"Sen bilirsin. Ama beni bundan vazgeçirmeye çalışma," dedim getirdiğimiz ciplerden birine yerleşirken. "Yine de yardımın işime yarayabilir."

"Seni neyden vazgeçireyim?"

"Sadece sür. Sana yolda anlatırım," diye homurdandım ve Jimmy'ye mesaj atarak yalnız döneceklerini bildirdim.

Max'e planımı anlatırken kendimi duymak her şeyi daha korkunç ve daha gerçek hissettirdi. Daha önce sayamayacağım kadar çok kez şakağıma silah dayanmıştı ama bu an beni daha önce hiç olmadığı kadar sıkılmıştı.

Max beni yargılamadan içimi dökmeme izin verdi. Her şeyi bir kez doğru tempoyla açıklamak yeterince zordu, acı dolu kelimeleri gizlemek söz konusu bile olamazdı. Ama bunun yapılması gereken doğru şey olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu benim görevimdi.

İhtiyacım olan tek şey lanet olası bir çift yetiştirmek ve kendi yaptığım bu yanlış düzeltmekti.

Durmak bilmeyen yağmur eve dönüşümüzü normalde olması gerekenden bir saat kadar uzattı ve endişemi daha önce hiç yaşamadığım bir seviyeye çıkardı. Önümüzdeki yolu görmek zordu ve gece normalden daha karanlık görünüyordu, ruhumun karanlık gölgesiyle eşleşiyordu.

"Teşekkürler, Max. Sen iyi bir arkadaşsın." "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Beni dinlediğin ve aklımı başıma getirmeye çalışmadığın için," diye kıkırdadım ama bu sadece ironi ve gerginliğin bedenimi terk etmesiydi.

"Bunun tek yol olduğundan emin görünüyorsun. Kaybedilmiş bir dava için kelimeleri boşa harcamaktan daha iyisini biliyorum." Tam binamın önüne geldiğimizde cevap verdi. Ses tonundan planıma katılmadığı açıkça anlaşılıyordu.

"Yapılacak en doğru şey bu. Büyükbabam olsa onaylardı. Bu yüceliğe en yakın şey. Lütfen senden istediğim şeyi getir. Şafaktan önce kapının eşiğinde olsun."

"Elbette."

"Oh, ve Max... Eğer az önce anlattıklarımı birine söylersen boğazını keserim."

"Söylemeye gerek yok, Patron."

"Şafaktan önce, Max. Sana güveniyorum." Takım elbisemi ıslatan sağanak yağmurun altına girmeden önce Max'in anlayışla başını sallamasını bekledim.

Soğuk kemiklerime vurana kadar.

Gökyüzüne baktım, devam etmek için ihtiyacım olan gücü arıyordum.

"Alex, büyükbaba, biraz göksel rehberliğe ihtiyacım olacak." Yalvardım Yağmurun kokusu ciğerlerimi doldururken yukarıdaki yıldızlarıma bakıyordum.

O toprak kokusu ayaklarımı tekrar yere bastırdı ve birkaç kontrollü nefesten sonra tekrar sakin ve toparlanmış halime geri döndüm. Bana güçlerini üfleyen ve beni ait olduğum yere, evime geri götüren onlar olmalıydı.

Francesca beni hissetmiş olmalı. Daireye adımımı atar atmaz gözlerim ona takıldı. Koridorda durmuş, kapıya bakıyordu. Bana.

Üzerinde benim kapüşonlu tişörtlerimden biri vardı, pantolonu yoktu ve her ne kadar ona büyük gelse de, uyluğunun ortasına kadar uzanıyordu, ona benden çok daha fazla yakışıyordu. Kıyafetlerimin içinde kesinlikle nefes kesici görünüyordu, sadece pencereden içeri giren ayın loş ışığı etrafına ilahi tonlar saçıyordu.

Karanlıkta pusuya yatmış, her zaman yaptığı gibi, orada durup içeri girmemi bekliyordu.

"Merhaba bebeğim. Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum," dedi ben yaklaşırken, sessizliğimi bozmadan, sadece önümdeki mükemmellik görüntüsüne bakarak. "Sırılsıklam olmuşsun. Ne oldu?"

Daha yakın durdum, ondan sadece birkaç santim uzakta, beni parçalayacağından korktuğum aşkın parıltısıyla bana bakan o obsidyen havuzlara baktım.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım, yanağını okşadım, Francesca'nın gözlerini kapatıp elime doğru eğilmesini, dokunuşumdan zevk almasını izledim. Parmağımın ucuyla çenesini yukarı kaldırdım ve parmak uçlarında durarak benimle yarı yolda buluşmak için uzandığında yumuşak dudaklarını öptüm.

Bu iffetli ama uzun süren bir öpücüktü ve kısa süre sonra onu kollarıma alıp tekrar öpmeden önce kusursuz yüzüne bakmak için ara verdim, ikimiz de onu sıırılsıklam kıyafetlerimle ıslattığımı umursamıyorduk. Dudaklarım onunkilere o kadar mükemmel uyuyordu ki, sanki bir çift olarak yaratılmışlardı.

Onu şiddetle öptüm, tüketebildiğim kadarını tüketmeye çalıştım, ona olan tüm ihtiyacımı içine döktüm ama yine de yeterli olmadı.

Ruhum o öpücüğün içindeydi.

Dilimin onunkine her vuruşunda, benim olduğumu iddia ettiğim aldığı her nefeste, dudaklarımızın bir bütün olarak her hareketinde. Yapabildiğim tek şey buydu.

onun bastığı yere tapınmak için dizlerimin üzerine çökmek için kendimi zor tuttum.

Onun sırf tadı bile beynimdeki her türlü aklı başında düşünceyi temizlemeye yetiyordu.

Daha önce hiç bu kadar şiddetli sevmemiştim ve bu düşünceler zihnimde öfkelenirken, dudaklarını daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla, ama bunu yavaştan almak ve her saniyesini takdir etmek için ezici bir ihtiyaçla kudurttum.

Ondan.

Bizden. Birlikte.

Vücudunu kendime yaklaştırdım, onu öpücüğümün içine ve kollarıma çektim. Bacakları belime dolandı, aramızdaki zaten küçük olan boşluğu kapattı, sanki hayatı buna bağıymış gibi bana sarıldı ve tüm gücüyle beni öptü.

Aynı yapbozun iki parçası gibi birbirimize uyduk. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı. İki ruhun birbirine bağlanması, aşk, şehvet ve özlem perdesinin altında dans etmesiydi.

Ayrılamadım.

Duramadım.

Onun ağzının tadı, beni gökyüzüne fırlatan ve asla geri dönmek istemememe neden olan en kötü ahlaksızlığın kendi kişisel markasıydı.

Alt dudağını ağzıma aldım, yaladım ve ısırdım, onu hiç tatmin olmadan yedim.

Yüzümü kendine yaklaştıırken elleri saçlarıma yapışmıştı, vücudu istemsizce benimkine karşı sallanırken dilim onunkini her okşadığında mükemmel ağzından küçük sümükler çıkıyordu.

Bu anın tadını çıkarırken, onun ve dudaklarının benimkilere karşı ne kadar yumuşak ve ıslak olduğunun tadını çıkarırken gözlerim sıkıca kapalıydı.

Bacaklarım bizi yatak odamıza götürdü, orada ayaklarını tekrar yere koydum, kapüşonun eteklerine uzandım ve onu başının üzerine çektim. Parmaklarım kapüşonun altındaki çıplak teninde geziniyor, onun büyüleyici bakışlarını hiç kesmiyordu.

Onun gözlerinde kendimi gördüm.

Biz gerçekten bir ve aynıydık ve bu farkındalık kararımı kesinleştirdi. O anlayacaktı.

Francesca yakama kadar uzandı, gömleğimin düğmelerini yavaşça çözdü, gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. Etrafımızdaki hava yoğun, gergin ve birbirimize karşı söze dökülmeyen bir bağlılıkla doluydu.

Gömleğimi omuzlarımdan sıyırdı, göğsüme doğru eğildi ve ıslak tenimi öptü, diliyle saçlarımdan düşen küçük damlacıkların yolunu izledi.

Küçük, sıcak öpücükler, dokunduğu yerde tenimin ateşten bir iz bırakmasına neden oldu. Francesca benim hem en büyük zaferim hem de en kötü sonumdu. Hem düşmanım hem dostumdu. Hayatım, sevgilim ve nefes alma sebebimdi.

Pantolonum iç çamaşırlarımızla birlikte yerdeydi ve bizi birbirimizin önünde tamamen açıkta, şu anda buraya ait olmayan her türlü düşünceden arınmış bir şekilde bıraktı. Boğazımda oluşan yumruyu yutarken gözlerimin onun vücudunda dolaşmasına izin verdim. Sanki ilk kez bir kadının önünde çıplak kalıyordum.

Bir bakıma öyleydi.

Tamamen ona maruz kalmıştım.

Bu kadına olan tüm sevgimin ve hayranlığımın her dokunuşa, her öpüşe, her bakışa dökülmesine izin verdiğim için ruhum da benim kadar çıplaktı. Bu gece kelimelere ihtiyacımız yoktu. Saklanmamıza ya da oyun oynamamıza gerek yoktu. Etrafımızdaki kalın, ağır sessizlik ona olan bağlılığımı ve adanmışlığımı haykırırken, ona olan hislerim şu anda gösteriyi yönetiyordu.

Francesca.

BENİM. EŞİM.

Francesca

Matt sanki karşısında çınlı çıplak dururken beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Gözleri vücudumda dolaşıyor, tenimin her santimini içine çekiyor, beynine kazıyor, elleri onu takip etmeden önce her ayrıntıyı hafızasına iğliyordu.

Öpücükleri bu gece farklıydı. Talepkâr ama kontrolcü değil. Yumuşak ama güçlü. Onun hakkında bildiklerimle şimdi görmeme izin verdiği yepyeni, farklı bir yönü arasında sürekli bir çelişki vardı.

Zaman durdu, alnını alnıma yasladı, ruhumu araştırmak için zaman ayırdı, asla tek kelime etmedi.

Tenimi ıslak, yumuşak ama her şeyi tüketen öpücükleriyle kapladı, ben yatakta uzanırken elleri ve dudaklarıyla her yerimi sevdi, bedenim eğildi, ağrıyordu, dokunuşunu ve okşamalarını talep ediyordu.

Hem ateşin hem de bulutların üzerindeydim, hem cehennemde hem cennetteydim, hem kaybolmuş hem de bulunmuştum. Odaklanmak için çok uğraştım, ama kafam havada süzülüyordu, tıpkı bu

öpücükler, tenimi alevlendirdi, beni sadece şehvetle değil, aynı zamanda bu adama karşı derin bir ihtiyaç, arzu ve aşkla alevlendirdi.

Bana sahipti. Her parçama.

Vücudumun.

Kalbim.

Ruhum.

Buraya geldiğinden beri hâlâ sesini duymamıştım. Gözleri, elleri ve öpücükleri onun yerine konuşuyordu.

Matt vücudunu iki yana açılmış bacaklarımın arasına yerleştirdi ve tekrar gözlerimin içine baktı. Gri gözleri, içlerinde barındırdıkları yoğunlukla nefesimi kesiyordu. Boğazımda oluğan yumruyu yutmak için mücadele ettim. Ama yerinden kıpırdamadı. O an çok yoğun, çok kutsal, çok görkemliydi. Ürkütücü bir duyguya kapıldım, ama aynı zamanda Matt parmaklarının tenime her dokunuşunda beni yeniden dinginliğe kavuşturuyordu.

"Seni seviyorum," boğuk sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Seni her zaman seveceğim," dedi, yavaşça içime girerken hâlâ bakışlarımı tutuyordu.

Matt'ın vücudu içime mükemmel bir şekilde oturdu ve beni tamamen doldurdu. Yavaşça içime kayarken nefesimi tuttum, içime derinlemesine gömülene kadar hareketsiz kaldım, bu gece onun yoğunluğu nefes almama, göz kırpmama veya hareket etmeme izin vermedi, sadece kabzaya ulaştığında serbest bıraktı. Tek bir damla gözyaşı gözümünden ayrılırken zorlukla nefesimi verdiğimde gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti. Sözlerini o güne kadar hiç hissetmediğim kadar derinden hissettim.

Matt elini yüzüme doğru uzattı ve beni tekrar öpmeden önce başparmağıyla sildi. O öpücükte sözlerini hissettim ve sanki bu mümkünmüş gibi onlara daha da inandım.

Yavaşça hareket etmeye başladı, benimle daha önce hiç yapmadığı gibi sevişiyordu.

Kalbim bu gece bedenimin dışında, tamamen ona teslim olmuş gibiydi. Tamamen onun iradesine ve kaprislerine teslim olmuştu.

İkimiz de sevişmenin tadını çıkarırken, saf, mutluluk verici bağlantı bizi birlikte hareket ettirdi. Zihnim Matt'ın hareketlerinin tuhaflığına kaydı, ama bu ilahi yakınlık anına odaklandığımda hızla buraya ve şimdiye döndü.

Sadece fiziksel olmaktan çok daha fazlası. Duygusal. Ethereal.

Bu yolculuğun ilahi zirvesi her ikimizi de sular altında bıraktı, bedenlerimizi ve zihinlerimizi yorgun ama tatmin olmuş bir zevk ve bitkinlik karışımı içinde yığılmadan önce gökyüzünde uçurdu.

Matt beni kollarının arasında güvenle tutarken, bedenimin teslim alınmasına izin verdim. Kokusu beni huzurlu bir uykuya daldırıyor, sonsuza dek mutlu olma hayallerine sürüklüyordu. Çünkü o buydu. *Benim* sonsuza dek mutlu sonum.

Kendimi hiç bu geceki kadar huzurlu hissetmemiştim. şu andan daha eksiksiz ve tamamen iyileşmiş. İhtiyacım olan her şey burada vardı.

Sabah güneşi beni güzel bir gelecek rüyasından uyandırdı. Benim geleceğim. Bizim geleceğimiz.

Gözlerimi açmadan yatakta Matt'i aradım, soğuk arşaflardan başka bir şey bulamadım. Aniden doęrulдум, gözlerim odanın her tarafına daldı ve yatağın onun tarafındaki kâğıt yığınınna takıldı.

Ona uzanmadan önce, bir korku ve nihai dehşet duygusu üzerime çöktü, parmaklarım onlara uzanırken titriyordu. Ciğerlerim kuru havaya boğuldu ve gözlerim dökülmemiş yaşlarla doldu.

Bakmama gerek kalmadan o kâğıtların ne olduğunu biliyordum. Lanet olası yığının üzerine yapıştırılmış el yazısıyla yazılmış notu yırttım ve kalbimin zaten bildiği şeyi gözlerimin okumasına izin verdim.

"Teslim oluyorum."

BÖLÜM 10

Francesca

Gözlerimi boşluğa dikmiş, gerçekliğin devreye girmesini beklerken, o lanet kâğıtlar ellerimde bir delik açarken sanki sonsuzluk geçmiş gibi geldi.

"Teslim oluyorum." Post-it yine o dağınık el yazısıyla benimle alay ediyordu. Matt'i sol elinde bir kalemle, yüzünde zalim bir sırıtişla ölümümü imzalarken hayal edebiliyordum. Her sayfa onun imzasını taşıyor, bana bunun onun için tamamlanmış bir anlaşma olduğunu gösteriyordu. Dün geceki aşk fısıltılarıyla tezat oluşturması tiksindiriciydi.

Ne aptal ama!

Bu iki kelime tüm dünyamı paramparça etti. Beni ıstırapla sıırıslıkam karanlık bir çukura çektiler. Sanki yüksek bir hızla düşüyordum, kalbim patlamak için çığılık atarken basınç göğsümü sıkıştırıyordu.

Neden?

Bu neden tekrar oluyor?

Bu tür bir kalp kırıklığının üstesinden gelmek için ne gerektiğini , ama bu sefer enkazın onarılamaz olduğundan emindim.

Bunu yapamazdım. Bir daha olmaz.

Matt ile değil.

Dün gecenin, geçen yılın ne kadarı gerçekten doğruydu? Muhtemelen hiçbirini. Matt iplerimi işine geldiğı gibi oynatırken ben lanet bir kukladan başka bir şey değildim.

Bu duruma tekrar düşmeme nasıl izin verdim? Sanki geçmiş deneyimlerimden hiçbir şey öğrenmemişim gibi. Hem de hiç.

Bir an için ağlamak için kendime izin verdim. Bu duygunun bedenimi terk etmesine ihtiyacım vardı ve şu anda, nasıl yapacağımı bildiğim tek yol buydu. Bu mümkün olduğunca kaçındığım bir zayıflık ve kırılğanlık işaretiydi ama şu anda bu duvarların sırrımı saklayacağından emindim.

Kalbim göğsümden sökülmüş gibi boş hissediyordum. İncitilmiş ve ihanete uğramış. Bunu hak etmeyen birini sevmek için oyuna getirildim.

Matt'i sadece sevmiyordum. Ona tapıyordum.

O benim hayatım olmuştu. Nefes almak için çaresizce ihtiyaç duyduğum oksijen. İstedığımı hiç bilmediğim bir gelecek. Filmlerde gördüğümüz tüm o lanet klişeler. Umutsuzca kaçınmaya çalıştığım her şey.

Matteo Battaglia benim sonsuza dek mutluluğumdu.

Was.

Vard

ı.

Was!

Bu geçmiş zaman kipini hasarlı beynime zorla soktum. O hayalini gerçekleştirmişti ve ben de oraya ulaşmak için kullandığı tek kullanımlık merdivendim. Tıpkı Gio'nun aylar önce beni uyardığı gibi.

Gözyaşlarım durana kadar yastığa dökülmelerine izin verdim. Dökecek başka bir şeyim kalmayana kadar. Ta ki kendime daha çok benzeyen bir şey tüm gücüyle bana çarpana kadar.

Yatakta doğrulduğumda boğazımda biriken ateşi yavaşça yuttum. Eric'le birlikte içine düştüğüm karanlık çukura geri dönmeme izin veremezdim. Eğer o zaman zar zor çıkabiliysem, bu sefer beni çekip çıkaracak kadar uzun bir ip yoktu. Matt çok daha fazlasıyken olmazdı.

Bu yüzden üzüntü ve dehşet yerine öfke hisseden yanıma odaklandım. Bu duyguya sanki can simidimmiş gibi tutundum.

Bundan güç alarak yataktan kalktım ve elimde bir yığın kâğıtla mutfığa doğru yürüdüm, onları tezgâhın üzerine koyduktan sonra lanet olası bir kalem bulmak için yola koyuldum.

"Neredesin? Neredesin?" Bir çekmeceyi açıp içindekileri hızla gözden geçirdikten sonra diğerini açıp aynısını yaparken mırıldandım. Ve sonra diğerini. Ve bir sonrakini. Ve bir sonrakini.

Bütün çekmeceleri karıştırmıştım ama kalem yoktu. Hayır. Lanet olsun. Kalem.

Tezgâhın kenarlarına tutunup gözlerimi sıkıca kapattım ve içimdeki kargaşayı dizginlemeye çalıştım.

Mantıksızdı. Lanet bir kalem tarafından harekete geçirilmek. Ama daha ne hissettiğime anlam veremedi, öfke beni çoktan ele geçirmişti.

"Ahhhhhhhh!"

Avazım çıktığı kadar bağırırken ve gördüğüm her şeyi kırıp dökerken içime dolan öfkeye engel olamadım.

Her nesne. Her eşya. Elimi attığım her mobilya parçası savruldu, eğildi ya da kırıldı. Kendimin kırılğan küçük bir aynası.

Kırılığandım çünkü tekrar o olamazdım. Eric'in oyunu ortaya çıktıktan sonra neredeyse yok olan Francesca olamazdım.

Hayır.

Yok

artık!

Arkasında bıraktığı kırık dökük küçük kızdan çok daha fazlasıydım.

Ben bir kadındım. Bir daha o karanlık yerde olmaksansa dünyayı yakmayı tercih eden lanet olası bir mafya prensesiydim.

Yoluma çıkan her şeyi kırıp döktükten sonra huzur bulamayınca, öfkemin kendi seyrinde ilerlemesine izin verdim. Sonunda kısa bir süre için sakinleştiğimde, derimi kesen acının ısırığını hissettim.

Çıplak bacaklarımdan kan damlıyordu. Kırılan cam parçaları bana bu ayrılık hediyesini vermişti çünkü burada bir saniye bile daha kalmamın imkanı yoktu. İçimdeki tüm güçle, diğeri çok zorlayıcı olduğu için bir sızıdan başka bir şey olmayan fiziksel acıya odaklandım.

Matt'ten öğrendiğim bir şey varsa o da kontrolün bu hayatın anahtarı olduğuydu. Bu güç oyununun. Ve beni tam olarak istediği kişi olmam için oyuna getirmişti.

Derin nefesler alarak yavaşça sakinleştim ve durdum. Etrafımdaki yıkıma bakarak, bu adama karşı hiçbir şey hissetmemeye geri dönmek için kitabımdaki her numarayı denedim.

Ama bu bir yanılsamaydı. Bunu biliyordum. Kalbim biliyordu. Ve en kötüsü, beynim de bunu biliyordu ve beni rahat bırakmadı.

Yine de bu onun hatası değildi. Benim suçumdu. Suçluların neyden yapıldığını bilmeliydim.

Onlara Onurlu Adamlar deniyor ama diye bir şey yok. Gerçekten yok.

Mafya adamları, gündemlerine uygun olduğu sürece yalan söyler, hile yapar, çalar ve aldatır. Onur, her iki tarafın da sizi nasıl kandıracaklarını bir ikiyüzlülük perdesinin arkasına saklamaya çalıştıkları bir el sıkışmaya verdikleri isimdir. Geriye sadece takım elbiseler ve süslü ayakkabılar kalıyor. Pahalı arabalar ve yüz dolarlık banknotlar. Onlara beyefendi etiketi kazandıran tek şey bunlar çünkü geri kalanı kişisel çıkarlarının rüzgarıyla hızla yok olup gidiyor.

Kendime kızgındım. Bu benim hatamdı. Kendimi yine bu tuzağa düşürmüştüm. Kalbimin göğsümden çıkıp onun ellerine geçmesine izin vermiştim. Ben

ezmesine, yakmasına ve izin verdi. Tıpkı bana yaptığı gibi.

Amacına ulaştığı için beni bir kenara atıyordu. Artık bana ihtiyacı yoktu. Don olmanın, nihayet Komisyon'daki o lanet koltuğa oturmanın oyunun sonu olmadığını sanıyordum. Sona giden bir araçtan çok daha fazlası olacağımızı sanıyordum.

Ne kadar aptalca.

Duşa girdim, önce soğuk sonra kaynar sıcak suyun vücudumu kaplamasına izin verdim, zihnimi temizlemeye ve arındırmaya çalıştım.

Hemen gideceğim belliydi ama göğsümde sıkışıp kalanları boşaltmadan önce değil. O lanet kâğıtları ona bizzat vermeliydim.

Kesinlikle gecenin bir yarısı kaçıp giden bir korkak değildim. Sorunlarımla yüzleştim. Gitmeden önce yapmam gereken de buydu.

Yüzleş onunla.

Şahsen ondan nefret ediyorum.

Onu son bir kez görerek kalbimi aşk ve nefret arasındaki o çizgiye itmek.

Normal görünmek için elimden geleni yaptım. Kırılmamış görünmek için. Ona acımı ya da zayıflığımı göstererek tatmin olmasına izin veremezdim. Eşyalarımın bir kısmını büyük bavullara tıktırdım, yanıma almak için küçük bir sırt çantası hazırlamadan önce daha sonra onları almaya birinin geleceğini düşündüm.

Matt'in yatağın üzerine bıraktığı kâğıt yığınının aldım, okumaya zahmet etmedim. Başlık benim için yeterliydi. "BOŞANMA ANLAŞMASI".

Sonunda Matt'in komodin çekmecesinde bir kalem buldum. Duraklamadan önce her sayfayı imzalamak üzereydim. Hayatını kolaylaştıracığımı sanıyorsa siktirsin gitsin. Eğer istediği buysa, bunu elde etmek için ter dökmesi gerekiyordu. İki sikiş ve bir evcil hayvan ismi için zaten çok fazla şeyden vazgeçmiştim.

Deri ceketimi ve dayanıksız sırt çantamı aldım ve bodruma inip bisikletime atlamadan önce lanet olası kâğıtları içine tıktırdım.

Bisikleti mi? Artık gerçekten bilmiyorum, ama yakında kimsenin olmayacak.

Rüzgâr yüzüme vururken, hava içimde cehennemden gelen bir alevi tutuşturdu. Acımın yerini haklı olarak gazap ve öfke alıyordu; etrafımı kasıp kavurma ihtiyacı, baş edebileceğimden ya da bastırmaya çalışabileceğimden çok daha fazlaydı.

Matt'le yüzleşmek için tam da böyle bir ruh hali içinde olmam gerekiyordu. Öfkemin, o adama duyduğum sevginin önüne geçmesine ihtiyacım vardı.

Rekor bir sürede Dea Tacita'ya ulaştım, motor hala çalışır durumdayken atladım ve bilerek otoparkın duvarına çarpmasına izin verdim. Çarpmanın etkisiyle kırılıp bükülürken yüksek sesli bir patlama sokağın sessizliğini doldurdu.

Kimsenin bisikleti yok.

Kulübe girip sırt çantamı yere atmadan önce boşanma anlaşmasını çıkardım. Dans pistinin ortasında durdum, Matt'in lanet olası tahtından beni izlediğini çok iyi biliyordum. Ellerimi kalçalarımın altına koydum, ayağımla piste vurarak bana bakmasını bekledim.

"Ciddi misin? Böyle mi oynamak istiyorsun? Orada olduğunu biliyorum, seni lanet korkak!" Ofisinin renkli camına doğru bağırdım. "Tamam!"

Oraya gitmek istemedim. Garip bir nedenden dolayı onunla yalnız kalmak istemiyordum. Yine de ofisine giden merdivenleri öfkeyle çıktım, kapıyı neredeyse tekmeleyerek açmadan önce içime çekebildiğim tüm öfke ve cesareti çektim.

Kalbim kulaklarımda ve göğsümde küt küt atıyordu, o durur durmaz ortaya çıktı.

Tamamen durmadan önce tam, güçlü bir vuruş.

Ölümümde nasıl bu kadar ihtişamlı görünebilirdi?

Lanet olası güzel yüzü ve güçlü varlığı beni hâlâ ürpertiyordu. Kalbim tekrar sıkıştı, acı içinde kıvrıldı, aldatılmanın acısıyla sıkıştırıldı. Girişte durup ona bakarken nefes alamıyor ya da yutkunamıyordum, bir süre öylece bakakaldım ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kontrol etmeye çalıştım.

Ona acımı gösteremezdim, öfkemi ve tiksintimi hissetmesine ihtiyacım vardı. Matt benim bağlılığımı hak etmiyordu. Küçümsememi ve ilgisizliğimi hak ediyordu.

Max deri koltuktan kalktı, elinde her ne içiyorlarsa ondan bir bardak vardı. Gitmeye başlarken bana doğru bir adım attı, ama buna gerçekten gerek yoktu, şimdi var mıydı?

"Kalabilirsin. Ben kısa keseceğim. Sonra siz iki kalleş kutlamalara geri dönebilirsiniz," dedim, içkilerini ve yanan purolarını işaret ederek. Bahse girerim o bunları Küba'dan almıştı, başına gelecekleri zaten biliyordu, ben ise aptalca onun göz boyama oyununa kanmıştım.

Matt öylece oturdu, gözleri benimkilere dikilmişti ama o mükemmel ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

"Sana bunları getirmeye geldim," dedim elimdeki kâğıtları sallayarak, duraksadım ve başımı salladım, burada olmama hiçbir tepki vermemesine inanamadım. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu? Tıpkı dün gece söylemediğin gibi. Saygı ve onur hakkında büyük laflar ediyorsun ama bana hiçbir şey göstermiyorsun." Tükürdüm, maskeli ifadesi hâlâ yüzünde mükemmel bir şekilde duruyordu. "Neden, Matt? Söyle bana, neden?" Kontrol edemediğim küçük bir zayıflık anıyla sordum.

Bu soru daha fazla sessizlikle karşılandı. Hiçbir şey yoktu. Sadece yüzüme haykıran sağır edici bir sessizlik.

"Ne var biliyor musun?" Odaya girdiğimde burnuma çarpan kokusunun istilasıyla göğsüm tekrar çöktü. "Siktir git Matt. Senden nefret ediyorum. Bana kendini sevdirep sonra da beni tekrar kırdığın için senden nefret ediyorum. Güçlü olduğumu sanıyordum ama şu anda karşımda duran adamdan daha zayıf biriyle hiç karşılaşmadım. O kadar zayıfsın ki, istediğin şey için, benim için, bizim için savaşıyorsun bile. Sadece... pes ettin. Kader, alinyazısı ve asla teslim olmamak ya da pes etmemekle ilgili tüm o doğru konuşmalardan sonra ikiyüzlü bir şekilde pes ettin." Biraz daha düşünmeden önce sözlerimin havada kalmasına izin vererek sustum. "Hayır! Öyle değil. Sen güçlüsün ve ben yanıliyorum ve başından beri istediğin şey buydu. Beni hiç sevmedin, bir saniye bile. Şimdi anlıyorum. Sonunda istediğin şeyi elde ettin, büyüklerin masasındaki yerini. Umarım bu seni mutlu eder. Umarım sana düşündüğün her şeyi getirir. Ve umarım geceleri beni rahatsız edeceğini bildiğim gibi seni de rahatsız eder. Umarım mutlusundur, çünkü ben mutsuzum ve bunun sorumlusu sensin! Ama sanırım vicdanın böyle önemsiz şeyler üzerinde durmuyor."

Gururumu bir kenara bıraktım ve ona incindiğimi, kırıldığımı söyledim. Eğer bir vicdanı varsa, bununla yaşamayı hak ediyordu.

"Onur ve saygı hakkındaki o yemin? Senin ağzın bu kelimeleri konuşmayı hak etmiyor. Saygı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, sadakat hakkında ise daha da az şey biliyorsun. Sana ömür boyu mutluluklar dilerim, seni lanet olası pislik!"

Tek kelime etmedi, hareket etmedi, az önce söylediğim hiçbir şeye tepki vermedi. Söylediklerimin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Ama bir sonraki sözlerimin etkileyeceğinden emindim.

"Bu arada, lanet olası ibranameni sorgusuz sualsiz imzalayacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun. Avukatlarım ben hazır olduğumda sana geri dönecek."

Kağıt yığınının masasının üzerine fırlattım, yığın kayarak yüzeye yayıldı.

"O kâğıtları imzalayana kadar gitmiyorsun." Matt'in sesi sakın ve tereddütsüzdü, sanki dediklerini aynen yapacağımdan hiç şüphesi yokmuş gibiydi.

"İsmimin kazılı olduğu bir mermin var mı?" Ona dik dik baktım ve yüz hatlarının daha karanlık bir ifadeye bürünmesini izledim. "Her şeyden sonra, hayatını bu kadar kolaylaştıracağımı gerçekten düşündün mü? Gerekirse vur beni, ama hazır olana kadar hiçbir şey imzalamıyorum."

"Evrakları imzala, Francesca." O uyardı.

"Uygun zaman geldiğinde avukatlarım sizinle irtibata geçecek." Arkamı döndüm, bu lanet yerden ayrılmaya ve asla arkama bakmamaya hazırdım.

Onu bir daha asla düşünmeyeceğime söz veremezdim çünkü o kadar hayalperest değildim. Düşüneceğimi biliyordum. Kalbimi çalan o pislik için hâlâ ağlayacağımı biliyordum.

"O kâğıtları hemen şimdi imzalayacaksın." Derin sesi beni olduğum yerde durdurdu, soğuk ve mesafeli tonu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve tekrar ona dönmemi sağladı. Matt şimdi ayaktaydı, boyu her zamanki gibi heybetliydi.

Elleri ahşap masasının üzerinde düz bir şekilde duruyordu, parmağındaki evlilik yüzüğünün parıltısı neredeyse gözümü alıyordu. İçimden bir ses bu numarayı yutmuyordu. Bir şey bana sahte olanın "seni seviyorum" olmadığını söylüyordu. Bu sahteydi.

Ama bizi birbirimize bağlayan bağları koparmak isteyen bir adamın aşkı için kendimi küçük düşüremez ve sürünemezdim.

"İmzala şunları," diye homurdandı yine, "yoksa *Cosa Nostra*'nın bütün Don'ları, Capo'ları ve infazcıları Tommy'nin bir fotoğrafını ve doğum belgesiyle birlikte tam özgeçmişini alacaklar." Matt durakladı, belki de yüzümü kapladığından emin olduğum panikten zevk alıyordu. "Evet. Onu biliyorum Francesca. Ve senin ve ailenin aptallığı yüzünden batmayacağım. Şimdi şu lanet kâğıtları imzala."

Nasıl? Onu nereden biliyordu?

Yani bunu bu yüzden mi yapıyordu? Kendi kışını kurtarmak için mi? Matt beni sadece işine geldiğinde severdi. Şu anda ben onun zaferindeki pis kokuydum.

". "Beni dene."

Boğazımdan yükselen safrayı yuttum, almam için bana bir kalem uzatırken yavaşça ona doğru yürüdüm. Başımın bir o yana bir bu yana sallanmasına engel olamadım. Kısmen inançsızlık, kısmen tiksinti.

Kâğıtları toplamadan ve sayfalara adımı karalamadan önce ondan kâğıdı alırken utançtan tüylerim diken diken oldu.

Matt beni bir şahin gibi izliyor, hiçbir noktayı kaçırmadığımdan emin oluyordu ve onun dikkatli bakışları altında kanımın donduğunu hissedebiliyordum. Ve tam mürekkebin son damlası da kâğıda dökülürken, kalbim yine içime gömüldü ve peri masalımın sonuyla yüzleşirken göğsümün içi boşaldı.

"İşte iyi bir kız." Alaycı bir tavırla, daha önce pek çok kez duymak için eridiğim bu sözler, aşağılayıcı olmaktan başka bir şey hissettirmeyen yepyeni bir anlam kazanmıştı. Matt kâğıt yığını ald ve masasının çekmecesine koydu, öylesine özenle tutuyordu ki, sanki en değerli eşyasıymış gibiydi. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

İçimde kalan tüm güçle gülümsedim, gözlerimi onunkilere kilitledim ve beni tam burada yok etmekle tehdit eden acıyı yuttum.

"Büyükbaban senden utanırdı."

Bu sözlerin ne kadar keskin olduğunu biliyordum ve her birinde ciddiye dim. Matt'in yüzündeki gülümseme hemen silinmiş, gri gözleri fırtına kürelerine dönüşmüştü. Ama ben burada kalıp şimşekleri yakalayacak değildim.

Son kez arkamı döndüm ve alyansımı çıkarıp omzumun üzerinden atmadan önce kapıya doğru yürüdüm.

Yere çarparken çıkardığı metalik ses, yanı başımda patlayan bir atom bombası kadar yüksekti. Sözleşmemizin bitişinin soundtrack'i. Sonsuza dek mutlu yaşamımın sonu.

Gerçeği söylemişim ama kendimi hiç hafiflemiş hissetmiyordum. Karada boğuluyordum ama yalnız kaldığımda güvenli bir şekilde nefes almak için bekliyordum. Bu kadar savunmasızlık yeter. Önemsemediği ortadayken ona önemsemediğimi göstermekten bıkmıştım.

Max beni ofisten çıkarken takip etti, ayak sesleri fark edilmeyecek kadar yüksekti. Onu durdurmak için aniden döndüm, burnum hala öfkeyle parlıyordu.

"Beni takip etmeyi aklından bile geçirme, Max. Kıçına o kadar hızlı bir yasaklama emri çıkartırım ki, chop fucking suey demeye bile vaktin olmaz. Anladın mı?"

Topuklarımın üzerinde tekrar döndüm, buradan ayrılıp eve gitmek için sabırsızlanıyordum ama Max beni en az eski kocam kadar incitmişti.

"Biliyor musun Max? Senden daha fazlasını beklerdim. Her şeyden önce benim arkadaşım olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre tek istediğin patronun kız kardeşine iyi şeyler söylememdi. Tahmin et ne oldu? O daha iyisini hak ediyor. Şimdi, Alison'ın erkek arkadaşına seni öngörülebilir bir süre için hapse atmasına yetecek kadar bilgi vermeden önce iyi bir bekçi köpeği gibi kal."

Boş bir tehditti. Çocuklardan biri değildim ama yine de aynı kurallara göre yaşıyordum. Yine de yolun geri kalanını tek başıma gitmem için yeterliydi.

Sırt çantamı aldım ve kulüpten çıktım, asla arkama bakmadım ama izlendiğimin oldukça farkındaydım.

Adımlarım geniş ve hızlıydı. Buradan olabildiğince çabuk çıkmam gerekiyordu. Tekrar nefes almam gerekiyordu.

Ama bundan daha fazlası... Tekrar yıkılmam gerekiyordu. Ve yaptım da.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Matt

Max tam bir sessizlik içinde kanepede otururken, "Yargılamayı buradan hissedebiliyorum," diye homurdandım.

Francesca gittikten sonra sanki tüm oda küçülmüş, kararmış ve bir bardak suçluluk duygusuna batmış gibiydi.

"Dün fikrimi almak istemedin, bugün de istemeyeceğine adım gibi eminim." Mırıldanarak kadehinden arta kalanları boğazına indirdi.

Saatin sabahın onu olması önemli değildi. Bizim yönettiğimiz yerde gece ile gündüz arasında hiçbir fark yoktu. O yüzden saat 10'da viski vardı.

Francesca'nın gözlerindeki açık acı, Max'in önceki sağduyusunun acı gerçeğe dönüşmesi için yeterliydi. Bu sabah gerçek düşünceleri doğrudan beyninden ağzına yayılmıştı ve bunun suçunu tamamen içkiye atabileceğimden emin değildim.

"Yapılması gerekiyordu," diye fısıldadım ondan çok kendime. Acımasız adamların pişmanlıkları olmaz.

Acımasız adamlar pişmanlık duymazlar.

Acımasız erkekler hiçbir kadının onları dize getirmesine izin vermez.

Lanet mantra olması gerektiği gibi yapışmadı. Bu kelimeleri beynime kazınamam gerekiyordu çünkü şu anda hissettiğim tek şey tam olarak buydu. Pişmanlık. Pişmanlık. Suçluluk.

Francesca nefret ve kabadayılıktan oluşan bir maske takmış olsa da, içinin parçalandığını biliyordum. Ona ne tür bir zarar verdiğimi çok iyi biliyordum ama yine de tek yol buydu.

"Yapılması gerekiyordu," diye tekrarladım, Max'in yolundan giderek içkimi de bir dikişte yudumladım. Planımın onun mutluluğuyla ilgili olduğuna ve onun önünde duran tek kişinin ben olduğuma inanmakta kararlıyım.

"Patron sensin." Sesinde bir küçümseme vardı ve bu ton hiç hoşuma gitmedi.

"Evet, öyleyim," diye . "O yüzden yargılamayı bırak."

"Ben de onu kaybettim. Senin lanet olası eylemlerin bana da mal oldu." Haklıydı. Onu bunun bir parçası yapmışım ve bu yüzden Francesca onu asla affetmeyecekti.

Teslimiyet içinde iç çektim. Yine de o nefesle birlikte vücudumdan zerre kadar pişmanlık çıkmadı.

"Francesca'nın benden nefret etmesi gerekiyor, yoksa masadaki her Don bunun farkına varacak. Enzo Amato dışında gerçeği bilen tek kişi sensin. Bu şekilde devam edelim."

Bana tam olarak bugün baktığı gibi bakmasını istiyordum - sanki benimle ilgili her şeyden nefret ediyormuş gibi. Tıpkı annemin babama baktığı gibi. Ona dönüştüğümün farkına varmışım ve bundan nefret ediyordum.

Yine de bunun gerçekleşmesi için onun nefret ve tiksintisinin ikna edici olması gerekiyordu. Aksi takdirde, Komisyon planımı birlikte sahip oldukları gücü ele geçirme girişimi olarak görebilirdi. Bu tür bir şüphe kolaylıkla kafamın uçurulmasıyla sonuçlanabilirdi. Mecazi anlamda bile değil.

Bu gerçek olmalıydı. Bana karşı duyduğu nefret, tıpkı evlendiğimiz zamanki gibi, elle tutulur ve çığ olmalıydı. Tam bir döngü, gerçekten.

Boşanmış olsam bile ona asla karşı gelmeyeceğimi çok az biliyorlardı. Onu mutlu etmek ve korumak için, sonuçları ne olursa olsun, bunu uzaktan yapmak zorunda kalsam bile yine de eğilir ve yanardım.

"Dersi kendine sakla," diye cevap verdi Max, beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Ben rolümü oynadım ve oynamaya devam edeceğim. Zarar çoktan verildi. En azından şimdi onun lanet rüyasını gerçekleştirebilirsin."

"O bunu hak ediyor, Max." Akıl yürütmeye çalıştım. Kendimle mi yoksa ikinci komutanımla mı emin değildim.

"Bir seçim yapmayı hak ediyordu."

Sandalyemden kalktım, sözlerindeki gerçeklik beni ayağa kaldırdı ve ona doğru koştu. Bir kadeh Macallan ile düşünmenin işe yaramayacağı açıktı. Ve *sottocapo'mun* dişlerini kırmak yerine, vücudumda dolaşan öfke ve her ne haltsa onu daha iyi kullanacak bir şey bulmam gerekiyordu.

"Bir yıl önce benimle evlenmeye zorlandığında ve kendinden bir parça kaybettiğinde bir seçim yapmayı hak ediyordu."

"Gerçekten anlamıyorsun. Beş dakika öncesine kadar hiçbir şey kaybetmemişti." Yüzüme doğru kükredi.

"Zorlama, Max. Ben senin Don'unum ve bana saygı göstereceksin."

"Şu anda sana gösterdiğim şey gerçek, ama sen bunu istemiyorsun, değil mi? Ayrıca, Liam'ın yerini ikinciniz olarak alacaksam, elinizdeki silahı şakağıma dayayarak tepki verseniz bile, çuvalladığınızda bunu size söylememe ihtiyacınız var."

Silahımı çıkardığımı fark etmemiştim bile. Tetiğe hafifçe bastıran işaret parmağım fark edince bir santim gevşedi.

Kıçıma tekmeyi yemek normal bir Salı günü değildi. Kimse benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemez ve bu lanet hikâyeyi anlatacak kadar yaşayamazdı. Ama onun öfkesini hak ediyordum, her ne kadar şu anda onu dinleyecek durumda olmasam da.

"Gerçek mi, Max? Neden vaaz ettiğin şeyi uygulamaya başlamıyorsun? Gerçeklerinden bazılarını duyalım. Bunları dinlemek için izin almaktan heyecan duyarım," diye suçlayıcı bir şekilde alay ettim.

Karşımdaki adama körü körüne güvenmişim ama hikâyesinde büyükbabamın anlattığından çok daha fazlası vardı. Max son derece sadık biriydi ama geçmişi pek de iyi bir özgeçmişe sahip değildi.

"Ama yapacak işlerimiz var," diye devam ettim. "Bu yüzden, hangi cehenneme ait olduğuma karar verme zamanı geldiğinde lanet olası methiyem için yargınızı saklayın. Ben öldüğümde ne istersen söyle."

Ayağa kalktım, içki arabasına doğru yürüdüm ve tatlı bir ceza olarak boğazımdan aşağıya doğru yanarak inen üç parmak viski daha doldurdum.

Acımasız adamların pişmanlıkları olmaz.

Acımasız adamlar pişmanlık duymazlar. *Saçmalık.*

Benimle evlenmesi için onu kandırmıştım ve şimdi ikimiz de bedelini ödüyorduk. Bu pişmanlık içimi kemiriyordu. İsteddiği her şeye sahip olabileceğini ama onun yoluna çıkan kişinin ben olduğumu bilmek.

Francesca tatmin edici bir hayatı hak ediyordu. Kalbinin istediği her şeye sahip olmayı hak ediyordu. Beni istemeden önce bunu istiyordu. Kendimi onun hayatına dayatmamış olsaydım, kaderi ve alınyazısı engellenmemiş olacaktı. Kendisinin en üst ve en iyi versiyonuna ulaşması ve çiçek açması için açık bir yol.

Aşılması gereken tek bir engel daha vardı: Mafyayı oluşturan, yüzyıllardır süregelen ve kültürümüze fazlasıyla işlemiş olan ataerkil yapı. Yine de, her nasılsa, bu en kolay kısım gibi görünüyordu.

Ne de olsa biz iş adamıydık ve bir Don'un size iyilik borcu olması elinizde tutmanız gereken bir kozdu.

Francesca'nın çöküp yanacağından ve küllerinden doğacağından emindim.

Yenilenmiş, daha güçlü ve özgür.

Kendi halinde bir mafya kraliçesi. Bir Donna.

"Bu kadar yeter artık," dedim ve üzerinde Hiro'nun adı yazılı gümüş kurşunu çıkarıp Max'in yakalaması için havaya fırlattım. "Süvarileri çağır. Yapmamız gereken bir av var."

Bu konuşma hiçbir yere varmıyordu ve öfkemi çıkaracak bir şeye ya da birine ihtiyacım vardı. Çünkü Francesca'nın bana sırtını döndüğü ve bir daha dönmemek üzere gittiği görüntüsü, onu gitmeye iten ben olsam bile, başa çıkılamayacak kadar ağırdı.

"Çöpler imha edildi, Don Battaglia. Elinizde yeni bir istihbarat var-"

"MATTEO BATTAGLIA, NE HALT SEN?"

Alison kapıyı çalmayı ya da içindeki öfkeyi kontrol etmeyi umursamadan ofisime daldı ve dünyayı umursamadan mafya çukuruna doğru yürüdü.

"Burada bir şeyin ortasındayız, Alison."

"O zaman bitir. Konuşmamız gerek." Yine homurdandı. Küçük kız kardeşim sınırları bilmiyordu, dahası *korku* onun kelime dağarcığının bir parçası değildi.

"Gidin. Hemen. Bu iyi olsa iyi olur Alison." Adamlarıma dışarı çıkmalarını emrettim, böylece kız kardeşim içinde patlayan her neyse onu serbest bırakabilecekti.

Max'in arkada kaldığını gördüm ve kapıyı arkasından kapatması için ona küçük bir baş selamı verdim. Kaşlarının birbirine çarpmasından onun için endişelendiği .

"Konuşmaya başla." Kapıdan geri kalan yolu tepinerek geçip masamın önüne park etti, ellerini ahşap yüzeye dayadı ve beklerken eğildi.

"Konumuz ne?" Onu daha da sinirlendirdiğimin farkında olarak alaycı bir şekilde sordum. "Havanın ne kadar berbat olduğu hakkında durmadan konuşabilirim ama duymak istediğinin bu olmadığını düşünüyorum." Neredeyse boş olan paketten bir Marlboro daha ve sandalyeme yaslanırken yaktım.

"Dairenden yeni geldim. Mutfağa ve koridordaki bavul yığınınına bir bakışta sıçıp batırdığınızı anladım. Francesca gitti ve bunun hoş bir şey olmadığı çok açık. Sen ne yaptın?"

Alison haklıydı. Dairemiz sanki bir kasırga girmiş, kırılabilir her eşyayı çığnemiş ve çıkmadan önce geri tükürmüş gibi görünüyordu. Francesca'nın gittiği gün oraya gitmiştim. Belki de gerçekten gitmiş mi diye kontrol etmek için.

Yine de, ne olursa olsun artık orada kalmayacağımı anlamak için mekâna bir kez bakmam yetti. Duvarlardan yansıyan çok fazla tarih vardı. Her köşede, yüzeyde ve çatlakta Francesca'ya dair çok fazla şey vardı. Yapamazdım.

Çökecek, yanacak ve küllerinden doğacak.

Onu bir anka kuşu gibi hayal etmişim. Alevler içinde patladığını gördüm ama bu dönüşümünün sadece başlangıcıydı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Şimdi olmaz," diye cevap verdim, başparmağımı ve işaret parmağımı gözlerime bastırarak göğsümün içindeki kargaşayı bastırmaya çalıştım. Onu gömmek için elimden geldiğince çabalıyordum, yarayı tekrar deşmeye ihtiyacım yoktu.

Sanki kapanmış gibi. Sanki hiç kapanmayacakmış gibi.

"Ciddi misin? Şimdi yaptığımız şey bu mu?" Sesi suçlama ve ona olanları anlattığımda daha da artacak olan sessiz bir hayal kırıklığı ile doluydu.

"Ona boşanmayı ben mi verdim? Tamam mı? Mutlu musun?" "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü yapmak zorundaydım, tamam mı? Çünkü hayallerini gerçekleştirme şansına sahip olmayı hak ediyordu ve bir yıl önce bencil bir pislik olduğum için adil bir şans bile olmayacaktı."

Parmaklarımın arasında sallanan sigaradan uzun, sert bir nefes daha çekerek hayal kırıklığımı dışa vurdum. *Çökecek, yanacak ve küllerinden doğacak.*

"Sen neden bahsediyorsun ki? O kadın seni sevdi. Sen onun hayaliydin. Şu anda bencil bir pislik gibi davranıyorsun, bir yıl önce yaptığın ve şu anda peşini bırakmayan aptalca bir hareketin suçluluğundan kurtulmaya çalışıyorsun. Kolay yolu seçtin, vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun. Seni asla bir korkak olarak görmedim."

"BUNU ONUN İÇİN YAPIYORUM! ONA İSTEDİĞİNİ VERMEK İÇİN!" I Alison'ın bakışlarıyla karşılaşmak için koşarak ayağa kalktım. Alison'la hiç kavga etmemiştim. Bu bir ilkti ve nedense daha başlamadan kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Hayır, değilsin!" Alison soğuk ve sakın bir şekilde cevap verdi, "Eğer onun için olsaydı, kavga ediyor olurdun, çünkü senin aptal kıcın onun istediği şey." Durakladı ve bana tiksintiyle baktı, bu ifadeyi daha önce hiç takındığını görmemişim, özellikle de benim için. "Yıllardır Alex'in her zaman senden daha iyi olduğu, bir çiftin en iyi yarısı olduğu hakkında atıp tuttuğunu duydum. Buna *hiç* inanmadım. Ama şimdi yanıldığımı kanıtladın, tam burada, şu anda."

"Bu iş bitti. Geri dönüş yok."

"Kendine acımayı bırak ve bunu düzelt."

Başka bir şey söylemeden gitti.

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

O lanet toplantı yeterince çabuk gelemezdi. Bir gün Francesca'nın bunun gerçekte ne olduğunu görebileceğini umuyordum. Onur ve saygı yeminimi tutuyor, onu kaderindeki kişi olması için özgür bırakıyordum.

Yıkılıyor ve yanıyordum ama onun aksine, küllerimden doğacak gücü asla bulamayacağımı biliyordum.

BÖLÜM 12

Matt

Sonraki iki hafta boyunca, kendime ait parçaları toplamaya çalıştım, onları tükürükle tekrar yapıştırdım, ancak yapışkanlık özelliklerinden yoksun görünüyordu.

Daha da kötüsü, Hiro ile ilgili elimizdeki her ipucu çıkmaz sokaktı ve zaman ve enerji kaybıydı. Yine de, bu beni her küçük kırıntıyı takip etmekten alıkoymadı.

Yine de aklım hep başka bir yerdeydi. Yirmi dört-yedi Francesca'ya gidiyordum. O her yerdeydi. Yaptığım her şeyde ve her düşüncemde o vardı. Derimin altına o kadar derinlemesine işlemişti ki artık benim içsel bir parçam olmuştu.

Onun hakkında hiçbir haber yoktu. Her şey ve herkes sessizdi. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde beşinci sigaramı paketten çıkardım ve yaktım. Bir ay önceki o lanet günden beri zincirleme sigara içiyordum. Nikotin benim yeni oksijenim olmuştu ama bir zamanlar sahip olduğu sakinleştirici etkisini kaybetmeye başlamıştı. Bir nefes çekmek bile lanet şeyin neredeyse yarısını yakmaya yetiyordu.

Neden Don Amato'dan hala haber alamadım?

Anlaşmıştık. Francesca'nın eve gitmeden önce yalnız kalmak isteyeceğini artık biliyordum. Bu ona göre bir şeydi. Şeytanlarıyla kendi başına başa çıkmak için alana ihtiyacı vardı ve buna bir dereceye kadar saygı duyabilirdim.

Dürüst olmak , iki hafta önce ofisimden ayrıldıktan sonra ondan hiçbir haber alamadım ya da .

Don Amato neyin olduğunu bana bildirmeyi kabul etmişti. Ve bunun bir parçası da, oraya vardığında güvende olduğunu bana bildireceği anlamına geliyordu.

Ama telsiz sessizliği vardı.

Ben de dayanamadım ve amcasını aradım. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Don Amato," dedim selamlama olarak. Adam ya aramamı bekliyordu ya da neden aramadığımdan şüphe ediyordu çünkü lanet telefon neredeyse hiç çalmadı.

"Bu kadar uzun süre bekleteceğini düşünmemiştim." "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Bir anlaşmamız *var*."

"Öyle görünmüyor. İki hafta oldu ve sen bana hiçbir şey söylemedin." Sigaramdan bir nefes daha çektim ve sanki ciğerlerimi onunla birlikte hissettiğim ıstıraptan kurtarabilecekmişim gibi öfkeyle dumanı üfledim.

"Evet, gerçekten." Neredeyse şaşkınlıkla mırıldandı. "Sevkiyat az önce geldi. Biz konuşurken adamlarım malları inceliyor."

"Ne?" Beynimin kaydettiği şeyi kastetmediğini biliyordum ama o lanet ıstırap? Çok daha az felsefi ve çok daha fazla öldürücü bir şeye dönüştü.

"Geri döneceğim, Poppet. Şu telefona bir bakayım, hemen geliyorum." Enzo cep telefonunun mikrofonunu kapatıyor gibi görünse de hoparlörden duydum.

Yaşlı adam çağrı susturmayı bilmiyor mu? Sanırım bilmiyor. Arka planda bir kapı kapandı, ardından bir başkasının açıldığını ve Don Amato'nun dudaklarından ağır bir iç çekişin çıktığını duydum.

"Özür dilerim, Matteo. Telefonun diğer ucunda senin olduğunu anlamasını istemedim. Francesca geleli bir saat bile olmadı. Yengem ve yeğenlerim onunla birlikte. Sonunda eve geldi."

Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum ama bu kelime bende tam tersi bir etki yaratmadıysa ne olayım. *Yuvası*. Burası onun eviydi. *Ben* onun lanet eviydim.

Kendi kendime açtığım yarayı gururuma yedirdim. Her şeyi benim yaptığımı biliyordum ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Bilmem gereken şeyi sormadan önce sinirlerimi yatıştıracağını umarak gözlerimi kapattım ve derin bir nikotin daha çektim.

"O nasıl?" Endişemi dile getirirken dumanın burnumdan çıkmasına izin verdim. Birazdan karnıma inecek yumruğu asla tahmin edemezdim. Hem de lanet telefondan.

"Garip bir şekilde iyi görünüyor."

Eee?

Ben burada sefalet içinde kıvranırken o nasıl iyi olabilir? Bu ofisten ayrıldığında iyi olmaktan çok uzaktı.

"Ne demek iyi?" Masamdan içki bardağını alıp kafese kapatılmış bir kaplan gibi ofiste volta atarak sordum. İçkimin geri kalanını yudumladım ve cevabını beklerken bardağı elimde sıkıca tuttum.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama etkilenmemiş görünüyor. Ona boşanma evraklarını verdin mi? O da imzaladı mı?"

"Evet, ona belgeleri verdim!" Telefonda homurdandım. "Bu ofisten çıktığında *hiç etkilenmemişti*. Ne oldu lan?"

"Bilmiyorum. Belki de durumla barışmıştır."

Bu ses üzerine lanet camı duvara fırlattım, çarpmanın etkisiyle kırılan parçalar etrafa saçıldı.

"Ona toplantıdan bahsettin mi? Bu yüzden mi?" Bir açıklama bulmaya çalıştım.

Francesca birdenbire boşanmamızdan memnun olamazdı. Ona davranış şeklimden memnun olamazdı. Çünkü iyi olması, hiç umurunda olmadığı anlamına geliyordu!

"Hayır. Ona henüz hiçbir şey söylemedim."

"O zaman nasıl iyi olabilir?" Neredeyse telefona bağıracaktım.

Bunu istemeliydim. Onun iyi olmasını istemeliydim ama içimdeki egoist herif onun da benim kadar kırılmış olmasını istiyordu. Sadece iyi olamazdı.

Bencil orospu çocuğu. Onsuz en güzel renklere sahipmişim gibi görünüyor.

"Bir şeyler oluyor. Ne olduğunu öğren ve bana haber ver." Bir an kiminle konuştuğumu unuttum, sanki Don Amato emirleri uygulayan sıradan bir askermiş gibi komutlar yağdırdım.

"Şansını zorlama evlat." Azarladı. Haklı olduğunu bilmeme rağmen, yine de lanet bir çocuk gibi surat astım ama öfke nöbetimi doğru zaman için sakladım.

"Tamam. Kendim yaparım."

Bununla birlikte telefonu kapattım. Karımın neden bu kadar mutlu bir şekilde boşandığını öğrenmeye kararlıyım. Bunca aydır benimle oyun oynadığını düşünmeyi reddediyordum.

Ayrıca, Komisyon'la yapacağımız toplantı için bir tarih belirlemeyi bekliyorduk. Ve o gün geldiğinde Francesca'nın benden daha önce hiç olmadığı kadar nefret etmesine ihtiyacım vardı. İyi olmak hakkında saçmalık yok.

Nefreti çok önemliydi ve eğer Detroit'e dönerken bana olan kinini kaybetmiş olsaydı, kalbinin tam ortasına yeni bir öfke kaynağı yerleştireceğimden emin olabilirdim.

Çünkü planımın suya düşmesi için onsuz olmanın cehennemini yaşamama imkân yok.

Francesca

"Her şey yolunda mı?" Oturma odasına geri döndüğünde amcama sordum. Annem personelden birini bulup odamı hazırlatmak için gitmişti, Antonio ve Michael'ın da yapacak işleri vardı. Rafe bugün evde değildi ama belki yarın onu görebilirdim.

"Evet, sadece iş." Gülümseyerek beni başından savdı. "Sen nasılsın?" "İyiyim," diye yalan söyledim.

Bu maskeyi takmam beklediğimden çok daha uzun sürdü ve yine de o basit soruyla tekrar paramparça olmaya hazırdım. Ama yapamadım, bu yüzden kendime acıma duygumu yuttum ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Hangi sevkiyattan bahsediyordunuz? Yeni bir iş girişi var mı?" Asıl soru gelmeden önce kendimi toparlamak için dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Hiçbiri neden eve döndüğümü bilmiyordu.

"Pek bir şey yok. Sadece yeni bir iş ortağı için bazı mallara bakıcılık yapıyoruz. Kirayı ve güvenliği onlar ödüyor, biz de boşaltma işleminin sorunsuz gerçekleşmesi için ekstra kontrol sağlıyoruz."

"Peki ya dağıtım?"

"Kendi ağıları var, o yüzden hayır. Ama mükemmel çalışıyor. Düşük risk ve yüksek ödeme anlaşması. Ayrıca, neredeyse devlet onaylı olduğu için etrafta dolaşan polisler de olmayacak." Tam olarak anlamadığım bir şaka yaparak kıkırdadı.

"Hükümet onaylı mı?"

"Her kola tuğlasının üzerinde Volkov arması vardır. Çoğu kişi bunu fark etmese de benim gözlerim bu ayrıntıyı asla atlayamaz. Siyasi affa sahip bir büyükelçi, bu satranç tahtasında adeta özgür bir taş gibidir. O tertemiz itibarını lekeleyebilecek her şeyden muaftır."

Vladimir Volkov, Rus Büyükelçisi, bir Bratva Pakhan. Anlayamadığım şey, neden hem bizimle hem de Yakuza ile anlaşma yapıyordu.

"Ruslar mı? Bratva ile bir anlaşma mı yaptınız?"

"Düğününüzden birkaç ay önce birkaç deneme çalışması yaptık ve sonra sessizliğe büründüler. Şimdi geri döndüler ve anlaşma

sabit."

Hay sikeyim.

İlk dürtüm Matt'i arayıp ona söylemek oldu. Bu sadece garip bir tesadüf olabilirdi ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Ama artık o kadar kolay değildi, değil mi?

Hiro'nun kardeşinin bize söylediğine göre, Bratva ile çalışıyorlardı, bu yüzden Mafya ile yapılan bu yeni ani ve çok altın anlaşma görüldüğünden daha fazlası olabilir mi?

"Ne kadar kokainden bahsediyoruz?"

"Bir Made Man olarak hayatım boyunca gördüğümünden çok daha fazlasını."

Hiro ürününü oradan alıyordu ve onun operasyonu ile işbirliği yaptığımıza .

Omurgamdan aşağıya doğru akan tiksintinin ürpertisine engel olamadım. Matt ikiz kardeşinin ölümünü anlattıktan sonra, anlaşılan ben de onun bu şeye duyduğu tiksintiye paylaşmaya başlamıştım.

"Ama işimizin durumunu konuşmak için zamanımız var. Şu anda nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Yaptığın bu 'iyiyim' gösterisine inandığımdan emin değilim. Bu annen için. Şimdi yalnız olduğumuza göre, gerçeği bilmek istiyorum. Onu sevdiğini biliyorum. O kağıtları imzalamak senin için kolay olmamıştır."

Gözlerimi ona diktim, zihnim ceza kâğıtlarını imzaladığımdan beri annem ve amcamla yaptığım her konuşmayı gözden geçirdi. Nasıl bilebilirdi ki?

"Matt mi söyledi?"

Amcam bir an için sustu ama hemen kendini toparladı. Onu hayatım boyunca tanımamış olsaydım, o küçük çatlağı fark edemezdim. Ama bana odayı nasıl okuyacağımı öğreten oydu. Her harekete, her nefese, her göz kırpışa nasıl dikkat edeceğimi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Patladım. "Neden Matt'le konuşuyordun?"

Bana bakarken gözleri yumuşadı, bana doğru yürümeye başlarken ifadesinde acıma duygusu yüzüyordu. Bana başka bir mafya ailesiyle evleneceğimi söylediği gün de aynısını giymişti.

"Francesca-"

"Hayır, dur." Ellerimi uzatarak ilerlemesini durdurdum. "Benden önce biliyordun, değil mi? Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı?"

Matt'in sonunda pazarlıkta kendi payına düşeni almasını anlayabiliyordum ama amcam bundan ne kazanacaktı? "Siz ikiniz yine hayatımla kumar mı oynadınız?"

Sesimde küçümseme vardı. Şu anda kulaklarıma inanamıyordum. "En iyisi buydu."

"Hayır! Siktir et. En iyisi *benim* karar *verdiğim* şeydir, senin ya da onun değil." Kızgındım. Daha doğrusu fokur fokur kaynıyordum. Ama en çok da benimle tekrar Tanrı'yı oynamaya karar verdikleri için incinmişim. "Şu anda bununla uğraşamam. Seninle sonra konuşuruz."

İtiraz etmesine fırsat vermeden arkamı döndüm ve kapıya yöneldim.

"Dur, Francesca!" Bağırды, ses tonu beni olduğum yerde dondurdu. "Otur, konuşmamız gerek."

Kıpırdamadan durdum, kabul etmeden önce seçeneklerimi tarttım. Yüzümdeki küçümsemeyi saklamadan yavaşça kanepeye doğru ilerledim. Söyleyeceği bahane her ne olursa olsun, tek bir kelimesini bile duymak istemiyordum.

"Ben gidiyorum." Başladı, ilgimi çekmişti ama üç kelime içinde bulunduğum ekşi ruh halinden kurtulmam için yeterli değildi, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve detaylandırmasını bekledim. "Ömrümü uzatmak istiyorum ve ikimiz de mafyatik yaşam tarzının tehlikelerini biliyoruz. Kardeşlerin yetenekli, iyi niyetli ve güçlü adamlar ama benim yerimi almanı istiyorum. Komisyon'da temsil ettiğimiz her *kaptan* bunu kabul etti, bu yüzden sadece masadaki Dons'ları ikna etmemiz gerekiyor."

"Ah, öyle bir şey olmayacak," diye alaycı bir şekilde güldüm, kadın düşmanlığının o eski zihinlerde ne kadar kökleşmiş olduğunu biliyordum.

"Oluyor işte." Amcam, sanki tarihte ilk kez bir kadını erkekler masasına kabul etmeleri için onları nasıl manipüle edeceğini biliyormuş gibi kendinden emin bir şekilde cıvıladı. "Tek yapmamız gereken bir sonraki toplantıya gidip davamızı anlatmak. Çoğunluk kazanır ve o oylar bizim tarafımızda olacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sadece bana güven, Poppet." Dedi, yüzünde samimi bir gülümsemeye. "Hayalin gerçek olacak. Seni tıpkı benim gördüğüm gibi görecekler ve bu pozisyon için en iyi seçim olduğunu bilecekler. Sen istediğin sürece bu gerçekleşecek."

"Onu istiyorum." Şimdi her zamankinden daha fazla.

Hayatımdaki tek değerli şeyi kaybetmişim, bu yüzden eski hayatıma geri dönmek bir başarısızlık gibi geliyordu. Bu, hayatımda yapabileceğim iki şeyden biriydi.

yüzüme bir gülümseme getiriyor.

İlki şu anki eski kocamı kör bir bıçakla bıçaklamak ve parmağımı yarasına sokmaktı. Ama bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti.

Onun yerine bir krallık alacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Matt

Max yanımda ellerini birbirine sürterek, "Bu seferki umut verici görünüyor," diye mırıldandı. Bu kan davasını bitirmek için o da en az benim kadar istekliydi.

Henüz tam olarak emin değildim ama motivasyonunun sert kıskançlık ve aletinin arzuladığı şeyi yapamaması olduğunu algılamaya başlamıştım.

Hay sikeyim. Sadece bu görüntü bile önümüzde duran eski hapishaneye dalmadan önce içinde olmam gereken cinayet ruh haline girmem için yeterliydi.

Küçük kız kardeşimi ve her kim olursa olsun onun sikini aynı cümlede düşünmek çok rahatsız ediciydi.

"Adamları hazırlayın. İçimden bir ses bu sefer ortalığın karışacağını söylüyor."

Çevrede devriye gezen adamlar vardı, sırtlarından ağır silahlar sarkıyordu. Benden çaldıkları AK'lere benziyorlardı ama bu mesafeden emin olamıyordum. Her iki durumda da, cüsselerine bakılırsa, kötü haberlerdi.

İlk ve umarım son kez bir hapishaneye giriyordum. İsteyerek ya da istemeyerek, bazı yerlerden vebadan kaçır gibi kaçınmak gerekir. Bina uzun zaman önce terk edilmişti. Çürümüşlüğünden ve duvarları kirleten ağır, sanattan uzak ve soluk grafitilerden bu anlaşıyordu.

Her nasılsa, bu yerin Yakuza'nın Rus bağlantılarının övgüleriyle geldiği hissine . Hiro'nun kardeşinin anlattıkları doğru görünüyordu. Devlet görevleriyle ilgisi olmayan birinin böyle bir yeri ele geçirip de en azından birkaç siyah ve beyazın kışkıklarını koklamamasına imkân yoktu. Hiro herhangi bir tür şirket istemezdi, hele kolluk kuvvetleri gibi yanlış türden bir şirket hiç istemezdi.

Belki de oğlunun bölümünü aramalı ve beyaz tozla yazılmış bir etiketle bu yer için onlara bir iğne bırakmalıyım. Keşke ben de

onun canını kendim çıkaracağım.

Ön kapılar aşılmazdı. Bir giriş en az yedi adam tarafından korunuyordu.

"Görünüşe göre Hiro güvenliğini artırıyor."

"Çok fazla kayıp asker bunu yapabilir," diye cevap verdim, son birkaç ayda etkisiz hale getirdiğimiz Yakuza adamlarının sayısına atıfta bulunarak. Yüzüme yerleşen sırtımayı denesem de gizleyemezdim.

Büyükbabamı öldürdükten sonra bunu beklemiyorsa, adam düşündüğümünden daha da hayalperestmiş. Yine de ilgimi çeken şey, bir kez bile karşılık vermemiş olmasıydı.

Henüz.

"Giyinin beyler," diye fısıldadı Max son teknoloji ürünü . "Kimse yeleksiz içeri girmeyecek."

Emir açık ve mantıklıydı ama benim için geçerli değildi.

Francesca gittikten sonra, bu baskınlar beni hayatta tutan tek şeydi ve ne kadar çok olursa, ipi gerip kopup kopmadığını görmeye o kadar çok ihtiyacım oluyordu.

Adrenaline o kadar alışmıştım ki, herhangi bir şey hissetmem için daha yüksek riskler gerekiyordu. Ve son zamanlarda, tam olarak arzuladığım şey buydu - bir şeyler hissetmek. Herhangi bir şey.

Bu bir yalandı. Çünkü, aslında, bir şeyler hissedebiliyordum.

Tek yapmam gereken Enzo Amato'nun sözlerini kafamda tekrarlamaktı ve bir ton şey hissedebiliyordum. Eğer bir psikiyatristim olsaydı, muhtemelen bana saptırdığımı söylerdi. Francesca'nın yokluğundan kaynaklanan göğsümdeki boşluğu geçersiz kılacak bir şeyler hissetmeye çalışıyordum.

"Seninki nerede?" Max, Kevlar yeleğini yerine sabitleyen cırt cırtlara daha sıkı çekerken sordu.

". "

Şu anda, bir kurşun yemek kulağa oldukça cazip geliyordu. En azından beynim kalbimi zehirleyen her neyse onu susturabilirdi.

"Ne oluyor lan?"

"İhtiyacım yok." Hemen cevap verdim.

"Neden? Şimdi de kurşun geçirmez mi oldun? Hiç sanmıyorum." Homurdanarak kendi yeleğini çıkarmaya başladı ve yeleği vermek üzere olduğunu anladım.

"Hiç şansın yok." Beretta'mın ucunu kafasına bastırarak bu konuşmayı yapmak için en ufak bir havamda olmadığımı gösterdim. "Koy

"Ya bu boku giyersin ya da evine gidersin."

"Aklından ne geçiyor senin? Ölü bir eski koca Francesca'nın artık burada olmadığı gerçeğini düzeltmez. , bunu sen yaptın, o yüzden bununla yaşa."

"*Bununla yaşıyorum.*" Kendi yöntemlerimle. Zor biliyordum. Beynimi bu kadar karıştıracakını asla tahmin edemezdim.

Gerçekten uyuduğum gecelerde, oraya gittiğimi, Amato Malikanesi'ne daldığımı ve tüm gece boyunca onu becerdiğimi hayal ettim. Francesca bu rüyalarda her zaman yatağa sabitlenirdi çünkü bilinçaltım bile böyle bir şeyi denersem teslim olmayacağını biliyordu.

Gözlerimi kapattım ve derin derin nefes aldım, kendimi bu görüntüden kurtarmaya çalıştım. Onun zevk iniltilerini neredeyse duyabiliyordum ve lanet olsun, sihir gibi geliyorlardı.

"Hazır mıyız?" diye sordum. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bu gözetleme işinden bıkmıştım. İstihbarata ihtiyacımız vardı ama şimdi harekete geçme zamanıydı.

"Yolu göster, Patron."

Beretta'yı kılıfına soktum ve yarı otomatik silahımı sırtımdan çıkarıp ellerimin arasına aldım.

İki haneli bir işaretle bu operasyon tamamlandı.

Olabildiğince alçakta durarak terk edilmiş hapishaneyi çevreleyen çitteki deliğe doğru ilerledik. Kokainle dolup taşacağını biliyordum. Bu orospu çocuklarının üzerine cehennemi getirirken güreşecek başka bir iblis.

Francesca burada olsaydı heyecandan titrerdi. Diğer zamanlarda kendini belalı bir mafya kraliçesi gibi tutuyordu. Kana susamışlığı Fransız parfümü gibi yayılıyordu ve ben bu kokuya bağımlıydım.

Yine de bana kalsaydı, evde saklanmış, güvende ve korunuyor olurdu, ama bu onu kırırdı. Karım asla bir duvar çiçeği olmadı. Her ne kadar kalbimi boğazıma sabitlemiş olsa da, o böyle biriydi. Onu iş başında izlemek de çok seksiydi.

"Üç deyince," dedi Max ve beni düşüncelerimden kopardı.

Yan kapıya ilk ulaşan biz olduk, James ve Jimmy peşimizden gelirken diğer *soldatlar* da etrafımızdaki alanı güvenlik altına aldı.

Jimmy ve onun bilgisayar korsanlığı yetenekleri, kurdukları derme çatma güvenlik sistemine erişmemizi sağladı. Her kamera onlara görmelerini istediğimiz şeyi gösterirken bize de gerçekliğin bir anlık görüntüsünü veriyordu.

Biz hapishanenin arka koridorlarına doğru ilerleyip komuta merkezini ararken, o lanet olası cihazına dokunup görüntüleri bir döngü haline getirdiğini neredeyse görebiliyordum.

Eğer Hiro burada olsaydı, burası onun yeri olurdu.

Dar koridorlarda gizlice ilerledik, hücrelerin yanından geçerken yalnızlığın ve cezanın pis kokusu bizi takip ediyordu. Paslı menteşelere asılı kapılar ve aralıklı parmaklıklar bu konuklara ne kadar kötü davranıldığını gösteriyordu. Her hücrenin her duvarında iki ranza vardı ve bu ranza, bölgesel anlaşmazlıklarının zirvesinde olan dört suçlunun testosteronunu kesinlikle kaldıramazdı.

Kaç tanesi ranzadaki arkadaşının kurbanı olmuştu? Gözlerini kapatıp ertesi gün açacaklarından nasıl emin olabilirlerdi ki?

Eğer böyle bir yerde olsaydım, taş gibi soğuk zeminde uyumak anlamına gelse bile, tek kişilik hücre iyi bir yükseltme olurdu.

Zamanın sınavından sağ çıkan şilteler ya sarının kötü bir tonundaydı ya da yayları kumaşı deliyordu. Gerçekten de rahattı. Bazılarının hâlâ diş fırçalarından ve mutfak işlerinden arta kalan tek tük kaşıklardan yapılmış el yapımı silahlar sakladığına bahse girebilirdim.

Ama en kötüsü de o iğrenç bok ve sidik kokusuydu. Tuvalet dedikleri şeye bir kez bakmak, bir gün yakalanıp böyle bir bok çukuruna atılırsam, bu silahları kendi üzerimde kullanacağımı ve lanet olası sefaletime son vereceğimi anlamam için yeterliydi.

Max ön koluyla ağzını ve burnunu kapatırken, "Tanrım, kusmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Hızınızı artırın, yoksa bu koku kıyafetlerimize sinerek bizimle birlikte eve gelecek."

"Elsa," diye fısıldadı Max telsizinden, "Sıradakileri daha hızlı dondur. Speedy Gonzalez'e gidiyoruz."

Onay beklemeden hızımızı artırdık ve çok geçmeden aradığımız odayı bulduk - ana iç avlu.

Başımdan daha yüksek tahta sandıklar ve muşambalarla örtülmüş variller vardı. İçinde tam olarak ne olduğunu anlamak için içine bakmama gerek yoktu.

Onlar. Yavaşça, labirentin merkezine doğru yürürken onları siper olarak kullanarak kasaların arasından gizlice ilerledik.

Birdenbire alan açıldı. Artık bizi koruyacak kasalar yoktu. Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için muhafazanın içine doğru bir adım attım.

Açık alanın tam ortasında, üzerinde kola tuğlaları yığılı uzun bir masa duruyordu. Yakuza bu alanı depolamadan daha fazlası için kullanıyordu. Ürünlerini kesiyor ve dağıtımına hazır hale getiriyorlardı.

Max'e baktım, hem bulgularımıza hem de ya geri döneceğimiz ya da savunmasız açık alana çıkacağımız gerçeğine tepkisini ölçmeye çalışıyordum. Ama daha tek bir kelime bile edemedi onu yere yatırdım.

"Bu da ne...?"

Ateşin ne zaman çaldığından emin değildim ama en azından bana isabet ettiğini hissedebiliyordum, arkamı döndüğümde yanıp sönen kırmızı noktanın olduğu alının ortasına değil.

Max beni kola kasalarının çevrelediği dar koridorlara doğru çekerken, çorak duvarlarda daha fazla silah sesi yankılandı. Bir an durduk ve ben ahşap yüzeye yaslanıp kendimi yere bıraktım. Göğüs kafesimin hemen altındaki et yanıyor gibiydi, içime doğru yanıyor ve yayılıyordu.

Kanamayı durdurmak için elimi yaranın üzerine koymadan önce yan tarafımdaki hasarı değerlendirerek gömleğimi yukarı çektim.

Max, " geri çekilin," diye bağırdı. "Lanet olsun, acıtıyor."

"Aklından ne geçiyordu?"

Ben daha cevap veremeden hapishanenin önündeki büyük bir patlama eski duvarları sarstı ve Max beni ayağa kaldırarak kolumu omuzlarına doladı.

"Umarım avladığın adrenalinin bir kısmı hâlâ sende vardır çünkü buradan kurtulmak için tek şansımız bu."

"Hiro'yu bulmaya geldik."

"Bu deliğin kanama hızına bakılırsa onu cenazende bulacaksın." "Sağ. Sola. Sola. Sola. Sağa. Sağa. Sağ. Sol. Sol. Sol. Doğru." Koşarken inledim

doğru yolda olduğumuzdan emin olmak için çıkışa doğru ilerliyorduk. "Köşeleri işaretledim," dedi Max.

"Sanırım seni aptal yapan tek şey Alison o zaman."

Cevap olarak beni daha sıkı sıktı ama onun dışında ağzını açmadı.

Kapa çeneni.

Koştukça görüşüm daha da bulanıklaştı. Sol bacağım sırlıslam olmuştu. Her acı verici adımda yaramdan daha fazla kan fışkırıyordu. Ama bayılmadan önce, cipimizin bizi beklediği çitlere ulaşmayı başardık.

Max, öndeki yerini almadan önce beni arka koltuğa itti ve arabayı süren kişiye gaza basmasını emretti.

"O kurşun benim içindi." Bir mil öteden homurdandı.

"Çıkarır çıkarmaz alabilirsin. Onu sıcak tutacağım..." Elim yaranın üzerinden kaydığını hissederek devam ettim.

"Gözlerini aç, Matt. Bana odaklan. Odaklan..."

Ondan sonra, söylediği tek kelimeyi bile duymadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Matt

"FUUUUUUCK!" Çığlıklarım ofisimde yankılandı, neredeyse aşağıdaki dans pistini gören büyük pencereyi sarsacaktı.

James başımı tutup saf votka şişesini tekrar boğazıma sokmaya çalışırken Max, "Ona biraz daha ver," diye emretti.

"O boktan bir damla daha içmeyeceğim!" Hâlâ acı içinde bağıırıyordum.

Acımı uyuşturmaya çalışıyorlardı ama az önce olanlardan sonra bu savunmasız durumda kendimden izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Zil zurna sarhoş olmadan da bilincim gidip geliyordu zaten.

Bir şekilde Dea Tacita'ya geri dönmeyi başarmıştık ve şimdi masamın hemen üzerindeki tavana bakıyordum. Etrafıma bakmaya çalıştım, yere atılmış kâğıtlara gözüm takıldı. Bu masanın üstünde ne varsa şimdi ofisimin etrafına saçılmıştı.

Yan tarafıma saplanan kurşun çok fena yakıyordu. Max'in içimde oynaşan parmakları acıyı daha da artırıyordu.

Derimden aşağı kayan kanın sıcaklığını hissetmeyi çoktan bırakmıştım. Tüm vücudum yarama tepki veriyor, gereksiz duyuları kapatıyor, sadece lanet olası acıya dayanmaya odaklanıyordu. İşitme duyum bile zarar görmüştü ve kulaklarımdan akan kanla *soldatlarımın* ne dediğini anlamak zordu.

Gözlerimi kapadım, mide bulantısını, acıyı, aptallığımı ve dilime yapışan güçlü alkol tadını yuttum. Bu lanet işkence daha ne kadar sürecekti?

Göz kapaklarımdan altından Francesca'nın yüzünü gördüm, azarlayarak başını sallıyordu. Ama her nasılsa, yüzündeki endişe dolu ifade dudaklarımdan yarım bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

Önemsedi.

Her şeye rağmen hâlâ umursuyordu.

"Gülümsüyor mu?" Jimmy binlerce mil ötedeymiş gibi görünen bir yerden sordu.

Kahretsin, halüsinasyon görüyordum. Karımın beni hâlâ sevdiğine dair boş bir umutla doldurmak için o görüntüye güveniyordum. Sevemezdi. Asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaptıktan sonra olmaz.

Adrenalinin beynimdeki diğer tüm çalkantıları bulanıklaştıracığını düşünmüştüm ama meğer Azrail'in sırtına binmiş bile olabilirmişim ve aklım hep ona geri dönüyormuş.

Üstümdeki ışıklar lekeli bir dönüşü, tek gördüğüm siyah olmadan önce üç ampul birbirine karıştı.

"Francesca, bebeğim, buraya gel. Yatağa geri dön." Onun tatlı kokusunu tüm vücudumda hissedebiliyordum. ÇarşafLARımın üzerinde. Teni ipek kadar yumuşak, saçları gece kadar siyahtı. O benim kraliçemdi ve sonsuza dek ona sadık kalacaktım.

"Ben gidiyorum, Matt. Beni geri alamazsın." Bir dakika önce buradaydı, o zaman sesini neden bu kadar uzaktan duydum? Neredeyse duyulamaz bir fısıltıydı.

"Ne sen? Sen benim karımsın. Sonsuza kadar benimsin." Onu kaybetmenin acısı sanki fizikselmiş gibi içimi parçaladı.

"Bizim için sonsuza dek bitti."

"Sonsuzluk asla bitmez, bebeğim. Bu saçmalık." Sonsuzluk hiç bitmedi, değil mi? Sonsuzluk döngüsü gibi. Mola yok, çıkış yok, kaçış yok.

"Gittim ve asla geri dönmeyeceğim."

"Benimle oynamayı bırak Gattina ve buraya gel."

"Yapamam Matt. Bazı şeyler alınamaz. Onlar verilir. Ben hiçbir zaman senin olmadım." Sözleri içime işledi, arkalarındaki gerçek bir milyon bıçaktan daha keskindi. Ama gerçek umurumda değildi.

"olsun, !" Bağırdım.

"Ne?" James sordu. Şaşkınlıktan çatılmış kaşlarını kısılmış gözlerimin arasından görebiliyordum.

"Bunu hissedebiliyorum." Max'in sesi beni acımasız gerçekliğime geri çekti. Rüya mı görüyordum? "Sadece biraz daha."

İçime doğru daha fazla ittiğini hissedebiliyordum, acıdan göğsümden keskin bir hırıltı kaçıyordu.

"Ya şu lanet şeyi hemen yakala ya da elini üzerimden çek." Tısladım, gözlerim o kadar sıkı kapanmıştı ki tekrar açabileceğimden emin değildim.

"Daha derine ulaşmalıyım. Bir yudum daha al, bu acıtacak."

James çenemi kavrayıp ağzımı açmaya zorlamadan önce başımı tekrar yukarı çekti. Tepki vermeme fırsat vermeden şişeyi ağzıma soktu ve berrak sıvıyı boğazımdan aşağı döktü.

Dikkatimin dağılmasını fırsat bilen Max elini daha da derine sokarak içkiden ve acıdan boğulmama neden oldu.

Aynı hızla yan tarafımdaki baskı azaldı. Ama uzun sürmedi. Ben daha nefes alamadan, bu piçler açık yaramın üzerine saf votka dökmeye başladılar.

Göğsümde bir ses bile yırtılmadı.

Bayılmadan önce hissettiğim son şey o yanık oldu. En azından baygınken acıyı hissetmiyordum. İkisinin de.

Bazı şeyler alınamaz.

O da böyle söyledi. Ve kesinlikle haklıydı. Ancak onu sonsuza dek kaybetme lüksüne sahip değildim çünkü ben de kendimi kaybetmişim.

Belki, sadece belki, onu tekrar rüyalarımda görebilirdim ve o da bana geri dönüş yolunu gösterebilirdi.

Sersemlemiş bir halde gözlerimi açtım, karartılmış odada hiçbir şey göremiyordum. Yine de sadece koku bile nerede olduğumu anlamam için yeterliydi.

Burası hala onun gibi kokuyordu. Benim için neyse o gibi kokuyordu - ev.

Lanet olsun. Buraya geri gelmek istemiyordum. Neden o pislikler beni buraya getirdiler ve o gittiğinden beri kaldığım Ritz'e geri götürmediler?

Bu duvarlar, doğru şekilde başa çıkamayacağım çok fazla anı barındırıyordu. Şimdi.

Yatağın kenarına oturdum, hareket edince başım döndü.

Bana ne kadar votka vermişlerdi? Hala dilimde tadını alabiliyor ve nefesimde hissedebiliyordum.

Komodinin üzerindeki lambaya uzandım, ışığı yaktım ve tanıdık mekâna baktım. Onu özliyordum ama aynı zamanda o lanet şeyi yakıp kül etmek istiyordum.

Francesca'nın bulması için o lanet kâğıtları bıraktığım yer burasıydı ve bunun en iyi hamle olduğunu bilsem de yine de cezalandırılmayı arzuluyordum.

Benimkileri ona verdiğim için.

Lanet yığını imzaladığı için onun. Gittiği için onun. İyi olduğu için onun.

Berbat durumdaydım. O nasıl iyi olabilirdi ki?

Ayağa kalkmadan önce yarayı incelemek için tişörtümü kaldırdım. Tıp eğitimi almamış birine göre Max iyi iş çıkarmıştı.

Karnımın alt kısmı kurşun yarasını örten gazlı bezle sarılmıştı. Beyaz sargıyı lekeleyen bir damla kan bile yoktu. Yine de hasarı görmek istedim.

Yavaşça sargılarımı açtım ve morarmış derimi inceledim. Yara, mükemmel bir çizgiden daha az bir şekilde zımbalanarak kapatılmıştı. Daha fazla kurcalamaya fırsat bulamadan telefonum şiltenin üzerinde çaldı.

"Şükürler olsun ki estetik cerrah değilsin. Beni çok fena mahvetmişsin," diye cevap verdim, çirkin yara izini incelerken.

"En azından hâlâ hayattasın. Yine de daha iyi bir zimba almalısın." Max kıkırdarak cevap verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Sarhoşum amına koyayım. Bu hiç iyi değil."

"Sadece bu gece dinlen. Bize ihtiyacın olursa Dea Tacita'da olacağız." "Misilleme beklemeliyiz. Liam'ın evine birkaç gölge yerleştirin." "Çoktan yaptım."

"Alison'ın mı?"

"Biz konuşurken ikinci vardiya yolda."

"Sen değil," diye uyardım onu, sesim olması gereken güvenden yoksundu.

Max, Alison için uygun değildi ve büyükbabamız öldüğünden beri ona nasıl baktığını görüyordum. Max parlak zırhlı bir şövalye değildi. Onun gözlerinde gördüğüm beyaz atlı prens değildi. Yine de, mecbur kalırsa onu hayatıyla koruyacağını biliyordum.

"Evet, patron." Ses tonundaki 'siktir git' ifadesi açıktı ama bu gece kız güvende olduğu sürece, onu koruyan o olup olmaması umurunda değildi. Bu yüzden boş verdim.

"Ve huh-"

"Detroit'i aradım." Sözümü kesti. Max aklımdan geçenleri okuyarak, "Don Amato önlem alacaktır," diye cevap verdi.

"Güzel, güzel. Düşünüyordum da... Belki yakında bir gün bir Don kaçıırız."

"Ya gerçekten sarhoşsun ya da seni çok fena becerdi."

"Var mısın, yok musun?" Öfkeyle sordum. "Elbette. Zaten benden nefret ediyor."

"Anlaştık o zaman. Şimdi sikini pantolonunun içinde tut ve işine geri dön. Sakın ona dokunayım deme, Max."

Düşünce sürecim karmakarışık olsa da, her bir kelimeyi anladı.

"Eğlenceli bir sarhoş değilsin."

"O kadar da kızgın değilim. Arkanı kolla."

"Yapacağım." Max telefonu kapattı ve ben de telefonu tekrar yatağın üzerine fırlattım.

Ayağa kalkarken inledim. Her hareketim canımı acıtıyordu ama göğsümde buradan ayrılmak için bitmek bilmeyen bir arzu yanıyordu.

Sesi duyduğumda olduğum yerde donup kalmadan önce banyoya doğru iki adım attım. Nefesimi susturdum, ışığı kesmeden önce dinleyebilmek için neredeyse kendi kalbimi durduruyordum.

Bir tur.

İki tur.

Anahtarlar

.

Ön kapı yavaşça kapanıyordu.

Misafirim vardı.

BÖLÜM 15

Francesca

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Burada olmamalıydım ama ben daha kendime gelemeden jet çoktan havalanmıştı.

İçimde New York'a geri dönmem gerektiğine dair bir his vardı. Kendime bazı eşyalarımı almam gerektiğini söyledim. Pasaportumu. Ehliyetimi. Kırık kalbimi.

Bu, geri dönmenin kulağa olduğundan daha az düşüncesizce ve yanlış gelmesi için kendimi inandırdığım zayıf bir bahaneydi.

Çünkü yanlıştı.

Ondan uzakta geçirdiği iki ay iyileştirici olmalıydı ama hiç de öyle olmadı.

Kıyafetim bile buraya gelmek için uydurduğum bahaneye uygun değildi.

Bunun için kendime, eski kocamla karşılaşsam, onsuz ne kadar iyi durumda olduğumu görmesini istediğimi söyledim. Ne kadar özgür ve iyi durumda olduğumu. Ne kadar iyi ve etkilenmemiş olduğumu.

Olayda. Sanki buraya kadar emin olmadan gelmişim gibi.

Bunların hepsi inançlarımı kandırmak ve belki de nefret etmem gereken ama düşünmeden edemediğim adamdan bir tepki almak için söylenmiş yalanlardı. Aklımın bir köşesinde test etmek istediğim bir teori vardı.

Bunu dile getiremiyor ya da çok fazla dikkatimi veremiyordum çünkü olsaydım, bu beni tekrar mahvedecekti. Umut ve inançla ilgili bir şey bu - eğer var olmadığını anlarsanız, bu ilk rauntta yenilgiyi kabul etmekten daha kötüdür.

Parmak uçlarımda daireye girdim ve kapıyı yavaşça arkamdan kapattım. Her yer karanlıktı. Ay bile bu gece saklanmıştı, yaptıklarımın büyük aptallığına tanıklık edemeyecek kadar utanmıştı.

Yine de yerdeki camları, ters dönmüş masayı ve bu mekândaki son dakikalarımı geçirdiğim öfke yolunu seçebiliyordum. Tıpkı bıraktığım gibiydi.

Bu da Matt'in son birkaç aydır burada kalmadığı anlamına .

Farkına vardığım şey içime bir yumruk gibi indi. Matt burada değildi.

Almak için geldiğim şeylerle gideve başka hiçbir şey alamayacağımı fark ettiğimde o umut beni beklenmedik bir şekilde kesti.

"Elinizde silah olmadan içeri girmemelisiniz."

Bu ses ciğerlerimdeki nefesin tüm gölgelerini kesip attı. Işık hızıyla kulaklarımdan göğsüme ve oradan da amcığma doğru ilerledi ve geçtiği yerdeki tüm mantık kalıntıları yok etti.

Silahının çeliğini sırtımda hissedebiliyordum ama yine de en ufak bir korku belirtisi bile beni ürpertmedi. Hepsi onun yüzündendi. Boğuk sesinden. Kokusundan. Ani yakınlığı.

Bedenim ona her zamanki gibi, sanki hiç ayrılmamışız gibi tepki verdi.

"Burada ne yapıyorsun Francesca?"

"Bazı eşyalarım için geldim." Ona kafamda prova ettiğim yarı doğruyu söyledim. "Hemen sonra gideceğim."

"Hiç sanmıyorum." Bu sözlerin söyleniş şekli neredeyse yırtıcıydı ve çok heyecan vericiydi.

Tanrım, topla kendini kadın.

"Senin fikrini sormadım."

Matt beni hızla döndürdü ve yine tek bir bakışıyla nefesimi çaldı. Uzun, sert bir nefes aldı ve çok fazla içtiği belliydi. Ama bu onun karanlığının sadece bir kısmını oluştuyordu.

"Yeni sen bu musun? Şimdi de sarhoş mu oldun?" "Sarhoş değilim."

Öyleydi, ama çok değil.

Berbat durumdaydı.

Her parçası karanlıktı, keskin kenarları kan ve günah vaatleriyle sıırıksıklamdı.

Matt vahşi ve öngörülemez görünüyordu, gözlerinde ilk kez ondan korkmam gerektiğini düşündüren ilkel bir parıltı vardı.

Çünkü karşımdaki adam evlendiğim değildi.

Bugün burada duran bu adam, her zaman içine girmemize izin verdiğimizden çok daha lekeli bir karanlığa dalmıştı. Bu iş değildi. Cinayetler değildi.

Bu bir ruhun ölümüydü. Keşke Matteo Battaglia'nın da bir ruhu olsaydı. Buraya gelmemin tek sebebi de bu farkındalıktı.

"Eşyalarınız için birini gönderebilirdiniz. Yapabilirsin ve *yapmalısın* Amatoların benim bölgeme geldiği konusunda beni uyardı."

"Bir Amato olarak gelmiyorum. Sadece kendine ait olanı alan boşanmış bir kadın olarak geliyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Seni de kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığımı unuttun mu? Bana saçma sapan yarı gerçekler söylediğinde anlarım *Gattina*."

"Bana öyle deme," dedim, beni çağırdığı için onunla kavga etmek yerine o aptal evcil hayvan ismine odaklanarak.

"*Ga-tti-na*." Her hecesini çekinerek kulağıma fısıldadı, dudakları tenimi sıyırdı ve tüm vücudumda bir elektrik dalgası yarattı. "Tekrar dene."

"Sana hiçbir açıklama borçlu değilim."

Matt silahını daha da içime bastırarak, aslında düşman bölgesinde ve tehdit altında olduğumu hatırlamamı sağladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar sordu. "Bana inanmıyorsan, vur beni."

"Yapamam. O zaman seni nasıl beceririm?"

Matt hiç uyardmadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve dilini ağzıma sokmaya zorladı. Bir anlık zayıflıkla, bir santim kadar teslim oldum, dudaklarım onu aynı açlık ve öfkeyle karıştırdı.

"Dur, Matt!" Ellerimi göğsüne koydum ve içimdeki tüm güçle onu geri ittim. "Artık senin değilim."

Aramıza birkaç metre mesafe koymayı bağırdım ve Matt attığım her adımı yavaşça takip ederken geri döndüm.

"İstedığimi istediğim zaman alırım." Doğrudan en mahrem yerlerime hitap eden bir ses tonuyla fısıldadı, gözleri avını takip eden bir avcı gibi karanlık ve keskindi. "Seni tüketmek için sana sahip olmama gerek yok Francesca."

"Bana dokunmayacaksın," diye uyardım, ses tonum kesin ve değişmezdi.

"Seni heyecanlandıran şey tam da bu, *Gattina*. Seni tanıyorum. Seni kovalamamı, yakalamamı ve sonra sanki hiç istememişsin gibi senden zorla zevk almamı istiyorsun. Çünkü buraya bunun için geldiğini kendine itiraf edemiyorsun. İstedğin şey bu."

"Bunu istemiyorum. En azından seninle." Sözcükleri öylece bıraktım ve bu imanın zarar vermesine izin verdim.

Ona vurur vurmaz Matt çenemi öyle bir kuvvetle kavradı ki, dişlerim ağzımın içinde izler bırakıyordu.

"Başka birinin sana dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" "İzin vermek mi? Hiçbir şey için senin iznine ihtiyacım yok."

"İzinden bahsetmiyorum, *Gattina*. Korumaktan bahsediyorum. Çünkü sana dokunmaya cüret eden her erkeğin kanını kurutacağım ve ondan sonra," eğildi, dudakları benimkinden sadece bir inç uzakta, "Senin için geliyorum."

Sözleri ve arkasındaki ciddiyet karşısında tüylerim diken diken oldu. Hayal ürünü olmanın sınırındaydılar ama Matteo Battaglia'nın asla boş tehditlerde bulunmadığını biliyordum.

Bu duyguyla savaştım, alaycı bir kıkırdama çıkardım ve yüzüne karşı onunla dalga geçtim.

"İyi deneme. Son zamanlarda kapımda hiç ceset görmedim. Ve inan bana, seçebileceğin epey ceset vardı." Yalan söyledim, içimden bir ses Matt'in bu ilkel yanını daha fazla görmek istiyordu. Bir dakika önce bağka erkeklerle yattığımı ima ettiğimde tanık olduğum o acı izini görmek istiyordum.

Matt beni çenemden tutarak geriye doğru itmeden önce göğsünden gürültülü bir hırıltı çıktı ve silahını kaburgalarımaya dayadığını hissetmeden önce duvara çarpmana neden oldu.

"Bana yalan söylediğini söyle." Tısladı, öfke ve saf ateş teninden fişkırıp benimkini kapladı.

Başımı yavaşça salladım, yüzümde muzaffer bir sahte sırıtış vardı ve onunla daha da alay ettim.

"BANA YALAN SÖYLEDİĞİNİ SÖYLE."

Gülümsemem daha da genişledi ama tek nedeni canını yaktığımı görebilmemdi ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Matt aniden beni kendi etrafımda döndürdü, yüzümü duvara dayadı ve eliyle sırtımı sıkıca tuttu.

"Bu lanet amcık benim, Francesca. Bana kimsenin sana dokunmadığını söyle." "Ben yalancı değilim Matt," dedim omuz silkerek. Teknik olarak yalan söylemiyordum. I

kendime dokundum, ama kesin konuşmaya gerek yoktu.

Eli bedenimden ayrılmadan önce silahının yere düştüğünü duydum. Çok geçmeden, kınından çıkarılmış bıçağının sesi kemiklerimi dondurdu ve beni olduğum yerde dondurdu.

Matt dengesizdi. Onu hiç böyle görmemiştim. Belki de onu bu kadar zorlamak akılcıca değildi. O her zerresiyle bir katil. Bir kişi için bu yanını nasıl kapatabilirdi?

"Kimin için böyle giyindin, hmm?"

"Kendim."

Ben daha fazla düğünemeden Matt kemerimi ve bel bandımı kesti, kumağın iki yanından tutarak deri eteğimi ikiye ayırdı. Parçalar ayaklarımın dibindeki zemini kapladı ve kalbim hem panik hem de heyecan içinde hızla çarptı.

"Lanet olsun." Sırtımın alt kısmından küçük bir acı yayılmadan önce küfretti ve kazara beni kestiğini anladım. Çok büyük bir şey olamazdı çünkü bundan daha fazla acı veren kâğıt kesiklerim olmuştu. "Özür dilerim."

Ben cevap veremedi Matt dizlerinin üzerine çöktü. Dili tenimde gezinerek acıyı dindirdi, ağzının sıcaklığı nefes almamı engelledi. Beni olduğum yerde tuttu, bir koluyla bacaklarımı sararken diğer eliyle kığımın çıplak tenini okuyordu.

"Seni incitmek istememiştim," diye zar zor fısıldadı. Şimdi mi yoksa bana o lanet kâğıtları tebliğ ettiği zaman mı demek istediğinden emin değildim.

Belki de o kelimelere çok fazla anlam yüklüyordum. *Lanet olası umut bana kopmuş bir ip uzatıyor.*

"Ben iyiyim," diye güvence verdim, ona dönüp bakmaya çalıştım.

"İşte tam da bu yüzden lanet bir ceza almadan gidemezsin."

Ne demek istediğini anlamadım ve Matt de sözlerini anlamam için bana zaman tanımadı.

Ben kıpırdayamadan ya da tepki veremedi Matt tangamı kenara çekti ve arkamdan ırzıma geçti. Sıcak dilini amımda ve götümde hissetmek tüm gerçeklik duygumu kaybetmeme neden oldu. Onun bu hareketi karşısında ağzımdan yüksek sesli bir nefes çıktı.

"Ne-" İtiraz etmeye çalıştım ama beni yiyip bitirmesi her kelimeyi daha oluşmadan çalışıyordu.

Bacaklarımı daha da açarak ulaşmak istediği her yere daha rahat ulaşmasını sağladı, ben de aptalca ona izin verdim. Matt açgözlüydü. Doymak bilmiyordu. Sanki hayatı boyunca aç kalmış gibi beni yiyordu.

"Tadın hâlâ bana benziyor. Kimse benim amımı sikmedi."

İstediğimden daha az ikna edici bir şekilde, yırtık pantolonlarımın arasından, "Bunu anlamanın imkânı yok," dedim.

Sözlerim kulaklarına ulaştığında, keskin bir sızı kığımın vücudumdaki her bir sinir ucuna yayıldı. Az önce kığımın tokatlamıştı ve ben itiraz etmek yerine inleyerek aynı güçte ve heyecan verici bir tane daha kazanmıştım.

"hoşuna gidiyor."

Utancımı ve boğazımdaki yumruyu yutarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama Matt'in tutuşu gittikçe güçlendi ve beni olduğum yere mıhladı.

"Sırılsıklam olmuşsun, *Gattina*. Bundan zevk almıyormuş gibi davranma." Konuşmasını bitirdiğinde iki parmağını içime soktu.

Göğsümden çıkan inilti, saklamak istediğim gerçeği fazlasıyla açıklıyordu. Bundan zevk alıyordum. Ama bunu itiraf edemezdim, değil mi?

Bu beni ne kadar zayıf yapar?

Matt kulağıma, "Durmamı istiyorsan söyleyeceğin sözleri biliyorsun," diye fısıldadı. Tekrar ayağa kalktığını fark etmemiştim bile.

"Sana durmanı söyledim."

"Bunların olmadığını biliyorsun. Ve ikimiz de bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyoruz." "Teslim olmuyorum. Ben senin gibi zayıf değilim." Çoktan dürtmüştüm

Öfkeli ayı, bir dakika önce bir anlığına gördüğüm o ilkel Matt'ten daha fazlasını istiyordu.

Kemerinin çözülme sesi, ne yapmak üzere olduğunu bildiğim için vücudumu heyecan içinde koşturdu. Fermuarının sesi binlerce silahın patlaması kadar gürültülüydü ve içimde büyüyen beklentiye engel olamadım.

"Söyle, yoksa seni beceririm." "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Son sözümü bitiremeden Matt bana çarptı ve yemin ederim yıldızları gördüm.

"Buraya bunun için mi geldin? Eski kocanla son bir kez sevişmek için mi?" Matt de en az benim kadar nefessiz kalmıştı ve Tanrım, sesindeki şehvet tonu beni de en az siki kadar tahrik ediyordu.

"Siktir git." Tısladım.

Matt beni arkamdan sikerken duvara tutundum, verebileceğim her Geyi alıyor ama asla sınırı ağızma izin vermiyordu. Ne zaman boğalmaya yaklaşısam, yavaşıyor ve onu benden alıyordu.

"Aman Tanrım!" Çaresizlik içinde bağırdım, hayal kırıklığı beni titretiyordu, "Eğer bunu yapıyorsan, en azından gelmeme izin ver."

"Hiç şansın yok. Buraya neden geldiğini söyleyene kadar olmaz. "Bana hayır diyene kadar olmaz." "Bir." "Becerildim." "Amım."

Her kelimeyi sert bir hamleyle noktılıyor, vücudum önümdeki duvara çarparken gözlerimin kafatasımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyordu. Ve tam son kelimedede çekip gitti.

İnledim ve kendimi duyar duymaz bunun için kendi kıcıımı tekmelemek istedim.

Matt beni döndürdü ve ben daha konuŖamadan dudakları tekrar dudaklarımdaydı, beni o kadar tutkuyla yutuyordu ki, beni hâlâ istediğine neredeyse inanacaktım.

"Bunun tadını alabiliyor musun? Hmm?" Açgözlü tüketimin sınırlarında gezinen tutkulu öpücükler arasında sordu. Benimkine her vuruşunda dilinde kendi tadımı alabiliyordum. "Bu benim olanın tadı."

"*Ben değilim.*" İtiraz etmeye çalıştım.

Gitmedim. Beni gitmeye zorladı. Gitmem için beni zorladı. Ve yine de buradaydım, kendi özgür irademle, buraya tam olarak ne için geldiysem onu alıyordum. Bu benim lanet gerçeğim.

"Bu tartışılır. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Bir dakika boyunca yüz ifadesini inceledim, Matt'in gözleri yere kaydı ve benimkiler de onu takip etti. Sol eliyle sikini pompalamasını, pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmesini, bacaklarındaki kasların her hamlede kasılmasını izledim.

Boştaki eliyle benimkilerden birini kavradı ve sikinin üzerindeki elini onunla değiştirdi.

"Geçmiş yok. Gelecek yok. Sadece şimdi, *Gattina*. Yarını yarına bırakabiliriz."

Yarını yarına bırak. Bu, yapmamam gereken ama çok istediğim bir şeyi yapmak gibi geldi.

Başımı sallayıp emrettiği gibi diz çökmeden önce sertçe yutkundum. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, hiç düŖünmeme gerek kalmadan kendimi rolüme kaptırdım. Matt bana sessizce başını sallayarak izin verdi ve ben de hevesle sikini ağzıma soktum.

"Lanet olsun." Matt nefesini içine çekti, aldığı zevk doğrudan klitorisime vurdu. "Senin o pis ağzını özlemişim."

Aletin tabanından ucuna doğru uzanan damarı takip ettim ve onu tekrar ağzıma almadan önce çıkardığı seslerin tadını çıkardım.

Tekrar ona baktığımda, her dakikanın tadını çıkarırken başı geriye eğikti. Gözlerinin benimkilerle buluşmasını ve ardından geleceğini bildiğim pis sırtışını bekledim.

Birkaç saniye sonra Matt bana baktı, saçlarımı bir yana savurdu, sanki son kez emiyormuşum gibi sikini emerken beni hayranlıkla seyretti.

Çünkü belki de öyleydi. Ve içimin derinliklerinde, onun tam olarak nasıl hissettiğini hatırlamasını istedim.

"Calmati, Piccola." Yavaşla, bebeğim.

Bu İtalyanca kelimeler benim için çok fazlaydı, bu yüzden sikini ağzımdan çıkardım ve ayağa kalktım.

Matt'ın gözlerini kaplayan şehvet, onları griden neredeyse siyaha çevirmişti. Hızlı bir hamleyle tekrar topuklarımın üzerinde döndürüldüm ve duvara doğru itildim.

Bir saniye bile geçmeden Matt tekrar içime girmiŞ, taÇaklarını amımın derinliklerine gömmüŞtü.

"Söyle Francesca."

"Hayır."

"Kimse amımı sikmedi de."

İçime sertçe girdi. Her zamankinden daha sert.

Bir eli parmaklarını kalçamdaki ete batırırken, diğeri saçlarımı sıkıca kavradı, başımı geriye çekti ve sırtımı daha da eğmemi sağladı. Sessizliğimi korudum, saçlarımı her çekişinde boğazıma bir inilti hapsettim. Her seferinde içime doğru itti.

"Söyle, yoksa onu kaybedeceğim."

"Hiç kimse..." İçime daha sert girip görüşümü bulanıklaştırırken nefes nefese kaldım. "Beni kimse sikmedi."

"İşte bu, işte benim iyi kızım."

Övgüsü karşısında amım kasıldı, orgazmım içimde yırtılmaya başladı. Bu dakikaya kadar onu ne kadar arzuladığımı bilmiyordum ve hayatımın geri kalanını onsuz nasıl yaşayacağımı merak ediyordum. Başka bir erkek onunla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Boşalma dürtüsü, ona bunun bir hata olduğunu söyleme dürtüsü kadar çiğdi. Ama o kadar doğru hissettirdi ki, zevkin beni ele geçirmesine izin verdim.

"Aman Tanrım." Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sert bir şekilde boşalırken inledim, Matt'ın her homurtusu beni o lezzetli sınırın ötesine itti.

Zirveden iner inmez Matt çekildi ve yumruğunu sikti, tenimi dölüyle kaplamadan önce beni hafifçe bükte.

Tıpkı daha önce yaptığı gibi, derime bir şeyler yazmadan önce tüm sırtıma sürdü. Bunun ne olduğunu bilemeyecek kadar korkmuştum, çünkü ilk seferinde bana ıskalayamayacağım kadar sert vurmuştu. Ve işte böyle, bana sonsuza kadar söz vermesine rağmen neden olduğu tüm acılar bir ton tuğla gibi çöktü.

"İşin bitti mi?"

"Ne?"

"Eğlenceni bitirdin mi?" Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce dik durdum. Bacağından boylu boyunca kan akarken, yanaklarından neredeyse hiç kan akıyor gibiydi.

Matt bir hayalet kadar solgundu.

Derisini boyayan kan izlerini takip ederek aceleyle tişörtünü yukarı çektim.

"Vuruldu."

"Max beni iyileştirmek için pek de iyi bir iş çıkarmamış." Şaka yapmaya çalıştı ama kahvaltıda gıdıklanmış olsam bile içimde bir gülümseme bulamazdım.

Bu nefesindeki alkol kokusunu açıklıyordu. Gözlerindeki alaycılığı. Kontrol edemediği dürtüleri.

Ben onu tutamadan Matt'in dizleri altından kaydı ve ikimiz de yere düştük.

BÖLÜM 16

Matt

Uyandığımda kolumda bir serum vardı ve kim bilir ne damlıyordu. Alison pencerenin yanında duruyordu ve uzaklardan Liam'ın konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirdim.

"Uyandı." Annem hızla yanıma koşarak mırıldandı.

"Bütün bunlar da ne?" Evime park etmiş olan tüm maiyeti kastederek sordum.

Alison, mantıklı olması gereken bir açıklama olarak, "Ödümüzü kopardın," dedi.

Max yüzümdeki şaşkınlığı fark ederek, "Bir haftadır baygınsın," dedi. "Kurşunun sana zehir sızdırdığı ortaya çıktı. Kendini *zorladığın* için kaybettiğin kanı saymazsak, bu da sana kan nakli *yapılmasını* gerektirmiş. Doktorlar seni geri getirmek için antibiyotik ve başka şeyler verdiler."

"Francesca nerede?"

"Francesca?" Alison yüzümden ne demek istediğimi anlamaya çalışarak sordu.

Hepsi halüsinasyon muydu? Olamazdı. O buradaydı, emindim. Ruhum berbat bir nedenden dolayı biraz daha rahattı, bu yüzden onun burada olduğundan emindim.

"Beni nasıl buldun?"

"Bana jargonlu bir mesaj attın ve bir şeylerin ters gittiğini anladım," diye yanıtladı Max.

Bir dakika boyunca bu sözlerin aklımda yer etmesine izin verdim, gözlerim onun varlığını rüyamda görmediğime dair bir kanıt bulmak için sağa sola baktı.

Kimse beni tutamadan kolumdaki serumu çıkardım ve ondan bir iz bulmak için bu yerde yürümeye hazırlandım.

Ayağa kalktığımda hepsi itiraz etti, ben ondan bir iz bulmak için kendi evimde dolaşırken sözleri birbirine karıştı. Ama bulduğum şey çok daha rahatsız ediciydi.

Tüm varlığını evimizden silmişti. Ona ait olan her şey gitmişti ve bu ıssız alana bakmak kalbime gömülü bıçağın sapını çevirmek gibiydi.

Bir odadan diğerine çılgınca ilerlerken hepsini görmezden geldim, acı çekip çekmediğimi hissetmek için durmadım. Bunun için daha sonra zamanım olacaktı.

Yarını yarına bırak.

Boktan bir nedenden dolayı, geride bırakmış olabileceği bir şey arıyordum. Onun gerçek olduğunu kanıtlayan herhangi bir şey. Burada olduğunu, benimle birlikte cennetimsi bir hayat yaşadığını.

Hiçbir şey yoktu. Öfkesinin enkazı bile toparlanmış ve temizlenmişti.

Açtığım her çekmece, kaldırdığım ve boş çıkan her yastıkla göğsüm söndü, damarlarımdaki zehir gibi ham bir boşluk hissi beni ele geçirdi.

En azından diğeri beni sayım için dışarı çıkarmıştı ve şu anki gibi hissetmiyordum. Sanki hayatım sona ermişti ama hâlâ onu yaşamam gerekiyordu.

Bazı şeyleri farklı yapabilirdim.

O kendi koltuğuna oturabilsin diye ben kendi koltuğumdan vazgeçebilirdim. O lanet Komisyon'da ona karşı oy kullanmaya cüret eden herkesi öldürebilirdim. Ama yapmadım. Bunun yerine, hayatta istediğim tek şeyi mahvettim.

Birden kendimi banyoda buldum, lanet çöp kutusunun içine baktım ve dış fırçasını içine atılmış buldum.

Onu çok değerli bir eşyaymış gibi aldım ve makyaj masasının üzerindeki fincana, benimkinin yanına geri koydum.

Birbirine yaslanmış iki cansız nesneye lanet bir deli gibi gülümsedim.

Gülümseme geldiği gibi hızla kayboldu ve terk edilmişlik hissini yutamadan aynayı yumruklayarak parçalara ayırdım.

BÖLÜM 17

Francesca

Matt'le geçirdiğimiz o tuhaf gecenin üzerinden bir ay geçmişti. Sonsuzluk kadar uzun bir süre geçmiş olsa da, onun sert dokunuşunu tenimde hissetmeye devam ediyordum. Yakıcıydı ve çoğu zaman eski kocamla ilgili hayaller kurmama yetiyordu.

Matt'in özenle hazırladığı kontrolünü kaybetmesinde özel bir şey vardı. Özeldi çünkü bu sadece benim başıma gelmişti. Bunu içten içe bilmek, o gecenin anısıyla birleşince, bırakmamı zorlaştırıyordu.

Kanaması olmasına ve bayılmasına rağmen tam da bu yüzden oradan ayrıldım. Max yanında bir doktorla gelmişti, tıpkı ilk seferinde yapması gerektiği gibi. Ama "doktor yok" kuralının Matt'in kendisinden geldiğine ve Max'in elinden geldiğince doğaçlama yaptığına emindim. Yani, yarayı kapatmak için bir kağıt zımba mı? Gerçekten mi?

Neden bir ataç ve biraz iplik kullanıp MacGyver ? Ben ayrılırken onunla ilgileniliyordu, tamamen iyileşme yolunda ilerliyordu.

Kalbimin endişeyle göğsümden fırlayacakmış gibi attığını inkâr edemezdim. O kâğıtları imzaladığımdan beri yaptığım en zor şeyin sırtımı dönmek olduğunu ve o kulüpten çıkana kadar kendimi tuttuğumu inkâr edemezdim.

Ama burada kalıp açıklığa kavuşmasını bekleyemezdim, çünkü Matt kendine geldiğinde beni tekrar reddedecekti ve ben bunu ikinci kez yaşayamazdım.

Bu kadar kısa bir süre sonra New York'a gitmek üzere tekrar uçağa bineceğimi düşünmemiştim. Komisyon toplantısına gittiğimden bahsetmiyorum bile.

Amcam kendinden emin olsa , yarınki toplantının sonucu hakkında hiçbir beklentim yoktu.

Patriyarkanın bir kadına kapıyı kendi isteğiyle açtığına inanmak benim için hâlâ zordu. Eğer amcamın bir kozu varsa, o da

kesinlikle bundan bahsetmemişti. Bu yüzden şüpheci olduğum için kusura bakmayın. Bu gerçekten gerçekleşmesini beklemediğim çok uzak bir ihtimaldi.

Bu benim ütöpik rüyamdı, tüm varlığımla arzuladığım ama içten içe asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeydi.

Matt intikamına odaklanmışken New York'u yönetmek bana küçük bir tat vermişti. Ama bu bir bağımlılık gibiydi - başladıktan sonra bırakması zordu.

Daha fazlasını

istedim.

Hepsini

istedim.

Amcam bir planı olduğunu söyledi. Her şeyi yoluna koyacağını söyledi. Hala çekincelerim olsa da, ona şüpheyle yaklaştım. Ve işte buradaydım, sadece iki ay önce beni yakan cehenneme geri dönüyordum.

Endişeliydim. Hayır... onu çiz. Endişeliydim, tedirgindim, gergindim, korkuyordum - bir aslanın inine doğru yürümeyi tanımlamak için aklınıza gelebilecek tüm o kötü duygular.

İçimdeki bir şey daha gerçekleşmeden belayı hissedebiliyordu. Ne belasıydı bu? Hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen boşanma kâğıtlarını imzaladıktan sonra çekip gittiğimde içinde bulunduğum acınası duruma geri dönmek için attığım tüm o adımlardı.

Ondan kaçmanın hiçbir yolu olmamasına rağmen o halimden nefret ediyordum. Hayatımın aşkını yeni kaybetmiştim. Onun yasını tutmak ve bir ay sonra New York'a dönüp onu son bir kez becermek çok normaldi.

Bir şey hatırlar mıydı? Muhtemelen hatırlamazdı.

Tüm kalp kırıklıklarına ve aldatmalara rağmen, hâlâ yürüyen bir çelişkiydim. Ne hissetmem gerektiğine karar veremiyordum.

Onu özlemiştim. Onu gerçekten özlemiştim ve o kendini beğenmiş, aptalca yakışıklı suratını birkaç saat sonra göreceğimi düşünmek bile içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Matt'e karđı beslediğim nefret ile ona karđı daha önce duyduğum sevgi arasındaki çizgi kâğıt kadar inceydi. Ya da belki aynı madalyonun iki yüzü gibiydi.

Uçuş boyunca kendimi hiçbir şey hissetmemeye ikna ettim, yüzeyin altında neler olup bittiğini görmemesi için sahte bir kabadayılık takınmaya çalıştım.

Gözlerimi ona diktiğimde şüphesiz incineceğimi bilmek beni kendime acımdan uzaklaştırdı ve umduğum bir zırhın içine soktu.

dayanabilir.

Ona karşı hâlâ nasıl böyle hissedebiliyorum? Ondan nefret etmeliydim, tiksinimeliydim, hor görmeliydim. Ve ettim de. Ama henüz ona olan aşkıyı unutacak kadar değil.

Özellikle de bir kadının patron olmasıyla ilgili bu ani istekliliğin her tarafına onun parmaklarının bulaştığına dair içimi kemiren bir şüphe varken. Boşanma gerekçesi bu muydu?

Hayır.

Bu sadece kalbimin onun için bahaneler üretmeye çalışmasıydı. Sadece bir iş anlaşmasının arkasında bir tür büyük jest bulmaya çalışıyordum. Ona o koltuğu kazandırmak için bir yıl, Detroit'i Battaglia'nın gazabından kurtarmak için bir yıl. Hepsi bu kadardı.

Her iki durumda da, eğer tekrar yıkılırsam, bunu yapacağım yer New York olmayacaktı. İçinde bulunduğum zayıf duruma düşmeden önce onun görüş alanından uzakta olmalıyım. Beni onun yüzünden eğilmiş ve kırılmış görmesine izin vermeyi reddediyordum. Matt Battaglia'ya göre, iyi olmaktan çok daha fazlasıydım. Muhteşemdim, inanılmaz derecede iyiydim ve her şeyin ötesindeydim. Lanet olası. Şey.

"Nasılsın?" Amcam elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıkarken, yüzünü acıma duygusundan başka bir şey ifade etmeyen bir gülümseme kapladı.

Ona henüz gelmediğimizi ve gitmeye çoktan hazır olduğumu söyleyebilir miydim? Hayır. Bunun yerine, "iyiyim ve iyileştim" maskesini taktım ve omuzlarımı dikleştirerek ona en iyi performansımı sergilemeye hazırlandım.

"Ben iyiyim." Gülümsemem evliliğim kadar sahteydi ama karşımda oturan bu adam beni saçmalıklarına kanmayacak kadar iyi tanıyordu.

"Bunu yutmuyorum, babacık," dedi şefkatle. Amcam benim ikinci babam gibiydi; kendimi inandırmış olsam bile bu yalanı anlamamasına imkân yoktu.

"Biliyorum, ama buna bağlı kalacağım."

"Tamam. Anlıyorum. Bu iş yakında bitecek ve hemen eve dönebiliriz."

"Güzel. Bunu neden denediğimizi hâlâ anlamıyorum. İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. Siz yaşlı adamlar çok inatçısınız," diye takıldım ona.

"İnançlı ol, canım. Bunu yapanların başına iyi şeyler gelir."

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir! Bunu kendi gündemine uydurmak için çarpıtma," diye düzelttim onu kıkırdarken.

"Bu aynı şey. Bekliyorsun ve beklemenin bir parçası da bir şeylerin olacağına inanmaktır." Ona şüpheyile baktım ve gülümsedim.

İnanca ya da umuda tutunmak da hayal kırıklığına giden hızlı bir yoldu. Bu yüzden bu küçük oyun bitene kadar çekincelerimi kalbime yakın tutacaktım.

Matt

Oturmak için seçtiğim bar taburesi otelin girişine doğru ayrıcalıklı bir manzaraya sahipti. Ritz'in görkemli lobisine açılan döner kapılardan içeri giren yeni gelenler doğrudan görüş alanına giriyordu.

Ve bu ön sıradaki koltuk benimdi. Onun gelişini kaçırmamın imkanı yoktu.

Etkinliğimiz için burayı seçmemin iki nedeni vardı. Birincisi, kendi dairemde uyumak zorunda kaldığım birkaç gün dışında Francesca gittiğinden beri burada kalıyordum.

İkincisi, sadece bir yıl önce, düğün günümüzde Kraliçe'ye dönüşen ateşli bir mafya prensesi ile aynı yerde dans etmişim.

Şiirsel bir döngü gibi bir şey. Her şeyin başladığı yerde sonsuza dek bitirmek.

"Şişeyi tezgahın üzerine bırak." Barmen üçüncü bardak Macallan'ı doldururken ona söyledim.

O kadar çok içmemiştim. Bu adamlar çok cimriydi, sanki bir okyanus dolusu içki varmış gibi görünen bir bardakta size sadece bir parmak servis yapıyorlardı.

Eski karımla geçen seferki gibi bulanık bir zihinle yüzleşmek gibi bir hata yapacak değildim. Zehirli ya da değil, onu becermek akıllıca bir hareket değildi.

Yarınki toplantının başarısı bana karşı duyduğu gerçek nefrete bağlıydı ve o gece bu nefreti artırabilir ya da kırılgan blöfümü görmesini sağlayabilirdi. Durumun böyle olmadığından emin olmalıydım.

Yarısı içilmiş paketten bir sigara çıkarmadan önce saatime tekrar baktım. Burada yakamazdım ve yerimden ayrılmayı reddediyordum, bu yüzden dudaklarımda sallanıyor olması bir imtiyazdı. Bu ikisi, günlerdir uykusuzluk ve şehvetin yanı sıra son birkaç haftadır diyetimin büyük bir kısmını oluşturuyordu. Bunun yakın zamanda değişmeyeceğinden emindim, özellikle de Francesca kol mesafesindeyken. Yakalanacak ve öpülecek kadar yakın.

Gözlerimi her kapattığımda Francesca'nın duvara yaslanıp arkadan sikildiğini görüyordum. Zevk iniltilerinin, bana attığı "*Elinden geleni ardına koyma,*" sözünü sildiğini duydum.

Onsuz bir hayata nasıl imza atacaktım, aklım almıyordu. Ama imzaladım. Soru sormadan, çünkü o da bunu hak ediyordu. Karım dünyayı hak ediyordu.

"Jimmy polisleri başımızdan savdı." Max yanımdaki koltuğa gelip otururken şöyle dedi.

"Güzel. Belediye Başkanı'yla da konuştum. *Arkadaşı* Mercier'in Jamie'yi kaçırıp tecavüz etmeye çalışmasından sonra bana büyük borcu vardı. Ya bu hafta sonu yapacağımız yıldızlar toplantısını görmezden gelecek ya da bir sonraki kampanyasının finanse edilmediğini görecekti. Kolay pazarlık." Bardağımdan neredeyse boşalacak bir yudum alarak cevap verdim.

Her Don'un maiyeti küçük olacağından, Komisyon toplantısının burunlarının dibinde olması bir sorun teşkil etmeyecekti. Hepsi uslu durduğu ve mermilerini yatağında tuttuğu sürece radara yakalanmayacaktık.

"Gergin mi?"

"Hayır." Omuz silktilim, "Beklenti içindeyim. Bazı parçalar henüz yerine oturmadı, bu yüzden henüz hiçbir şey kesin değil."

"Detaylandırmak ister misin?" Max'e planın kapsamını anlatmamıştım ve anlatmaya da niyetim yoktu. Bilmemesi daha iyi olurdu.

"Hazır olduğunda." Karanlıkta kalmaktan hoşlanmadığını görebiliyordum ama aslarımı göğsüme yakın tutmayı tercih ettim. "Yakuza ile herhangi bir sorun yaşamayı beklemeli miyiz?"

"Şehrin kameralarını izleyen bir ekibimiz var. Bir şey denerlerse bizi uyaracaklar."

"Güzel. Bloğun etrafında bir çevre oluşturun. Misafirlerimiz her an gelebilir."

Sanki bir kuyruktaymışım gibi, girişteki hareket dikkatimi çekti.

Onu görmeden önce hissettim. Sanki ruhum onun varlığını fark etmiş gibiydi. Hızla çarpan kalbimi sabitleyip onun görüş alanıma gireceği anı bekledim.

Lanet olsun! Parlıyordu.

Francesca'yı yeniden görmek cehennem kadar mutluluk vericiydi.

Her zamanki gibi güzeldi ve kesinlikle çok iyiydi. Dişlerimi gıcırdatan da buydu.

Meleğim bensiz de gayet iyiydi ve bu gerçek yutulması en zor haptı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Francesca

Bu lanet toplantıyı düğün resepsiyonumun yapıldığı otelde planlamak kimin hastalıklı şakasıydı?

Matt'in tabii ki!

Beklediğim gibi, onu görür görmez kalbim ayaklarıma dolandı.

Onun aptal, mükemmel vücudunun dış hatları bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Nefret, şehvet, özlem ve aşkın karışımı, zaten huzursuz olan midemde dönüp duruyordu. Tam da bu an için hazırlanmaya çalışıyordum, zihinsel olarak kendimi tepki vermemek için eğitiyordum. Hissetmemek için. Ama bu doğrudan karnıma inen bir yumruk gibiydi, oksijenim kesilmiş, nefes alamaz hale gelmiştim.

Matt'in bakışları geri dönmeden önce ayaklarıma kaydı, gözleri benimkilerle kilitlendiği anda tüm dünya durdu. Klişe mi? Bir parça bile değil, çünkü tam olarak böyle hissettirdi.

Girişte donup kalmıştım, ondan tamamen etkilenmiştim. Varlığı, yüzümde durmadan önce üzerimde dolaşan gözleri. Tezgâha, elindeki boş bardağa bakmadan bir saniye önce gözlerinde bir hüznün parıltısı gördüm. Ondan nefret etmek istiyordum ama o bakış bana öyle bir şey hissettirmedi ve daha da çok acı verdi.

Ben şaşkınlığımı üzerimden atıp doğruca resepsiyona doğru yürürken amcam da ona doğru ilerledi ve endişeyle onu gözümün önünden çekeceğim anı bekledi.

Detroit'ten New York'a uçuş kısıydı ama nedense saatlerdir yolculuk yapıyormuşum ve biraz dinlenmeye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Tüm bu beklenti, vücudumda sürekli yol alan ve her hücremdeki yaşamı tüketen duygu kasırgası ile birlikte bana zarar veriyordu.

Anahtar kartımı beklerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden bakmamak için ne kadar mücadele etsem de, bir noktada artık elimde değildi. Matt'in, istemediğim halde beni kendisine çeken bir çekiciliği vardı. Baktım ve yine o yakışıklı, kendini beğenmiş yüzü gördüm, amcam onunla konuşurken boş bir ifadeyle bana bakıyordu. Onunla yaşadığım bir yıl, Matt'in onun söylediği tek bir kelimeyi bile kaydetmediğini anlamam için yeterliydi.

Yükselen gururumu, yayılmakla tehdit eden utangaç gülümsememle birlikte bastırdım. İyi görünmek için gösterdiğim çaba istediğim tepkiyi alıyordu.

"Bayan Battaglia, işte anahtarınız." Bu ismin beni kastettiğini duymak, zaten açık olan bir yaraya bıçak saplanması gibiydi. "19. kattaki 1905 numaralı çatı katı süitinde kalacaksınız." Resepsiyon görevlisinin dostane sesi beni eski kocamla bakışmalarımdan kopardı.

"Teşekkür ederim... Ama aslında Bayan Amato." Bu sözleri ilk kez söylerken kalbim sıkışarak düzelttim. "Ama amcam normal bir oda ayırtmıştı, çatı katı süiti değil. Lütfen teyit edebilir misiniz?"

"Evet hanımefendi, biliyoruz. Son dakika rezervasyonları hepimizi rezerve etti ve bu da sizin için ücretsiz bir yükseltme anlamına geliyor. Umarım sorun olmaz." Bana aynı kartı uzatarak cevap verdi.

"Evet, sanırım öyle. Teşekkür ederim. Şuradaki amcam da giriş yapacak. Ona odama çıktığımı söyleme nezaketini gösterir misiniz?"

"Elbette, hanımefendi. Sorun değil."

Önümüzdeki birkaç gün Matt'le arama mümkün olduğunca mesafe koymam gerekiyordu. Toplantı sırasında zaten onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bunun dışında beni zorlayan bir şey yok.

Çok uzakta olmaması için dua ederek asansöre doğru yürüdüm. Bu lobiden çıkmam ve odama yerleşmem gerekiyordu. Midem bu yarı karşılaşmada beklediğimden daha fazla altüst olmuştu ve o uçaktan indiğimden beri beni ele geçiren yorgunluğun üzerine biraz mide bulantısı hissediyordum.

Matt'le tekrar yüzleşmeden önce biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Toplantı yarın için planlanmıştı, bu da bana Alison ve Jamie ile birlikte olmak için biraz zaman veriyordu. Onları son gördüğümünden bu yana iki ay geçti.

En iyi iki arkadaşımı özlemek, tüm bu boşanma olayının geri kalanına eklenen ekstra bir acıydı.

Normalde konuştuğumuz kadar konuşmamıştık ve bu tamamen benim ve tek başıma inzivaya çekilmemin suçuydu. Şeytanlarımın tekrar ehlileşmek için yalnızlığa ihtiyacı vardı. Bu yüzden bu akşam için yemek ve içki planlanmıştı. Liam'a karşı hiçbir kin beslemesem de erkeklere kesinlikle izin yoktu.

Sonunda Central Park'ın etkileyici manzarasına sahip devasa süite adım attım.

Matt'in düğünden önce bizim için satın aldığı ilk dairemizdeki manzarayı hatırlatan keskin bir sızı kalbimi delip geçti.

Buradaki her küçük şey bana onu, ya da bizi mi demeliydim, hatırlatıyor, iyileşmemi ve hayatımın bu karanlık döneminin üstesinden gelmemi çok daha zorlaştırıyordu. Planı bu muydu? İyileşmekte olan yarama bizim hatıramızı mı sürmek?

Detroit'e döndüğüm için pişmanlık duymuş olsaydım bile, burada etrafımdaki her şeyde onu hissetmek doğru kararı verdiğimi açıkça gösteriyordu. Burada iyileşmek için yer yoktu.

Vücudumun rahat yatağa gömülmesine izin verdim, tüm stresim ve yorgunluğum yatağa geçti ama yine de midemdeki huzursuzluk hissinden kurtulamadım. Ayakkabılarımı çıkarıp bir topun içine ve bir süre uyumayı umdum ve neyse ki uyumam uzun sürmedi.

Huzurlu karanlık beni yuttu, kaybettiğim enerjimin bir kısmını geri kazanmama yardımcı oldu, ancak her gecenin bir kopyası olarak rüyalar geri geldi.

Her lanet gece, davetsizce rüyalarım girerdi. Bazen hafif ve mutlu oluyorlardı ama çoğu zaman tam tersi oluyorlardı.

Gerçeklikten beslenen kabuslar nefesimi kesiyor, uyandığımda olmama neden oluyordu. O kadar canlıydılar ki rüya ile gerçek arasındaki farkı ayırt etmek zordu. O kadar berraktı ki uyandıktan sonra bile onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordum.

Ama şu anda, uyurken bile bir şey beni derinden rahatsız ediyordu. Sanki yanımda biri varmış gibi birinin beni uyurken izlediğini hissediyordum.

Varlığını hissedebiliyordum, sanki o gözler fiziksel olarak üzerime dikilmiş, tenimde süzülüyordu. Aniden bir sarsıntıyla uyandım, yatakta doğruldum ve işte o zaman onu gördüm.

Sadece aşağıdaki şehrin loş ışıkları odayı ve sert, yakışıklı yüz hatlarını aydınlatırken karanlıkta gizleniyordu. Sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine yavaşça yerleştirmiş bir şekilde sandalyede oturuyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Çabucak tükürdüm.

"Seni görmeye geldim," dedi Matt, sanki odamda davetsizce oturup beni uyurken izlemesi önemli bir Ğey değilmiĞ gibi. "Nasıl kıvrandığını ve hafifçe inlediğini gördüm. Yine rüyanda beni mi görüyordun? Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerleyerek sordu.

"Hayır. Olsaydım bile bu her zaman bir kâbus olurdu," diye yalan söyledim ve sürünerek yatak başlığına doğru geri döndüm.

"Bana yalan söyleme, *Gattina*." Matt dizini şiltenin üzerine koyarak ağırlığının baskısıyla şiltenin alçalmasını sağladı. Gözlerindeki tehlikeli parıltı bir ay önce gördüğüm parıltının aynısıydı ve kalbim deli gibi çarpıyordu.

Matt ne kadar derinlere dalmıĞtı ki, Ğimdi o olmuĞtu? O kadar karanlıktı ki, yüz hatlarından belli oluyordu.

"Odamdan defol git."

Daha sözümü bitiremeden, iki elim de vücudumun her iki yanında onun ellerinin altında kenetlenmiş bir halde üzerimde duruyordu. Matt üstüme çıktı, ben onun kalesinden kurtulmak için mücadele ederken tek bir santim bile hareket etmemi engelledi.

Ben çırpındıkça, onun tutuşu daha da sıkılaşıyor ve kalbim daha da hızlanıyordu.

Tıpkı her diğer seferinde olduğu gibi, bu korku değildi. Bu coşkuydu.

Beklenti. Ham lanet ihtiyaç.

Ne kadar aptal olabilirsin, Francesca?

"Bana gerçeği söylemen için sana bir şans daha vereceğim *Gattina*. Bunu kullanmanı öneririm." Yüzünü benimkine yaklaştırırken sesi sadece fısıltının üzerindeydi. "Rüyanda beni mi görüyordun?"

"Siktir git, Matt. beni!" Öfkeyle bağırdım.

Patlamama karşılık olarak Matt ellerimi başımın üzerine kaldırdı ve bir eliyle ikisini birden tuttu. Altında iki büküm oldum, kendimi onun elinden kurtarmak için elimden geleni yaptım, ama bedenim onun altında olmaktan bağka bir Ğey istemiyordu. Kendimi ondan kurtulmak için zorlamak zorunda kaldım ama yine de boşunaydı.

Matt güçlü gövdesiyle beni kolaylıkla zapt etti ve bu küçük kavga zaten zonklayan amıma bir numara yapıyordu.

Serbest eliyle parmaklarını çenemde gezdirdikten sonra avucunu boynuma yerleştirdi ve hafifçe sıktı.

"şimdiye kadar kötü kızların cezalandırıldığını bilmeliydin. İyi kızlar becerilir. Ne olacak *Gattina*?" Tenime doğru fısıldadı, nefesimin göğsümde düğümlemesine ve tenimin milyonlarca zevk tüyüne dönüşmesine neden oldu.

"Beni bırak, Matt. Burada ne işin var senin?" Tekrar denedim, sesim kelimelere yüklemeye çalıştığım sert tonu yansıtmakta başarısız oldu.

"Sana hâlâ kime ait olduğunu göstermeye geldim, *Gattina*." "Bana öyle deme."

"*Gattina*." Dişlerini hassas tenime batırmadan önce dudaklarını kulağıma dayayarak alay etti.

Matt bacaklarımı onunkilerle birlikte ayırarak kalçalarımın arasına yerleşti ve sert aletini içime bastırarak gözlerimin bağıımın arkasına kaymasına neden olan o tatlı noktaya vurdu.

"Seni becermeye geldim."

Ben daha bu sözleri tam olarak algılayamadan, ıslak dudakları benimkilerin üzerindeydi ve beni durmaksızın öperek rahatlamamı sağladı. Matt'in öpücükleri yıllar sonra eve dönmek gibiydi.

Dişleri dudaklarımı sıyırıp alttakini ağzına çekerken, dili ağılıkla benimkini okşuyordu. Olduğum yerde donup kalmıştım, hareket etmekten ve bu büyüyü bozmaktan çok korkuyordum.

Matt boynuma aç öpücükler kondururken, boğazımdaki eli göğsümden ağığıya, göğüslerimin arasında dolağıtı. Zevkle sırtımı dikleğıtirdim, onun dokunuşlarından daha fazlasını arıyor, bedenlerimizi birleğıtirmeye çalışıyordum.

Buna karğılık Matt ereksiyonunu tekrar içime soktu, klitorisime yaptığı baskı beni dizginlemem gereken bir inilti çıkarmaya zorladı.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Senin için o kadar sertim ki canın yanıyor." Beni tekrar itti ve kapalı gözlerimin arkasındaki yıldızları görmemi sağladı.

Sert ve soluksuz öpücükler ve gıcırdayan itiş kakışları arasında, onun ellerinde şehvet dolu, inleyen bir karmaşaya dönüşüyordum. Düzgün düşünemiyordum. Onu daha fazla itemezdim çünkü bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Kaba eli vücudumda dolağıtı, elini pantolonumun altına sokmadan önce tenimin her santimine dokundu, ta

uylukları. Meraklı bir parmak ona zaten doğru olduğunu bildiği her şeyi anlattı. Bundan olması gerekenden çok daha fazla zevk alıyordum.

"Gördün mü? Sen benimsin, *Gattina*. Bak şimdiden benim için ne kadar ıslaksın." Elini pantolonumdan çıkarıp parmaklarını yalayarak temizlemeden önce parmaklarını amımda aşağı yukarı gezdirirken dudaklarıma doğru tısladı. "Hmm... Tadın kesinlikle ilahi."

Sözleri ve hareketleri karşısında inlemekten kendimi alamadım. Öpüşmekten başka bir şey yapmıyorduk ve beni tamamen çözmüş ve parmaklarına dolamıştı. Bu durumdan kurtulmaya ve ondan nefret etmeye geri dönmeye çalıştım ama tek istediğim elbiselerimi yırtıp atması ve benimle ve bana istediği her şeyi yapmasıydı.

"Sana benim olduğunu göstermeye geldim Francesca. Buraya seni becermeye ve kime ait olduğunu hatırlatmaya geldim. Hepsinden önemlisi, buraya kalbini tekrar kırmaya geldim."

Keskin bir nefesle .

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Matt

"Ben önemli meseleler hakkında konuşurken, sen artık konuşmayacak mısın?" Don Enzo Amato karşımda duruyordu ve sözleri bir azarlamayı çağırırsa da yüz hatları buna uymuyordu.

Francesca'nın yaptığı her harekete o kadar takılmışım ki onun söylediklerine dikkat edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, çok daha ilginçti, çekici olduğundan bahsetmiyorum bile. Amcasının dikkatimi çekmek için verdiği mücadelenin hiçbir şansı yoktu.

Trans halindeydim, ona hayranlıkla bakıyordum.

Francesca omuzlarını dik, başını dik tutuyor ve gözlerini benden kaçırıyordu. Ama asansöre girdiğinde vücudundaki çökme onu ele veriyordu. Benimki gibi onu inceleyen meraklı gözler için bir cephe oluşturunuyordu.

Bu bana kendimi muzaffer hissettirmemeliydi, ama berbat, çarpık bir şekilde hissettirdi. Odamda uyuyacağını bilmek de bu hissi daha da arttırdı.

Daha dün boşalttım, oda servisine temizlemesini ama çarşafı değiştirmemesini söyledim. Jimmy, telefonumdan erişilebilen bir uygulamaya bağlı kameralar kurduğunu, sadece onu her zaman izleyebilmek için. Bir şekilde ona yakın olmak istiyordum. Beni hissetmesini, koklamasını, duyumsamasını. Ne amaçla? Biliyorsam ne olayım.

Hayatımda hiç böyle aptalca dürtülerle hareket etme dürtüsü hissetmemiştim ama bu kadın beni iliklerime kadar değiştirdi.

Belki geceleri uzanır ve beni hissedirdi. Beni hayal ederdi. Tenine sinen kokumu hissedirdi. Ve sabah olduğunda, tüm bu yakınlık bana olan nefretini besleyecekti.

Francesca'nın benden nefret etmesine ihtiyacım vardı. Aldatmacamı hissetmesine ve buna göre hareket etmesine izin vermesine ihtiyacım vardı. Bırakın yüzü bunu ölümsüz bir gerçek gibi göstere. Çünkü bu lanet yere girdiğinde ve beni gördüğünde kendinden emin çalımıyla bunların hiçbirini göstermedi.

O iyiydi.

"Dinliyorum," diye cevap verdim, kendime bir içki daha doldurdum ve yanmasının, yapmak üzere olduğum şeyin ağzımda bıraktığı ekşi tadı sileceğini umdum.

"Planını henüz çözemedin mi?"

"Ben aldım. Çoğunluğun oyuna ihtiyacımız var ve benimki sayılamaz. Boşanmamızın düzmece olduğunu düşünürlerse ona asla koltuğu vermezler. Yani bölüşüp fethedeceğiz. Don Bartolini çıkmaz sokak. Çok katı ve eski *Cosa Nostra* felsefesine uygun. Ayrıca büyükbabam zamanında onun babasını öldürmüştü, yani onu döndürmem mümkün değil." Büyükannemin anlattığı hikâyeyi o kadar çok dinlemiştim ki sanki yaşamış gibiydim. Bu anının Don Bartolini için hala taze olduğunu biliyordum, gücü diğer erkekleri alt etmekle ölçen bir erkek çemberinde egosuna indirilen darbeden bahsetmiyorum bile. Bunu başka bir şekilde telafi etmek zorundaydı. Beni becermek kesinlikle bu olurdu, bu yüzden ondan *bir şey* istemek söz konusu bile olamazdı.

"Kulağa doğru geliyor. Bu yüzden Don Massimo ve Don Fiori ile birlikte benim oyum da bu yönde olacak."

"Evet. Don Massimo ile ben ilgilenirim. Benim yaşlarımda ve ailelerimiz arasında bir bağ var. Don Fiori'ye gelince, bu yaşlı adam için bir gün işe yarayabilecek bir emsal. Torunu olabilecek yaşta iki kızı var. Oğlu ya da damadı yok."

"Görüyorum ki gereken özeni göstermişsiniz." Omzumu okşadı ve neredeyse acımış gibi hissettiren bir sıkma hareketi yaptı. Bunu bir iltifat olarak mı yoksa yapmayacağımı düşündüğü için bir hakaret olarak mı algılamam gerektiğinden emin değildim.

"Bunu ben başlattım, bu yüzden gündemimize göre gittiğinden emin oluyorum. Sadece tek bir şansımız var."

Riskler çok yüksekti ve başarısız olmak bir seçenek değildi. Francesca, anlaşmalarını boğmak zorunda kalsam bile buna sahip olacaktı. Kendi beton ormanının kraliçesi .

"Nasılsın?"

"Gayet iyi." Omuz silkerek ve bardağın etrafına sardığım avucumun altında ısınan Macallan'dan bir yudum daha alarak onu reddettim.

"En azından yüzünü bu yalanlara uydurmaya çalışmalısın," diye karşılık verdi Don Amato, saçmalıklarımın farkındaydı. Sanırım çıtayı yükseltmem ve saygıdeğer konuklarımıza daha iyi bir gösteri sunmam gerekecekti.

"Ne yani? Hayatın ne kadar berbat olduğunu ve kendimi birden fazla kez bu işin çok zor olduğuna ikna etmem gerektiğini söylememi mi bekliyordun?"

doğru şey miydi? Bugün, sonunda beni mahvedecek gerçekleri itiraf etme günü değil. Bugün, ben yeğenin evlendiğini sandığı acımasız adamım. Komisyon'daki koltuğuna oturmak için her şeyi yapabilecek ve onu hiç tereddüt etmeden otobüsün altına atabilecek piç kurusu. Hayatımın geri kalanında onun yerine koltuğumu ona vermiş olmayı dileyeceğim."

"Matteo, ikimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz. Tutman gereken bir söz, yerine getirmen gereken bir miras var ve büyükbabanın senden bunu beklediğini biliyorsun. Zaman yaralarını iyileştirecektir." Francesca'sız bir yaşamın umutsuz olasılığı içinde onun bilgece sözlerinin pek bir anlamı yoktu.

Bazı yaralar iyileşemeyecek kadar derindir. Ruhunuzun parçalarını sıyrıp atar, geriye doldurulamayacak bir boşluktan başka bir şey bırakmazlar.

"Ben de ona bir söz verdim." Benden onu kırmamamı istediğindeki o alışılmadık kırılğanlığını hatırlayınca çenem gerildi. Onu kollarıma aldım ve yapmayacağıma söz verdim. Bunun ben olmayacağıma söz vermiştim ama yine de yaptım.

O lanet kâğıtları imzalamadan saniyeler önce bana bakışı sonsuza dek beynime kazınacaktı. Hayal kırıklığı. Aldatma. İhanet. *"Sana güvenmiştim"* dediğini ve bunu yaptığı andan pişmanlık duyduğunu görebiliyordum.

Güven verilmez, kazanılır. Gerçekten de öyle.

Başımı hafifçe salladım ve kendimi bu düşüncelerden kurtardım. Şimdi oraya gidemezdim, yoksa her şeyi berbat ederdim.

"Her neyse. Hazır mıyız? Gelir gelmez Don Massimo'yla konuşacağım ve Don Fiori'yi ikna etmenin bir yolunu bulacağınıza inanıyorum. Francesca'nın geleceği buna bağlı."

"Farkındayım. Beni suçlamana gerek yok. Aynı fikirdeyiz."

"Güzel."

Elimi uzattım ve Don Amato elimi kuvvetlice sıktı, topuğuna dönüp beni ve Macallan şişemi suçluluk duygumla baş başa bırakmadan önce anlaşmamızı mühürledi.

Yine de kısa sürdü. Max bana doğru yürüdüğünde, o hala buradayken doldurduğum içkinin zar zor bitirmiştim.

"Çevre ayarlandı." Kendisi için de bir bardak istemeden önce bilgi verdi. "Ayrıca, otel personeliyle ilgili yaptığımız geçmiş araştırmasında, çalışanlarından birinin bir kulüpte şarkıcı olduğunu öğrendim.

çok zengin bir Japon beyefendiye ait. Daha fazla incelemeden sonra, bir Yakuza bölümüyle bağlantılı olduğunu öğrendik. Kirli paraları aklamak için iyi yer."

"Onunla konuşmamız gerek."

"Bu cümlede kaç tane tırnak işareti var?" Ne kadar ileri gitmesi gerektiğini soruyordu. Eğer 'konuşmak' sözlü bir sohbetten daha fazlasını ifade ediyorsa, ama bu savaşımızda daha fazla masum zayiata ihtiyacımız yoktu.

"Sadece bir çift çünkü bu toplantıya dahil olamayacak kadar meşgul ve odaklanmış durumdayım. Ne bulabileceğinize bakın ve onunla bir anlaşma yapın. Ona belirlediği fiyatı ödeyin ve duyduğu her şeyi rapor etmesini sağlayın. Ne gerekiyorsa yapın."

"Olmuş bilin."

Don Massimo'nun gelmesine iki saat kala, zaman bana karşı acımasız bir oyun oynuyordu. Telefonumdaki o lanet uygulamanın cazibesine kapılmamak mümkün değildi. Bir göz attım ve onun uyuduğunu, durmaksızın dönüp durduğunu gördüm. Öğleden sonra ortasında uyumasını garip bulmuştum ama yine de muhteşem görünmesine rağmen gözlerinin altında bir yorgunluk lekesi vardı.

Ne olduğunu anlamadan ayaklarım Francesca'nın kapısının önüne dikilmişti. Ne yapmak üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde burada olmak zorunda olduğumu hissediyordum.

Ceketimin cebinden anahtarımı çıkardım ve yavaşça kapıyı açtım.

Elimden geldiğince yavaş ve istikrarlı bir şekilde sessizce büyük süite girdim, onu cenin pozisyonunda kıvrılmış uyurken görür görmez kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu bir savunma pozisyonu, yani huzursuzdu, kendini rüyalarında serbestçe dolaşan her şeyden korumaya çalışıyordu.

Yatak odasının loş ışığında durup onun uyumasını izledim. Göğsünün sürekli inip kalkması genelde bana huzur verirdi ama bugün durum farklıydı. Yüzü sıkıntıyla buruşmuştu, tıpkı o pislik eski erkek arkadaşını rüyasında gördüğü zamanki gibi.

Francesca tutarsızca mırıldandı, parmakları çarşafı sıkarken kaşları çatılmıştı.

"Seviyorum." Fısıldadı ve ardından göğsünde sönen utangaç bir çığlık attı.

Düğünümüzü mü hayal ediyordu?

Nefes alış veriş hızlandı ve yumuşak bir inilti çıkardı, dudaklarından bir tanesi dışında tam olarak çıkaramadığım kelimeler döküldü: Matt.

Her seğirmesi, her mırıltısı göğsüme saplanan bir hançer gibiydi. Uzanıp onu hafifçe sarsmak, çektiği işkenceden kurtarmak istedim ama beni burada yakalayamazdı. Yüzüme sıvanmış olduğunu bildiğim suçluluk duygusunu göremezdi.

Ben de orada kaldım, yerime yapıştım, elim omzunun hemen üzerinde geziniyor, onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyordum.

Sesimin karanlığı delip onu sakinleştirebileceğini umarak adını usulca fısıldadım. "Buradayım," diye mırıldandım, ondan çok kendime.

Sonunda nefes alış veriş düzene girdi ve vücudundaki gerginlik azaldı. Yüzündeki endişe çizgileri yumuşadı ve daha huzurlu bir uykuya daldı.

Her zaman onun yanında olacağıma, her türlü kâbusa karşı nöbet tutacağıma yemin ettim ama bunların kaynağı olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Elimde olmadan kuzguni saçlarını okşadım, elimi çekmeden önce parmaklarımın yanağını ve çenesini hafifçe okşamasına izin verdim. Sanki her gözeneğimi bir rahatlama ve korku duygusu doldurmuştu.

"Çok özür dilerim aşkım," diye fısıldadım nefeslerimin arasında, sanki bir şekilde kendimi affettirebilirmişim gibi, ama o noktayı çoktan aşmıştım.

Ona bu kadar yakın olmak, ona dokunmak beni onu kendime çekmeye ve sonsuza kadar burada kalmaya itti. Arkasına geçip burnumu saçlarına gömmek ve ellerini ellerimin arasına almak.

gitmem gerekiyordu, yoksa yapacağım şey tam olarak buydu.

Çelik gibi bir iradeyle sonunda büyüden kurtulmayı başardım ve kapıyı arkamdan kapatarak girdiğim gibi sessizce odadan çıktım. Sanki bir hayaletten başka bir şey değilmişim gibi içeride bulunduğuma dair hiçbir iz yoktu.

Aptalca bir şey yapmamı engellemek için Don Massimo'yu barın yanında beklemenin en iyi seçenek olduğu açıldı.

Birkaç yıl önce Massimo'lara yardım etmiştik, bu yüzden Vincenzo'yu Francesca'ya oy vermesi için ikna edebileceğime emindim. Mevcut ihtiyaçlarıma uygun daha *ilerici* bir zihniyete sahip genç Dons'lardan biriydi. Onun saltanatı

California neredeyse bir yıl önce büyükbabasının krallığı resmen ona devretmesiyle başladı. Tıpkı benim gibi, babası Kartel tarafından öldürüldüğünden beri uzun zamandır tüm kararları o veriyordu.

Ben kendi düşüncelerime dalmışken zaman hızla akıp geçti ve çok geçmeden o da geldi, yanımdaki uzun tabureye oturdu ve kendisi için bir içki sipariş etti.

"Bok gibi görünüyorsun!" Bir selamlama aracı olarak söyledi.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Bastonunu işaret ettim. "Seni son gördüğümünden beri yeni donanımlar edindiğini görebiliyorum. Nasıl gidiyor?"

Vincenzo Massimo'nun multipl sklerozu vardı ve onu son gördüğümünden beri daha da kötüleştiği açıktı.

"Bazı günler diğerlerinden daha kötü." Sanki ona ağır gelmiyormuş gibi omuz silkti. "Lanet olası miras."

"Bir de bana sor."

"Şimdi dinleyelim Battaglia. Bu iki kişilik toplantının aciliyeti nedir?" Direkt konuya girdi. Ne de olsa vakit nakittir ve bizim de ayıracak fazla vaktimiz yoktu.

"Yarınki toplantıyla ilgili." Bunu kırılğan yalanlarla örtbas etmeye çalışmanın bir faydası yoktu, bu yüzden ona her şeyi anlattım. Tüm gerçeği.

Francesca hakkında her şeyi anlatırken sözümü kesmeden sessizce dinledi.

"Bu onun kaderi. Liderlik etmek için doğmuş ve bunu yaptığını gördüm. O benden daha iyi!"

"Çünkü o kadar da harika değilsin," diye kıkırdadı. "Yani beş üzerinden üç almak için benim oyuma ihtiyacın var. Anlıyorum."

"Ben biliyorum. Bu cinsiyet kuralının modası geçti, saçmalıktan bahsetmiyorum bile. Bu yetenekle ilgili olmalı, bacaklarınızın arasında ne olduğuyla değil."

"Katılıyorum. Ama oyumun bir bedeli var." Zaten duymayı beklediğim sözleri söyledi. Karşılığında bir şey isteyeceğini biliyordum.

"Bir mafya babasından gelen iyilikler her zaman işe yarar. Başka türüsünü beklemiyordum." "Hemen nakde çevirebilir miyim?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Şimdiden aklınızda bir şey var mı?" "Var."

Kaliforniya'da istenmeyen bazı dikkatlerle uğraşan işlerimden birine ortak olmayı düşünüyordum.

İş anlaşmalarının, kendisine hiçbir maliyeti olmayan bir şey için takas öğeleri olarak hizmet etmesi alışılmadık bir durum değildi.

Ama Vincenzo'nun aklında çoktan bir şey vardı. "Can kulağıyla dinliyorum. Ne istiyorsun?"
"Alison."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Matt

"Alison." Bu kelime kafamın içinde iğrenç bir şaka gibi yankılandı.

Bu şerefsiz benden küçük kız kardeşimi *mafya* hayatının bulanık sularına itmemi istiyordu. Onu uzak tutmak konusunda çok kararlı olduğum suların aynısı.

Alison'ı bu hayattan uzak tutmayı kendimize görev edinmemizin bir nedeni vardı.

Altı yaşındayken ilk cesedini gördüğünde katatonik olmuştu. Kafasının olmaması pek yardımcı olmamıştı ama yine de.

Ailem onu tekrar konuşturmak için kitaplardaki tüm numaraları denedi, ancak şok ruhunun derinliklerine o kadar işlemişti ki, paranın satın alabileceği en iyi psikiyatristler ya da onların hipnoterapisi bile işe yaramadı.

Bugün bile, onu kendine getirenin büyükbabam olması babamın sinirlerini bozmaya devam ediyor.

Nasıl?

Ona lanet bir keskin nişancı gibi nasıl ateş edileceğini öğretti. Yaşına göre garip yöntemler ama gerçek şu ki, kendini savunabilmenin verdiği güven duygusu onun kendine dönüş yolunu açtı. Bu konuda da inanılmaz derecede iyiydi. O kadar ki korkutucuydu.

Yolun bir yerinde Alison, hayatımıza daha fazla travma girdiğinde bu anıları bloke etti. Alex'ten annemle babamın çirkin boşanmasına kadar. Bu kadar küçük bir kızın kaldırabileceği çok şey vardı.

Aniden ayağa kalktım, gözlerim onu hançer gibi delerken parmağım burnunu işaret ediyordu.

"Halkın içinde olduğumuz için hangi Tanrı'ya dua ediyorsan şükret, yoksa öngörülebilir bir süre boyunca bu şişelerden beyninin parçalarını kazıyacaklardı. Benimle taşak geçme, Massimo."

"İş konuşacağımızı sanıyordum." Umursamaz bir tavırla içkisinden bir yudum aldı, sesindeki monotonluk beklediğinden daha fazlasını gösteriyordu

Benim tepkim.

"Kız kardeşim *seni ilgilendirmez.*"

Tam o sırada, Francesca'nın teni kadar dar kırmızı bir elbiseyle otelin lounge barına girdiğini gördüğümde öfkem on milyonla çarpıldı. Tatlı vücudunun her kıvrımı, karımın ne kadar ateşli olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan ince bir kumaş tabakasının altında sergileniyordu.

Ama beni daha fazla kan dökmeye iten şey elbise değildi. Başka bir adamın koluna dolanmış lanet olası koluydu. Kara gözlerindeki sevinç parıltısı. Kulaktan kulağa yayılan o lanet gülümseme.

Massimo, "Vay canına, bunu tarif edecek daha seçkin bir sözlük bulamadım, bu çok güzel bir kış parçası," diye mırıldandı, yanımdan geçip odanın ilerisindeki bir masaya yerleşirlerken gözleri onları takip ediyordu.

"Karımın kışı hakkında yorum yapmadan zaten çok ince bir çizgide ilerliyorsun. O lanet ağzına dikkat etmeni öneririm, Massimo."

"Bu o mu?"

"Evet, bu o."

"Neden bu kadar takıntılı olduğunu anlayabiliyorum."

Tekrar ona döndüm ve pantolonumun arkasına sıkıştırdığım bıçak kadar keskin bir bakış fırlattım. Bu açık bir uyarıydı ve o da ellerini havaya kaldırarak bir teslimiyet jesti yaptı.

"Takıntılı değilim," diye homurdandım, bardağımı tekrar doldurdum ve hepsini boğazımdan aşağı boşalttım.

"Hiç de değil," diye kıkırdadı Vincenzo, yalanımı anlamıştı. Zaten onu tutma konusunda kötü bir iş çıkarıyordum. O yüzden siktir et.

Ceketimin cebinden çakmağı çıkardım ve buraya geldiğimden beri beni rahatsız eden sigarayı yaktım. Garson daha tek kelime edemedi silahımı çıkarıp tezgâhın üstüne koydum, bu da bana yapacağı uyarı hakkında iki kez düşünmesi için yeterli oldu.

"Güzel." Vincenzo, "Bir mafya toplantısından önce havayı yumuşatmak için silah patlatmak gibisi yoktur."

"Polis yok. Ben işimi titizlikle yaptım."

Buna sevindim çünkü kan dökülmesine bir gülümseme daha uzaktaydım ve istediğim son şey kilit altında kalmak ve o ikisine lanet olası bir geçiş izni vermektir.

Francesca bakışlarımı karşıladı, dikkatini hemen önündeki aptal mavi gözlü ve donuk sarı saçlı sikik surata çevirdi.

Vincenzo konuşuyorsa da ben dinlemiyordum. Saatim dolmuştu. Tek yapabildiğim, bana çektirdikleri acıdan etkilenen lanet bir mazoşist gibi onları izlemektir. Etkileşimleri o kadar doğal ve rahattı ki mide bulandırıcıydı.

İyi olmasının sebebi o muydu?

Bu kadar çabuk hayatına devam ettiğine inanmaya cesaret edemiyordum. "Ken kim?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Onları izlerken öfkeyle karışmış nikotini bir ciğer dolusu daha içime çekmeden önce sıkılmış dişlerimin arasından söyledim.

Francesca'nın gözleri hiç duraksamadan onunkilere dikilmiş, her kelimeye sanki müjdeymiş gibi asılmıştı. Etrafındaki dünyayı görmezden gelerek, onun söyleyeceği her ne varsa büyülenmişti.

"Söyleyin, adamlarımdan biri ona bir metrelik bir hendekte yeni bir posta kodu atasın."

"Bunun için ne kadar istiyorsun? Annemden mi?" Acı bir şekilde cevap verdim. "Hayır, teşekkürler. Onunla kendim ilgileneneceğim."

Francesca aniden ayağa kalktı ve tuvaletlerin bir duvarın arkasına sıkıştığı odanın uzak ucuna doğru yürüdü. Her adımını kaydediyor, yaklaştıkça hızlandığını fark ediyordum.

Arkasından gitmeden önce gözden kaybolmasını bekledim.

Bacaklarım bana söylenmesine gerek kalmadan hareket etti ve ben daha düşünmeden Vincenzo'yu tek kelime etmeden barın yanında yalnız bırakarak koridora doğru yürümeye başladım.

Kadınlar tuvaletinin dışında sabırsızlıkla onu bekledim, siyah halının üzerinde volta attım, burada ne işim olduğunu anlamaya çalıştım. Cevap hep aynıydı: Ceza için gelmişim.

Gergin olduğumu inkâr edemezdim ama en çok da o orospu çocuğunun görüntüsü tekrar aklımdan geçerken sinirlenmişim, kıkırdamaları kulaklarımı dolduruyor ve kafamın içinde kıyametin kopmasına neden oluyordu.

Beklemek korkaklar içindir. Ben giriyorum.

Kadınlar tuvaletine daldım ve onu hemen makyaj masasına yaslanmış, boynu cildini nemlendiren su damlacıklarıyla parlarken gördüm. Korkuyla titredi, ne beni ne de arkamdan çarparak kapanan kapının sert sesini bekliyordu. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti ama bu gibi durumlarda takındığı normal kavgaya hazır duruşunu takınmamıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tükürdü, tatlı ama sert sesi aramızdaki boşluğu dolduruyordu.

"O adamla ne halt ediyorsun?" Ayaklarım yere sağlam basarken başka bir soruyla cevap verdim.

Francesca'nın gözleri benimkilere dikilmişti, bana doğru hançerler fırlatıyordu ve bana siktirip gitmemi söyleyeceğine yemin edebilirdim. Onun yerine bakışları yumuşadı ve yavaşça bana doğru ilerledi.

Kalbim göğsümde deliniyor, attığı her yavaş adımda daha hızlı atıyordu. Lanet bir tanrıça gibi görünüyordu ve dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmaya ya da kendimi kurban etmeye gönüllü olmaya hazırdım.

Francesca son bir adımla benden birkaç santim ötede durdu. Tek gereken derin bir nefes almaktı ve bedenlerimiz birbirine sürtünecekti. Francesca tek bir kelime bile etmeden bir saniye öylece kaldı. Makyajının altında, daha önce fark ettiğimi sandığım koyu halkaların bir ipucunu görebiliyordum, ama kahretsin, bu kadın saf mükemmelliği.

Parmak uçlarında durmadan önce, yüzünü benimkine yaklaştırmak göğsüme destek için nazik bir el koydu, yavaşça kulağıma doğru dönmeden önce dudakları neredeyse ağzımı sıyrıyordu. Buna karşılık olarak pantolonum sıkılaştı, çünkü sikim zaten duruma göre yükseliyordu, tüm bu olanlardan sonra ya da daha iyisi, tüm bunlar olmadıktan sonra alay etmesi çok fazla dayanılmazdı.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Sertçe arkasını dönüp yanımdan geçerek kapıya doğru yürümeden önce tükürdü.

Seksi kışının sallanışı tamamen kendine güvendi. Beni onun büyüünden kurtaran bir zafer yürüyüşü.

"Cehennem gibi, değil!" Hırladım, kolundan tutup kendime doğru çektim.

Vücudu benimkiyle çarpıştı ve onu hızla duvara yasladım. İçgüdüsel olarak, avuç içim boğazına dolandı ve açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce onu yerinde sabitledi.

İçimdeki cehennemin ne kadar sıcak olduğu önemli değildi. Bu saf bir cennetti. O şımarık ağzının her santimini tadarken sıcak, dolgun dudakları benimkilerle senkronize bir şekilde hareket etti. Dilim açgözlü bir arzuyla her santimini taradı.

Tüm vücudu benimkinin altında sıkışmıştı ve boynundaki tehditkâr ele rağmen Francesca kendi dokunuşuma karşılık veriyordu

anlaştık. Sert sikimi ona doğru bastırdım ve onu ne kadar çok istediğimi hissettirdim. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Tanrım, kıskançlık yüzünden kendi planımı mahvediyordum.

Ne berbat bir duyguydu ama tam olarak buydu.

Boştaki elim vücudunda gezindi, kışını avuçladı ve bacağından aşağı inmeden önce sıkıca sıktı. Aleti tahrik eden elbisesinin kenarına ulaşp tenini hissedebilmek için yukarı çektim.

Francesca bacağına belime doladı, elbisesi şimdi beline dolanmıştı. Ereksiyonumu onun muhtaç amına bastırırken kışını kendime doğru ittim.

Ensemden sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çekti ve sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi öpüşmeyi derinleştirdi. Onun da beni öpmesiyle tüm bedenim uğuladı. Tüm o gergin arzu, bir zamanlar paylaştığımız tutku, birbirimizi tüketme açlığı her doyumsuz öpücükte hâlâ oradaydı.

Alt dudağımı ağzına aldı ve yakıcı bir acı beni ondan koparmadan önce hafifçe emdi, geri adım atmamı sağladı, istemeyerek onu serbest bıraktım.

"Kahretsin Francesca," diye homurdandım, parmaklarımla dudağımı kapattım, o sert ısırıkla çekmeyi başardığı kanı gördüm, mükemmel yüzünü tiksinti dolu bir alay kapladı.

Francesca hızlı bir hareketle elbisesini tekrar yerine çekti ve beni orada öylece bıraktı.

"Bu dilini ait olmadığı yere soktuğun için." Kapı arkasından kapanmadan önce söylediğini duydum.

Makyaj masasına doğru yürüdüm, ellerimi serin mermerin üzerine koydum ve sakinleşmeye çalışırken başımı öne eğdim.

Derin, sabit nefesler ve yüzüme zihinsel bir tokat zihnimi o çıkıntıdan geri çekmeye yetmedi, ama yeterli olmak zorundaydı.

Dudağımdaki kanı yıkadım ve tek kelime etmeden Massimo'yu bıraktığım bara doğru yürümeden önce yüzüme bir huzur maskesi yaptırdığımdan emin oldum.

Francesca'ya bakmamaya özen gösterdim, ama periferimde onun daha önce oturduğu koltuğa, o her kimse onun önüne çöktüğünü görebiliyordum.

Bara gittiğimde bardağım doluydu ve Vincenzo kadeh kaldırmak için kendi bardağını uzatıyordu.

"Oyum sana, Battaglia. Buna güvenebilirsin."

Üzerime bir rahatlama çöktü, omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve Francesca'nın öpücüğünün tadını yok etmeye çalışarak lanet şeyin tamamını boğazımdan aşağı döktüm.

"Ama şartlarım hala geçerli, sadece bu sefer cevabınıza bağlı olarak oyumu şarta bağlayacağım ya da bağlamayacağım." Bu, etkili olması için bıçak ve asitle doldurulmuş bir buz kovasıydı.

"Ne diyorsun lan sen?"

"Eğer kız kardeşinle evlenmeyi kabul etmezsen, oyumu *eski eşinin* koltuğuna oturmadan önce yeniden evlenmesi şartına bağlayacağım. Hatta birkaç aday bile gösterebilirim."

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandım gıcırdayan dişlerimin arasından.

Bazen kontrol sadece bir yanılsamadır. Şu anda ikisine de sahip değildim ve Vincenzo Massimo bunu anlayacak kadar yırtıcıydı.

Benim küçük kıskançlık gösterim ona iddiasını güçlendirmek için tam da ihtiyacı olan cephaneyi verdi.

Aferin Matteo. Büyükbaban gurur duyardı.

BÖLÜM 21

Francesca

O adamın cesaretine inanamadım.

Nasıl olur da hâlâ benim üzerimde hak iddia edebileceğini düşünür?

O gece beni becerdiği için hayatımı kontrol etme hakkına sahip olduğunu mu düşünüyordu? Hala ona aitmişim gibi bana dokunmaya?

Her zamanki gibi canının istediğini yaptı ve kimseden izin almadı. Ama bu, içten içe hoşuma gitse bile, ona bu tür özgürlükler tanımam için bir bahane değildi.

Ama beni böylesine yoğun, böylesine öfkeli ve böylesine arzulu bir şekilde öpmesinden zevk almak, geçen ay kaydettiğimi düşündüğüm tüm ilerlemenin, o banyoda düşüp paramparça olan bir maskeden başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Bu gerçeğe karşı kör olamazdım.

Onu ısırmak, itmek için tüm irademi kullandım. Ama ne yapmam gerekiyordu? Beni boşadı. Beni terk etti, o zaman neden istediğini düşündüğü şeyi istediğini düşündüğü zaman almasına izin vereyim? Canının istediği zaman alabileceği, hazırda bekleyen bir fahişe değildim. Lanet yatağını yaptı. Artık içinde yatabilirdi.

Kıskandığı düşüncesi içimde bir şeyleri kıpırdattı. Onunla dalga geçebileceğimi bilmek tatmin ediciydi ve sonra tekrar, neden önemli olsun ki?

Sanki her iki omzumda da bir şeytan ve bir melek varmış gibiydi. Biri beni akıllıca, sağduyulu ve mantıklı düşünmeye, duygularımı bir kenara bırakıp sadece mantık yürütmeye, daha az acı verene razı olmaya çekmeye çalışıyordu. Diğeri, kalbime ve bedenime doğru düz bir çizgi çizen şeytan, kötü bir şekilde aşağılanmış güçlü bir kadının hissetmemesi gereken şeyleri hissetmemi ve düşünmemi sağladı.

Dudaklarının benimkilere karşı ne kadar lezzetli hissettirdiği gibi. Onun dokunuşunun arzusuyla yanıp tutuşurken içimde nasıl bir yangın çıktığını. Bunun ve onun benim gerçekliğim olmasını nasıl istediğimi. O, bir bakıma benim gerçekliğimdi. Sadece kesinlikle benim gerçekliğim değildi.

arzuladığım. O beni güvenden, inançtan, aşktan daha da uzaklaştıran bir gerçeklikti. Aynı yalanlara ve haince vaatlere ikinci kez nasıl kanabilirdim?

Bu düşünceyle ürperdim ve beni o banyoya gönderen mide bulantısı bir kez daha vücuduma doldu ve geri dönmeyi düşünerek yolumda durmama neden oldu. Ama yapamadım. Şu anda onunla tekrar yüzleşemezdim. Onu uzaklaştırmak için aynı güce sahip olamazdım.

Ter alнімdan aşağı süzölürken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Bu daha da kötüye gidiyordu. Kendimi zor tutuyordum.

Burnunuzdan girin, ağzınızdan çıkın.

Sonunda sinirlerime ve mideme hâkim olurken kendime defalarca koçluk yapmaya çalıştım. Matt'i tekrar görmek beni ciddi şekilde sarsıyordu. Etkilerini fiziksel olarak hissedebiliyordum ve bu normal değildi. Bu lanet toplantıyı bir an önce yolumdan çekmeli ve aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymalıydım.

Sonunda o uzun koridordan çıktım ve daha önce oturduğum masaya geldim, tekrar oturmaya zahmet etmedim. Gitmemiz gerekiyordu.

"Gidelim mi?" Ben sordum.

"Hımm... tabii. Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece bir tür mide gribi gibi bir şeyim var," diye beyaz bir yalan söyledim.

"Hadi ama Fran, beni kandıramazsın." Tommy bu işin peşini bırakmayacaktı, ben de isteksizce yerime geçtim ve etrafımdaki diğer her şeyi görmezden gelerek ona odaklanmaya çalıştım.

"Bu o mu?" Tommy, bir dakika önce geldiğim koridoru işaret ederek, Matt'in yüzünde kocaman bir çatık kaşla çıktığı ve tehlikeli bir şekilde bize doğru baktığı koridoru sordu.

"Öyle."

"Gidip onunla *konusmamı* ister misin?" Ben bakışlarımı yere indirirken yüzümün önüne düşen bir tutam saçımı fırçalayarak sordu.

"Hayır, hayır, hayır ve bahsettiğimden emin değilim... HAYIR! Ağabeyimin onurunu korumasına ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olduğundan değil. Ama artık benim işim, değil mi?"

"Henüz değil. Ben patron değilim ve bu hala çok uzak bir ihtimal, yani henüz işe alınmadınız. Bekleyelim ve yarınki toplantıda ne olacağını görelim."

"Fran... o koltuğa oturamasan bile, seni korumak, onurunu korumak ve o şerefsize sana yaptıklarının bedelini ödetmek benim görevim. Sen doğduğundan beri bu benim sorumluluğum."

"Biliyorum ama her şeyi olduğu gibi bırakmayı tercih ederim." Başımдан savdım. "Merak etme, geçmişte kaldı. Hakuna Matata'yı hiç duymadın mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yaptım.

"Nasıl izlemem? Çocukken izlediğin her şey var. Endişelenmiyor musun?"

"Aynen öyle. Endişeye gerek yok. Geçmiş geçmişte bırakalım. Şimdi, gidebilir miyiz?"

Seyirci beklemiyordum ve burada olmak istemiyorum."

Tommy ayağa kalkıp bana yardım etmek için elini uzatmadan önce bir kez başını salladı.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, Matt'in bakışları, biz gözden kaybolana kadar bizi takip ederken fiziksel olarak tenimi yakıyor gibiydi. Küçümseyerek çıkardığı huff sesi, bardağının bar tezgahına çarpma sesinden bile duyulacak kadar yüksekti.

Kendimi onu görmezden gelmeye ve bana neşe veren bir şeye odaklanmaya zorladım. Gözlerim önümdeki uzun boylu figüre kilitlendi ve şükredecek bir şey ya da birini bulmak çok kolay oldu.

Tommy geri dönmüştü. Sağ salım.

Temelli olarak geri dönmüştü ve geçmişinin lekelerinden kurtulmuştu. Son bir görev için gönüllü olmuştu, sicilini sonsuza dek silecek bir tür kara operasyon.

O kadar karanlık ve çok gizliydi ki bu konuda en ufak bir şey bile paylaşamıyordu. Ama her ne içeriyorsa, emeklilik vaadini nakde çevirmesi için yeterliydi.

Benim için bu haber büyük bir rahatlama duygusuyla birlikte geldi çünkü son kez ne zaman veda edeceğimizi asla bilemiyorduk. Artık onu istediğim zaman görebilecektim ve temiz kayıtlar içimizin rahat etmesi için ek bir avantajdı. Artık saklanmak yok.

Bana gördüklerinin, yaptıklarının ve yapılmasına yardım ettiklerinin dehşetini anlattı ve bunların bizim yaptıklarımızdan hiçbir şekilde farklı olmadığını söyledi.

Aslında bu doğru değil. Masum insanları öldürmedik, tüm şehirleri katletmedik, onur kurallarımıza ihanet etmedik. Ama içinde bulunduğu o sessiz çemberin içinde, aşkta ve savaşta her şeyin adil olduğu sözü, biraz fazla ciddiye aldıkları bir slogandı. Özellikle de savaş söz konusu olduğunda.

Orada, bizimle yaşadığı süre boyunca gördüğünden daha fazla yanlışlık görmüştü.

Tommy hayatımda gördüğüm en güçlü ahlaki pusulaya sahipti. Dürüst, adil, onurlu, adil ve güvenilir biriydi ve yaptığı her şeye tanık olmanın ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın ona neye mal olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Bu hayattan kaçmak için askere yazılmıştı. Mafya hayatından. Yine de içine düştüğü çukur, kaçtığı çukurdan çok daha derin ve karanlıktı. Bu dünyada ondan daha fazla güvendiğim kimse yoktu. Her zaman yanımda olmuştu, diğer kardeşlerim bana sataştığında kurtarıcı olmuştu. Yeterince iyi olmadığımı hissettiğim her an motivasyon kaynağımdı. Ağlamak istediğimde omzum oldu.

Eric'le olan tüm o saçmalıklar yaşandığında görevdeydi ve bugün hala bunun için kendini suçluyor. Benim yanımda olmadığı için, gerçekte kim olduğunu bilmediği için.

Ama o şimdi buradaydı. Ve sonunda bana, bize bir şans vermeyi seçti. O benim mükemmel *sottocapo*'m, ikinci komutanım olacaktı. Tam bir İtalyan değildi, ya da en azından biz öyle olduğunu düşünmüyorduk, ama ben de bir erkek değildim. Özü oradaydı, güçlü aile duygusu, onur ve hepsinden önemlisi benim güvenim.

Sadece yarını atlatmamız gerekiyordu ve Tanrıların bir mucizesiyle, evet, çoğul çünkü alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacaktı. Eğer Amato ailesinin Donna'sı olursam ve Komisyon'daki o lanet koltuğu kazanırsam, o benim sağ kolum olacaktı.

"İyi olacak mısın?" Yanağıma bir öpücük kondurmadan önce sordu ve sicilinin temizlenmesi için gereken evrak işlerini halletmeye gitti.

"Evet. Endişelenme. Kızlarla akşam yemeği yiyeceğiz. Onlarla harika vakit geçirirken aklım mümkün olduğunca eski kocamdan uzakta olacak."

"İhtiyacınız varsa daha uzun kalabilirim."

"Merak etme. Ben kabilemle bir sürü margarita içerken sen de git hayatında yaptığın kötü profesyonel seçimlerle uğraş."

Enrico ve ben arabanın gelmesini beklerken Tommy bir kez daha sarıldı ve kıyafetime uymayan saçlarımı karıştırdı. Alison ve Jamie'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Arayı kapatmak ve son birkaç haftanın ne kadar berbat geçtiğini unutmak için.

Küçük bir restorandaydık. Rahat ve gözlerden uzak, kendimiz olabileceğimiz ve her on saniyede bir omuzlarımızın üzerinden bakmak zorunda kalmayacağımız bir yerdi. Bana gönderilmiş başka bir not yoktu ama yine de Matt'le fazla iletiğim kurmamaya özen gösterdiğim için bunu bilemezdim, belki de bizim eve ya da kulübe gönderilmiş olabilirlerdi.

Güvende olmak için iki adamımızı yanımda getirdim, bu da beni biraz rahatlattı ve Max'i ne kadar özlediğimi fark ettim. O bir çalışandan daha fazlasıydı. O benim arkadaşımdı ve bu yüzden ihaneti kişiseldi. Matt'e sadakat yemini etmişti, bunu anlıyordum ama yine de canımı yaktı.

Birkaç saat boyunca kafam bunca zamandır olduğundan tamamen farklı bir yerdeydi ve hayatımda olduğu için çok şanslı olduğum bu iki güzel bayanla sohbet edip kıkırdayıp şakalaşırken kısa bir an için bile olsa kendimi yeniden mutlu hissettim.

"Ee... Jackson nasıl Alison?" Alay ettim.

"Bilmiyorum. Muhtemelen ona sormalısın." O da cevap verdi. "Onunla görüştüğünü sanıyordum!"

"Oh, hayır. Sadece açık ve kapalı, bağlayıcı bir şey yok. Hepsi eğlence ve oyun," diye geçiştirdi.

"Peki en son ne zaman oldu?" Jamie Alison'a sordu.

"İki gün önce!" Alison cevap verince Jamie ve ben kahkahayı patlattık, şarap neredeyse burnumuzdan akacaktı. "Ne? Bu sadece seks! Ateşli olması dışında nasıl olduğunu nereden bileyim?"

Özlediğim duygu buydu. Acı çekmeden yaşamanın hafifliği. Belki de Alison duygularını iyi bölümlere ayırmakta haklıydı. Her şey yerli yerindeydi, kalp ve zihin gibi birbirine uymayan parçalar birbirine karışmıyordu. Tam da benim yapmayı başardığım türden bir şeydi ama Matt hayatıma girdikten sonra paramparça oldu.

"Ayrıca, AD'de o kadar yoğunum ki başka bir şey için zamanım yok. Biraz rahatlamak yeterli olacaktır," diye açıkladı Alison, kendime zarar veren düşüncelerimi yarıda keserek. "Babam bizim katta yardımcı olması için yeni bir asistan tutacak ama yine de . Sevgili müstakbel kocan işleri yürütmeye başladığından beri iş yükü haber vermeden üçe katlandı," diye yakındı Alison, Jamie'yi işaret ederek. "Kenarın hala orada olduğunu hissedebiliyorum. Bir kez daha ziyaret etmen gerekebilir. Jacksontown. Yoksa Jackson'ın kasabaya gitmesine izin mi verelim?"

Yine kıkırdayarak söyledim. "Belki ondan daha fazlasına ihtiyacım vardır."

"!" Jamie ve ben inanmayan bir koro oluşturduk.

Telefonu çalmaya başlamadan hemen önce "Hayır, muhtemelen olmaz," diye cevap verdi, Matt'in şapşal fotoğrafı ekranda belirdi ve Alison'ın cevap vermek için kalkmadan önce bana bakarken sempatik bir şekilde gülümsemesine neden oldu. "Hemen döneceğim."

"Senin için hâlâ zor olduğunu görebiliyorum," dedi Jamie, konuşurken elleri benimkileri tutuyordu. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanıdayım, tamam mı?"

"Biliyorum." Bundan daha fazlasını söyleyemezdim. Ayrıntıya girmeye gerek yoktu, çünkü bu beni ayrılmaktan memnun olacağım bir çukurdan başka bir yere götürmeyecekti.

"Hepimiz için beklenmedik bir olaydı. Hepimiz hazırlıksız yakalandık. Seni çok seviyor, bunu hala görebiliyorum. Bugünlerde hep kasvetli ve kötü bir ruh hali içinde. Onu pek ortalıkta göremiyoruz." Sözlerini duyunca midem yine bulandı.

"Öyle olduğunu ya da hiç olmadığını sanmıyorum Jamie. Hissettiği şey en fazla güçten yoksunluk. O bencil kalbinde sevgi yok." Yükselen safra ve ıstırapı yutarak söylemeyi başardım.

"Bu doğru değil Francesca."

"O zaman neden? Neden beni boşadı? Neden beni bu şekilde incitti?" Sesimi fazla yükseltmemeye ve olay yaratmamaya çalışarak fısıltıyla bağırdım. Sanki ayaklarımdaki tüm kan çekiliyormuş gibi başım dönmeye başlamıştı.

"Francesca! İyi misin?" Jamie telaşla sordu.

"Hayır. Öyle olduğumu sanmıyorum. Sanırım otele geri döneceğim, belki biraz dinlenirim."

"Ben de seninle geleceğim." Ayağa kalktı, ben de aynısını yaparken bana yardım etti.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Alison'la kal. Enrico ve Guido beni geri götürecek. Ben iyi olacağım. Sadece dinlenmem gerek." Her iki adamıma da gideceğimizi işaret ederek cevap verdim.

"Tamam, ama bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara. Nerede kalıyorsun?"

"Ritz'deyim. İyi olacağım, gerçekten."

"Tamam. Çocuklar, lütfen ona iyi bakın. Kendini pek iyi hissetmiyor. Yolda durumu kötüleşirse doktor , tamam mı?" Jamie o tatlı sesiyle, korumalarımın "Evet, Hanımefendi" cevabını aldı. "Alison'ın telefonu kapatmasına izin vereceğim ve sizinle orada buluşacağım."

Belki de onun dediğini yapmalı ve bir doktor çağırmalıyım. Detroit'ten ayrıldığımdan beri kendimi biraz kötü hissediyorum. Ciddi bir şey olmadığına eminim. Muhtemelen sadece

Son zamanlarda yaşadığım bu stres. Şimdilik, yarınki toplantıda kaderimle yüzleşene kadar biraz huzur ve sessizliğin işimi göreceğini düşünüyorum.

Otele dönüş kısa bir yolculuktu ve araba tamamen durmadan önce dışarı atlıyordum.

Lobiden aceleyle geçip doğruca odama çıktım, asansörün etrafında volta atarken mide bulantımı kontrol altına almak için elimden geleni yaptım. Odama kendimi tutmam daha da zorlaşıyordu.

Mide bulantısını bastırmak için mücadele ederken sıcak basmaları daha sık dalgalar halinde geliyordu.

Kapıdan fırladım, doğruca banyoya koştum, gözlerim kızarıp yaşarana ve zor nefes alana kadar midemi defalarca tuvalete boşalttım.

İşte o zaman hissettim. Güçlü, sıcak bir el sırtımda daireler çizerken bir diğeri saçlarımı tuttu.

"Ben buradayım, *Gattina*. Bırak içini, iyi olacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Matt

"Buradayım, *Gattina*. Bırak içini döksün. İyi olacaksın," dedim sırtında yatıştırıcı daireler çizerken ve diğer elimle ipeksi kuzguni saçlarını tutarken.

O kadar kötü nefes alıyordu ki doğru düzgün nefes bile alamıyordu, tüm vücudu baskıdan titrerken gözleri yeni kırmızı tonunun altında yaşıyordu.

Ona ihtiyacı olduğunda sık suratlının nerede olduğunu sormak istedim. Böyle bir adamın hayatına girmesine izin verecek miydi? En kötü zamanlarında ortalıkta görünmeyen birine mi?

Hastalıkta ve sağlıkta, iyi ya da kötü, her zaman burada olacağıma söz verdim. Lanet olsun, burası artık benim yerim bile değildi ama yine de olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Bana ihtiyacı vardı. Dünyanın canı cehenneme.

Sonunda durduğunda onu tuttum, ağırlığı tamamen kollarıma çökmüştü. Onu lavaboya götürdüm, alına ve bileklerine soğuk su döktüm, artık hayalete benzeyen teni yavaş yavaş normal rengine dönüyordu. Gücünün bir kısmını geri kazanırken onu yerinde tuttum, dişlerini fırçalamayı ve yüzünü yıkamayı başardı. Bacakları hala titriyordu ve benim varlığımla ilgili tek bir kelime bile etmemişti, bu da aslında ne kadar hasta olduğunu gösteriyordu.

Burada olmamalıydım, özellikle de bugün, ama olmamamın imkânı yoktu.

Bana tutunarak yatak odasına geri dönmeye çalıştı, dizleri titrediği için ayakları tökezledi ve neredeyse yere düşüyordu.

"Tuttum seni," dedim, onu tekrar kaldırarak. "Seni kucağıma alıp yatağa götüreceğim, tamam mı?" Onu korkutmak ya da herhangi bir şekilde sarsmak istemedim. Zaten yeterince savunmasızdı.

Onu kucağıma aldım ve kollarımda taşıyarak büyük boy yatağa götürdüm, nazikçe şiltenin üzerine yatırdım. Onu çıkardım

Dolaptan bir battaniye alıp üzerine örtmeden önce ayakkabılarını giydi ve sıcaklığın titreyen bedenine biraz rahatlık getirmesini umdu.

"Bir doktor çağıracağım," diye açıkladım, yatağın üzerine eğilip saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Hayır... Ben... Ben iyiyim," diye neredeyse fısıltıyla cevap verdi, sesi fırlatmanın boğazına verdiği hasar yüzünden hafifçe titriyordu.

"O zaman seninle kalıyorum," dedim. Başını hafifçe çevirdi, bu konuyu benimle tartışmaya hazırlanıyordu ama ben başımı sertçe salladım ve ona ters ters bakarak bu konuda tartışmanın mümkün olmadığını belirttim.

Kendi ayakkabılarımı çıkardım ve arkasına sokuldum, onu göğsüme yaklaştırdım, vücudumun sıcaklığının onu sarmasına izin verdim, titremesinin durmasını umuyordum. Burnumu saçlarına gömmekten, tıpkı bir bağımlı gibi onu içime çekmekten kendimi alıkoymamın hiçbir yolu yoktu. O benim uyuşturucum, en kötü zaafım, tek düşüşümdü ve bir saniyesinden bile pişman değildim.

Onu daha yakına çektim, bacaklarımı onunkilere doladım, parmaklarını benimkilere geçirdim ve aniden rahatladığını hissettim, sanki bu, sanki ben onun mükemmel panzehiriymişim gibi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum ve Francesca yavaşça başını evet anlamında salladı. "Sadece dinlen. İyi olacaksın," diye fısıldadım kulağına, sonra da başının arkasına uzun, yumuşak bir öpücük kondurdum.

Dünya şu anda sona erebilir ve ben dünyanın en mutlu adamı olarak ölebilirim.

Bu, yaşayacağımı hiç tahmin etmediğim en mükemmel andı. Orada uyanık bir şekilde uzandım ve onu kendime doğru çekerken, bana haksız yere bahsedilen bu cennetin tadını çıkardım.

Meleğim, şeytanının kollarında.

Çünkü ben böyle biri oldum. Şu anda buradaydım, ona güç ve rahatlık veriyordum, yarın maskemi tekrar takıp tam bir ahmak olmam gerektiğinin tamamen farkındaydım. Bu işi yürütmek için olmam gereken lanet olası hain olacaktım. Dünyaya duymaları gereken yalanları söyleyecek ve bu süreçte onu incitecektim.

Ama şu anda, bana ihtiyacı olan kişi olduğumu inkâr edemezdim. Kendim olmayı. Gerçek . Ve bu gece, kendime izin verdiğim buydu.

Huzurlu anın beni dinlendirici bir uykuya sürüklemesine izin verdim. O korkunç geceden beri uyumamıştım. Sırf onu mutlu görmek için her şeyi tekrar yapabileceğimi iliklerime kadar bildiğim halde rüyalarım sürekli o karar giriyordu.

Gece boyunca kollarımda kıpırdadığını hissettim ama bir kez bile yanımdan ayrılmadı ya da beni itmedi. Bir kez bile onu bana karşı hissetmedim, bu da sabah sona erecek sahte bir rahatlama içinde iç çekmeme neden oldu.

Ve o lanet olası güneş olması gerekenden daha erken doğdu. Gözlerimi açtığımda onun hâlâ yanımda uyuduğunu gördüm, alnı hafifçe benimkine yaslanmıştı. Gülümsedim ve gözlerinin yavaşça açıldığını görmeden önce bir kez daha onun mükemmelliğinin tadını çıkarmaya izin verdim.

Bu teması kaybetmekten korkarak bir santim bile kıpırdamadım. Bu yakınlığı. Bu anı ve yüzüme doğru '*sana söylemiştim*' diye bağırarak bu sessizliği sürdürmeyi umarak tek kelime etmedim.

Sana onun her şey olduğunu söylemiştim.

Onsuz yaşayamayacağını söylemiştim.

Sana uzak durmanı söyledim.

Ruhumun onun karanlık gözlerini aramasına izin verdim, bana ne söylediklerini çözmeye çalıştım ve sevgiden başka bir şey göremedim, tıpkı onunla son kez seviştiğimde gördüğüm gibi. Gözlerinin ardında nefretten, birkaç saat önce beni canlı canlı yemekle tehdit eden küçümsemekten eser yoktu. Ruhunun benimkine seslendiğini, beni içine çektiğini, dudaklarımı onun dudaklarında hissedene kadar beni daha da ileri götürdüğünü hissedebiliyordum.

Bencil bir piç gibi onu nazıkçe öptüm.

Yumuşak dudakları benimkileri içten bir öpücükle karşıladı. Sevgi ve bağlılığın en saf tanımını dokunuşlarımızla dile geldi.

Kalbimin göğsümde mutlulukla çarptığını ve yerinden fırlamakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum.

Beni hala seviyordu.

Beni hala seviyordu.

Çıkarımlar aniden üzerime çöktü ve yeni keşfettiğim mutluluğumu en soğuk su dolu bir kovada boğdu.

Elini göğsüme dayadı, dili dudaklarında gezinmeden önce beni yavaşça geri itti, gözleri hala acı dolu bir ifadeyle kapalıydı.

"Yapma," dedi ve birden göğsümdeki nazik eli sanki göğsümde bir delik açıyormuş gibi hissettirdi.

"Özür dilerim," dedim aynı anda.

Yatakta doğruldu, battaniyeyi beyaz parmaklı bir yumrukla göğsüne bastırdı, yüzünü hafifçe pencereye ve benden uzağa çevirdi,

yüz ifadesini okumama izin vermiyordu. Ama ağladığını biliyordum. Sanki bunu hissedebiliyordum.

"Özür dilerim. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Bir şey söylemediğim ya da seninle yüzleşmeye cesaret edemediğim için özür dilerim. İşlerin asla bu şekilde olmaması gerekiyordu" demek istedim. Her şey için özür dilemek istedim. Ama yapamayacağımı biliyordum. Henüz değil.

"Francesca," dedim onun yerine, Tanrı bilir ne demek için çağırıyordum onu. "Yapma," dedi yine, sesi eskisi kadar kısıktı.

Ama yine sessiz kalamazdım. Elimi bu şekilde ele vermemeliydim. Bugün benden nefret etmesine ihtiyacım vardı. Ben ne yapıyordum ki?

"Francesca... Olayları ele alış biçimimin yanlış olduğunu biliyorum, biliyorum..." "Dur Matt," diye fısıldayarak sözümü kesti ve aniden bana dönerek

Yüzüme bak. "İyi davranmayı bırak. Kötü ol, kaba ol, pislik ol. İyi olmaktan başka her şey ol. Bana senin için önemliymişim gibi davranma. Senden nefret etmemi sağla..." diye bağırdı çaresizlik içinde nefes vermeden önce. "Lütfen."

"Sadece seni incitmek istemediğimi söylemek istiyorum. Niyetim asla bu değildi," diye tekrar denedim.

"Hayır, Matt. Bunu yapamazsın." Yataktan kalktı ve aramıza biraz daha mesafe koydu. "İyi olamayacaksın. Bana bilerek yaptığın şeyden sonra kefareтини ödeyemezsin. İstedğini elde etmek için benimle oynadıktan sonra vicdanını rahatsız eden düşüncelerden arınmış bir şekilde o kapıdan çıkıp gidemezsin," dedi daha önce sönmüş olan öfkesi sözlerini alevlendirerek. Muhtemelen bunu kabul etmeliydim. Ne de olsa istediğim buydu.

Francesca tavandan tabana pencereye dönüp bana sırtını dönmeden önce sözlerinin içine işlemesine izin verdi. "Lütfen gidin."

Soğuk sesi kalbimi deldi ama kirpiklerinin altında tuttuğu gözyaşlarından daha fazla değil. Muhtemelen onu bir daha ne kadar sevdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu, kaderinde olduğu kişi olması için onu özgür bırakmanın ne kadar acı verdiğini ona gösterme şansım olmayacaktı.

Yavaşça yataktan kalktım, bir süre sırtına baktım, hiç gelmeyen başka bir tepki bekledim. aldım ve sanki en değerli parçamı sonsuza dek bırakmışım gibi hissederek onu yavaşça odamda bıraktım.

Çünkü yaptığım şey tam olarak buydu.

Kapıyı arkamdan kapattım, sakinleşmek için bir an ayırdım ve bu lanet günü atlatmak için umutsuzca ihtiyacım olan mantıklı düşüncemin yeniden ortaya çıkmasını sağlamaya çalıştım.

Burada olmak bir hataydı ama bunu yapmaktan kaçınamazdım. Bana burada ihtiyacı vardı. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Ve dün gece gördüğüm kadarıyla, umutsuzca benden uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Geri dönmenin stresi onu düşündüğümünden daha fazla etkiliyordu.

İçimde hastalıklı, çarpık bir parça gülümsedi. O iyi değildi. O kırılgan iyi olma maskesini benimkini tuttuğum kadar kötü tutuyordu. Uzaktan bakıldığında yeterince ikna ediciydi. Umalım da kimse devasa çatlakları görecektir kadar yaklaşmasın.

Yeni odama dönüp hızlı bir duş aldım ve gün için giyindim. Diğer Dons'lar bugün gelecekti ve toplantı öğle yemeğinden hemen sonra başlayacaktı.

Alison muhtemelen kahvaltı için beni bekliyordu, böylece ona planımı açıklayabilirdim. Temizlemem gereken başka bir karmaşa daha. Eğer hepsini bir araya toplamama izin verseydim, çok bunaltıcı olurdu, bu yüzden her sorunu ayrı tuttum ve tek tek çözmeye çalıştım.

Alison hala kararları veriyor olacaktı. Karar onundu.

"Don Battaglia," diye seslendi Max, formalitelere ayak uydurarak, fuayeye ulaşmadan önce izlerimde durmamı sağladı.

"Günaydın, Max." Neredeyse homurdandım.

"Gördüğüm kadarıyla karaktere bürünmüşsün bile." İçinde bulunduğum ekşi ruh haline atıfta bulunarak alay etti.

" gibi bir şey. Ne oldu?"

"Zoe, şarkıcı. Bir anlaşmamız var. Bu gece şarkı söyleyecek. Jimmy bana bunu verdi. Parmaklarının arasında küçük bir cihaz salladı. "Bunu ofise yerleştirecek ve önemli yerlerde kulaklarımız olacak."

"Mükemmel. Fiyatı neydi?"

"Sana göre mi? Hiçbir şey."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Her zaman para, güç, intikam isterlerdi. Bazen üçünü de.

"Bu iyiliğin karşılığını iyilik olarak ödeyeceğim."

"Oh," diye kıkırdadım, "Seni asla bir fahişe olarak görmedim, Max, ama sana yakışıyor." Küçümseyici bir tavırla omzunu sıvazlayarak alay ettim.

Gözlerini devirdi ve öfkeyle ofladı, "Tam olarak öyle değil, ama seni kirli ayrıntılardan uzak tutacağım."

"Bunu sonraya sakla, gülmeye ihtiyacım olacak ve sanırım bu hikaye işime yarayabilir. Bu öğleden sonrası için her şeyin ayarlandığından emin ol, olur mu?"

"Elbette, patron. Endişelenme."

"Sana bir gün bu bebek hüznünün işe yarayacağını söylemiştim. Şimdi ben planımda ilerleme kaydederken sen de git küçük muhbirimize fahişelik yap."

Başımı sallayarak kahvaltı alanına doğru ilerledim, bir masa seçtim ve garsonun bana bu otelin en sert kahvesini doldurmasını bekledim. Bu sabah kahveye ihtiyacım olacaktı ama içimden bir ses, saf ve doğrudan tahıldan yapılmış olsa bile, olacaklar için yeterince güçlü olmayacağını söylüyordu.

Alison önümdeki koltuğa otururken monoton bir ses tonuyla "Günaydın," dedi.

"Günaydın, *Principessa*," dedim, gülümsememe samimiyet katmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak. Ses tonundan benimle hemen hemen aynı ruh halinde olduğu anlaşılıyordu - bir tarafı siktirip gitmiş, ekşi. Ama o yeşil gözlerin ardında güne kötü bir başlangıçtan daha fazlası vardı, bu yüzden onunla dalga geçmeye ve tepkisini incelemeye karar verdim. "Bu sabah neşeyle parlıyorsun."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara. Saçmalamayı kes. O nasıl?" Alison doğrudan konuya girerek ve her zamanki gibi içimi görerek sordu.

"Bugün daha iyi," diye iç çekerek cevap verdim.

"Gece burada mı kaldın?" diye sordu şaşırarak.

"Evet. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Muhtemelen akşam yemeğinde yediğiniz her şeyi kusmuştur."

"Hımm... Anlıyorum. Kalmana izin vermesine şaşırdım."

"Aslında sen ve ben, ikimiz de. Ama tartışamayacak kadar zayıftı. Onu yalnız bırakamazdım." Yapamazdım, yapmazdım. Anlambilim.

"Biliyorum, ama yarardan çok zarar vermiş olabilirsin. Ne derse desin, o hâlâ acı çekiyor Matt. Seni hâlâ seviyor. Bırak geceyi onunla geçirmeni, geri dönüp senin çirkin yüzüne tekrar bakmak zorunda kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum." Alison haklıydı ama Francesca'nın bana ihtiyacı varken onu reddedemezdim.

"Biliyorum. Olan oldu. Ayrıca, bugün muhtemelen kendi mezarıma mezar taşını yerleştireceğim gün."

"Muhtemelen mi? *Muhtemelen* de ne demek?"

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Başka bir şey söylemeden önce şunu açıkça belirtmemeye izin verin. Hiçbir şey yapma zorunluluğunuz yok. Kimseyi kurtarmak zorunda değilsin. Anladın mı?" Şifreli sözlerimle kafasını biraz karıştırarak söyledim.

"Tamam... Anladım. Şimdi anlat bakalım," dedi ben anlatmaya başlayana kadar kaşlarını çatarak.

"Dün gece Don Massimo ile konuştum ve o zeki herif bu işte bir iş fırsatı gördü," diye başladım, söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışarak.

"Matt, hadi ama... ne oldu?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Bana yardım etmenin karşılığında seni istiyor. Onunla evlenmeni istiyor," dedim sonunda.

"NE?"

"Aynen duyduğun gibi. Sadece iş için olduğunu söylüyor. Bir ittifaka ihtiyacı varmış. Halefine gelecek vaat eden bir gelecek için rehberlik edebilecek güçlü bir aile, o gittikten sonra çalışanlarına bakıldığından emin olmak için. MS hastası ve işi yürütemeyecek duruma gelmesinin ya da daha kötüsünün ne kadar süreceği belli değil. Eğer bu ittifakı ve onun yerini alacak birini bulamazsa, Komisyon onun koltuğu için başka bir aileden başka bir Capo'yu aday gösterecektir. Sonucun ne olacağını asla bilemeyiz. Ama tek yapmamız gereken bunun gerçekleştiği yanılsamasını yaratmak. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Sizi asla bir sığır gibi vermem."

"Anlıyorum..." Alison sadece sessizliği doldurmak için gözlerini kırpmadan, dümdüz önüne bakarak konuştu. "Peki o uygun olmadığında onun yerini kim alacak?"

"Bunu bilmiyorum. Bir erkek kardeşi var ama bir şekilde bunun olacağını sanmıyorum." Açıkladım, "Alison, sana söyledim. Yapmak zorunda değilsin..."

"Ben yaparım," diye kesti.

"Bekle, ne?"

"Yapacağım," dedi tekrar, ellerime uzanarak.

"Öylece mi?"

"Tabii ki, aynen ! Ne bekliyordun ki?" "Kavga mı?"

Alison kıkırdadı, geldiğinden beri yüzü ilk kez aydınlandı. Bir şeyler oluyordu. Her zaman gülümseyen ve şakalar yapan bir yüz ifadesi takınırdı ama nedense bugün bunu bile yapamıyor gibiydi. Gözleri hüzünlüydü. Gülümsemesi solmuştu. Eğer öbür dünyaya inansaydım, karşımda oturmadan önce bir hayalet gördüğünü söyledim.

"Matt, ben bu ailenin bir parçasıyım. Ama hiçbir zaman gerçekten bir parçası olmadım, ne demek istediğimi anlıyorsan. Bunu yapmak istiyorum. Sadece beni dinle," diye ikna etmeye çalıştı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce tüm dikkatimi bana vermemi bekledi. "Kendin de söyledin. Bu sadece bir iş ve onda MS hastalığı var. Yani bu sadece bir iş anlaşması, bir sözleşme gibi olacak. Evlenmeden önce ondan bir yıl özgürlük isteyeceğim, sonra ittifakını yapabilir ve bugün onun yardımına güvenebilirsin. O bir yıl içinde bir açık bulursak, iyi. Bulamazsak da sorun değil.

Annemle babamın boşanmasını gördükten sonra zaten evlenmeye hiç niyetim yoktu." Alay etti, hâlâ kemiklerine kadar işleyen yaralarını gizlemeye çalışıyordu. "Yani, sorun değil. İyi olacağım."

Ellerimden birini onunkinden çekerek parmaklarımın saçlarımda gezinmesine izin verdim, tepkisi karşısında tamamen şaşırmıştım. Evet diyeceğini biliyordum ama bu kadar hızlı değil.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim Alison. Yasal boşluk olsun ya da olmasın, o yıl sona ermeden onu öldüreceğim. Beni duyuyor musun?"

"Sorun değil Matt. Zamanı geldiğinde bunu çözeceğiz. Sadece Francesca için bunu gerçekleştirebilir. Sana sahip olamıyorsa bile en azından bunu hak ediyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

Francesca

Kalbim bütün gece huzur içindeydi, ancak sabah olduğunda yine milyonlarca parçaya ayrıldı. Ondan nefret ettiğimi hissetmek çok daha kolaydı, hatta ondan nefret etmenin onu sevmediğim anlamına gelmediğini çok iyi biliyordum.

Sadece... daha kolaydı. Sanki beni onarılamayacak şekilde kıran adama olan sevgimi saklayan bir maske gibiydi.

En azından bugün kendimi hasta hissetmiyordum. Boşanma belgelerini imzaladığımdan beri geçirdiğim ilk huzurlu geceden sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bugün buna kesinlikle ihtiyacım vardı. O toplantıya en iyi oyunumu getirmeliydim ve dünkü gibi hasta hissetmek kesinlikle bana yardımcı olmayacaktı.

Hastalığının suçunu seksime atmayı bu adamlara bırakın. Bunu kesinlikle kabul edemezdim.

Uzun, ılık bir duş aldıktan sonra kahvaltı barında amcamla buluştum, gergin kaslarımı ve sinirlerimi rahatlatmaya yeteceğini umuyordum çünkü o odada kalmak zorundaydılar.

Ve yaptılar da. O çatı katı süitinin kapısını kapattım, tüm güvensizliklerimi, şüphelerimi ve pantolonumu kapattım.

Evet, pantolon.

Bugünkü sorun benim kadın olmamdı, bu yüzden bugün hayatımda hiç olmadığı kadar kadınsı bir gardıroba sahip olacaktım. O yaşlı adamların yapabildiği her şeyi yapabilirdim ve bunu dar bir etek ve topuklu ayakkabılarla yapabilirdim.

Masasına geldiğimde amcam beni, "Bugün özellikle taze görünüyorsun," diye karşıladı.

Sabah oldukça geç olmuştu ve kahvaltı salonunda çok fazla insan kalmamıştı. Gözümün ucuyla görebiliyordum

Alison ve Matt başka bir masada sohbet ediyorlardı, ikisi de dünyanın geri kalanından tamamen habersizdi.

"Günaydın, Zio." *Amca*. Otururken gülümseyerek cevap verdim. "Evet, kendimi yenilenmiş ve bugün önüme ne çıkarsa çıksın hazır hissediyorum."

"Mükemmel. Planımızın başarısız olmaması için bugün odaklanmana ihtiyacımız var," dedi kahvesini yudumlarken ve gazetesini okurken dalgın dalgın. Seçtiği kelimeler bana son derece tuhaf geldi.

"Planımız mı?" Yüzünü görebilmek için gazetenin üstünü aşağı çekerek sordum. Hemen durdu, yüzünü küçük bir sırıtma kaplamadan önce bana ters ters baktı.

"Evet, Poppet. Planımız." Başıyla Battaglia'nın masasını işaret etti. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım, bana söylemediği şeyi anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyordum.

Ve sonra aklıma geldi.

Sonunda nedenimi buldum!

Boşanmamızla ilgili tüm detayları düşünmeye çalışırken ağzım açık kaldı. Bir kere bile beni sevmediğini söylemedi, bir kere bile benimle sadece istediğini elde etmek için evlendiğini söylemedi. Bunu ben söyledim, o değil.

Şüphelerimde haklıydım.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Garip zamanlamayı anlayamadığım için ona sordum.

"Çünkü anladığım kadarıyla bazı yeni durumlar ortaya çıktı ve bugün o toplantıya girmeden önce bunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum." Neredeyse şifreli konuşuyordu.

"Hangi koşullar?" Kanımın çekilmeye başladığını hissederken onu sorguladım. kaynatın.

"Bunu sana söyleyemem çocuğum. Bunu kendin bulman gerekecek."

Yine sırtarak cevap verdi.

Masadan kalktım, tabağından bir elma aldım ve arkadaki verandaya yöneldim. Bu yeni bilgiyi kafamda toparlamam gerekiyordu ve temiz hava buna yardımcı olabilirdi.

Bunu nasıl göremedim? Tüm bunlar boşanmadan önce mi yoksa sonra mı başlamıştı? İlk başta mutluluktan uçuyordum ama yorgun ve kırık kalbim şimdi dikenlerle sarılmıştı ve beni gerçekliğe geri fırlatıyordu.

Hayır, bu . Eminim...

Mekânın içinde volta atarken kalbim o kadar yüksek atıyordu ki etrafımdaki diğer tüm sesleri .

kelimeler.

Ancak zaman ilerliyordu ve ne yapmam gerektiğine karar vermem için bana neredeyse hiç zaman bırakmıyordu.

Onunla konuşmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Değil mi? Öğrenmek için Tabii.

İçeri girip doğru yürüdüm, Matt'i arıyordum.

Alison, hiçbir yerde bulamadım.

Girişte Max'i görmeden önce bardan salona kadar olan alanı taradım ve tek yapmak istediğim yüzüne yumruk attıktan sonra ona soğuk davranmak olsa da Matt'in nerede olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Max!" Seslendim.

"Bayan Battaglia!" Arkasını döndüğünde seslendi, hatasını anladığında gözleri hemen büyüdü. "Hum... Yani, Bayan Amato."

"Matt nerede?" Soğuk davranmaya devam ettim ve hatasını geçiştirdim.

"Dons'lardan biriyle yemekli bir toplantıya çıktı. Geri dönecek.

Toplantıya tam zamanında yetiştim," diye cevap verdi.

"KAHRETSİN!" Ellerimi saçlarımda gezdirerek küfrettim. "Gel benimle Ben."

Resepsiyon görevlisinden bir kalem ve kağıt istedim.
mermer tezgahın ucunda. Yazmaya başlamadan önce derin bir iç çektim.

Bugün bana senin dünyan olduğumu söyle, ben de sonsuza dek seninle olmak için kendi dünyamı geride bırakayım. Beni istediğini söyle, seninle birlikte olmak için geçmişi unutayım çünkü sen benim tek geleceğimsin. Beni sevdiğini söyle, ben de sonsuza dek senin olayım. Geri kalan her şey lanet olsun. Sanırım bunu neden yaptığını biliyorum. Kalbin bunu istiyorsa gelip beni geri almanı istiyorum.

Sonsuza kadar senin,

Francesca

"Bunu toplantıdan önce Matt'e vermeni istiyorum," dedim ve notu katlayıp Max'in eline tutuşturdum. "Lütfen. Bana söz verebilir misin? Arkadaşlığımızın hatırı için?"

"Söz veriyorum," diye başını salladı ve gitmek için dönmeden önce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Max!" diye bağırdım ve aklıma gelen bir düşünceyle geri dönmesini sağladım. "Eğer Matt Dons'lardan biriyle öğle yemeği toplantıdaysa, senin burada ne işin var?"

"Bugün farklı bir görevim vardı," diye cevap verdi, bunun sadece yarı doğru olduğunu biliyordu.

"Oh... Anlıyorum."

Toplantıya kadar birkaç saat geçti ve konferans salonunun lobisinde durup içeri çağrılmayı beklerken endişem her geçen dakika arttı.

Daha çok Matt'in döndüğünü hâlâ görmediğim için ve yüzleşmek üzere olduğumuz kader belirleyici toplantı hakkında çok daha az şey biliyordum. Max'in Matt'e yazdığım mektubu verme şansına sahip olduğunu ve doğru kararı verip benim için geleceğini umuyorum.

Bizim için.

"Bayan Amato, gidelim mi?" Kapılar açıldığında konferans salonunun içinden bir ses seslendi ve ortadaki büyük masanın etrafında oturan beş adam ortaya çıktı. Matt'in yağlarında görünen biri dışında hepsini tanıyordum.

"Bayan Amato... Francesca, hoş geldiniz," diyerek beni selamlayan Don Bartolini, yanıma yaklaşarak her iki yanağıma birer öpücük kondurdu.

Ben masanın etrafında dolanırken diğer Donlar da ayağa kalktı ve hepsini aynı şekilde selamladı. Önce amcam, sonra tenime dokunur dokunmaz kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olan Matt, ardından Don Fiori ve son olarak da odada tanımadığım tek kişi. Dün gece Matt'le birlikte barda oturan adam.

"*Buongiorno*, ben Vincenzo Massimo." *Günaydın*, dedi ve diğerleri gibi beni öpmeden önce bana biraz tanıdık gelen yakışıklı bir gülümseme gösterdi. "Seninle tanışma zevkine eriştiğimi sanmıyorum Francesca."

"*Buongiorno*, Don Massimo. Gerçekten de öyle," diye cevap verdim, elimi tutup beni boş koltuğa götürdü ve ben oturmadan önce koltuğu benim için çekti. "Bunu ben de yapabiliirdim ama teşekkür ederim."

Oturup Matt'e baktım, mektubuma bir tepki gösterip göstermediğini anlamaya çalıştım. Ama hiç yoktu. Eğer ben şu anda bu odadaysam, o kararını vermişti. Ve ben... ben o değildim!

"Şey," diye başladı Don Bartolini. Huysuz, eski kafalı, cinsiyetçi bir İtalyan'dı ve tüm bu durum hakkında söyleyeceği her şeyin bana ve muhtemelen genel olarak kadınlara karşı aşağılayıcı olacağından emindim. "Amcanız Don Amato'dan sizi halefi olarak aday gösteren bir teklif aldık. Yokluğunuzda bazı niteliklerinizi zaten tartışmıştık, ancak bildiğiniz gibi bu bir erkek işi. Bu odada başka kadın görmemenizin sebebi de bu. Ama önce başka bir konuya değinelim. Don Battaglia ile evlisiniz."

"Hayır, Don Bartolini, o değil! Bunu zaten konuşmuştuk. O benim karım değil," Matt sert ve soğuk bir ses tonuyla cevap verince bütün gözler ona döndü ve ben de tüylerimin diken diken olmasını engelledim.

Duygularımı bir kayıtsızlık maskesi altında uzak tuttum, ama derinlerde, keskin sözleri beni tam olarak kesti.

"Neyse ki artık mutlu bir şekilde boşanmış bir adamım," dedi gururla, gülümseyerek ve içimde salınan yeni cehennemi besleyen parçalara ayrılmama neden oldu.

Mektubu okudu ve seçimini yaptı. Ne de hatalıydım. Amcama bu konuda yardım edebilirdi, ama bunun için iyi ve sulu bir intikam almış olmalı.

"Kesinlikle, Don Bartolini. Don Battaglia'nın da dediği gibi, çok şükür boşandık." Maskemi çıkarmadım. Artık geri dönüş yoktu.

"Güzel, güzel. Geriye senin diğer... durumun kalıyor," dedi küçümseyerek ve elini vücuduma doğru salladı. Bu adam kadınlardan o kadar nefret ediyordu ki, evde bir kadın tarafından domine edildiğine neredeyse yemin edebilirdim. Bizim tarafımızdan aşağılandığını hissetmiyorsa bu kadar abartmasına gerek yoktu.

"Peki bu hangi durum?" Cahilmiş gibi davrandım.

"Sen bir kadınsın," diye cevap verdi, kelimeleri zehirli gibi tükürerek. "Kadınlar zayıftır. Bu hayat için biçilmiş kaftan değildir. Sen duygusalsın ve duygularınla hareket ediyorsun, bu da seni zayıf kılıyor ve bu özel masada oturmak bir yana, bir mafya ailesini yönetmek için bile uygun değilsin."

"Don Bartolini'ye katılıyorum. Bu masada bir kadının olması bizim gücümüzün bir işareti değildir ve biz ancak en zayıf halkamız kadar güçlüyüz. Düşmanlarımıza zayıflık mesajı vermek istemeyiz. Bratva ve Yakuza bunun için bir ziyafet çeker," dedi Matt ve ben kulaklarıma inanmadım.

Her şeyi alıyordu. Değer verdiğim her şeyi alıyordu. Daha birkaç saat önce beni en değerli varlığı gibi elinde tutarken nasıl böyle biri olabiliyordu?

Önce kalbimi kırdı, şimdi de bunun üstesinden gelmemi sağlayabilecek tek şeyi benden esirgiyordu.

Sözlerinin beni etkilediğini inkâr edemezdim, ama duygularımı kendimden uzak tuttum. Zayıf görünemezdim, bu yüzden bakışlarımı hiçbir şeye odaklamadım, sadece Matt'in evlilik yüzüğünü başparmağıyla parmağının etrafında döndürmesini izledim.

Bekle!

Evlilik yüzüğü mü? Matt elini masadan çekip benim görüş alanımdan uzakta, kucağına koymadan önce, bir anlığına tekrar odaklandım.

Hayır, onun evlilik yüzüğü olmasına imkan yoktu. Sağ eline takıyordu, yani olamazdı.

"Ayrıca, atalarımızın kuralları buna karşı."

"Birdenbire bir asır öncesine dayanan kurallara güvenmek ne kadar uygun? Elbette erkekler için, işinize geliyorsa her kuralın etrafında boşluklar, bahaneler ve bir yol bulursunuz. Şunda olduğu gibi." Matt'i işaret ettim. "Kurallara göre Don olmak için tam İtalyan olmak gerekiyor, Komisyon'da koltuğu olan bir Don olmak şöyle dursun, ama sen yine de o lanet kuralı çiğneyerek bir melezi kabul ettin çünkü bu senin hırslarına uyuyordu. Yanılıyor muyum?"

"*Cosa Nostra'nın* geleceği bu değil. Ve eğer bu konuda yanılıyorsam, hepimiz mahvoluruz. Burada çok daha genç iki üyemiz olduğunu biliyorum, bugünlerde siz çocukların dediği gibi ilerici düşüncelere sahipler, ama bir kadının önünde ancak cesedimi çiğnedikten sonra eğileceğimi söylediğimde eminim onlar da benimle aynı fikri paylaşıyorlardır. Aynı şey tüm *mafyalar*, bizim için çalışan, bize saygı duyan, gücümüz ve kudretimiz için bizi takip eden tüm erkekler için de geçerli. Yani, bu teklif Komisyon tarafından kabul edilmeyecek. Bir kez daha... cesedimi çiğnemeden..." Don Bartolini her kelimesinde öfkemin alevlenmesine ve yükselmesine neden olarak davasını anlatmaya devam etti. Erkeklerin ülkesinde, hayalleri olan bir kadın cadıdır. Hangi yüzyılda yaşadığımızın bir önemi yok.

"Bu ayarlanabilir, Don Bartolini. Ne dilediğinize dikkat edin," diye mırıldandı Don Massimo, belli ki sinirlenmişti.

"Bu bir tehdit mi, Evlat?" Don Bartolini sordu.

"Hiç de değil. Aynı şekilde siz de bu Komisyonun diğer üyeleri için karar vermediniz. İşte benim oyum, Francesca Amato, Massimo ailesi tarafından eşit bir üye olarak aramıza katılmaya davetlisiniz.

Amato ailesinin Don'u ve Komisyon'un aktif ve oy hakkı olan bir üyesi olmak."

"Ona nasıl oy verebilirsiniz? Eminim kan görmeye bile dayanamıyordur, tıpkı tanıdığım diğer kadınlar gibi. Kendilerini güçlü ve bağımsız göstermeye çalışıyorlar, ama bu bir gösteriştense başka bir şey değil," diye bağırdı Don Bartolini. Odanın her yerinde gerginlik hissediliyordu ama burada öylece durup tüm bu saçmalıkları dinleyemezdin.

"Kan bir sorun değil. Bu odadaki çoğunuzdan daha fazla kan gördüm. Ve sizi temin ederim ki, ayda yaklaşık bir hafta boyunca, öldürme eğilimlerim sizinkilerin çok üzerindedir. Zayıflık benim sözlüğümde yer alan bir kelime *değil*. Adamları çok iyi kontrol edebilirim. Benimkileri, sizinkileri ya da önüme kimi koyarsanız koyun," dedim, hem kendime olan güvenim hem de kızgınlığım her kelimemde belirgindi.

"Demek istediğimi kanıtlıyorsun. İşte bu yüzden burada olmamalısınız. İstikrarsızlık, bu tür işleri yürütürken sahip olunması gereken iyi bir özellik değildir."

Artık canıma tak etmişti. Aniden ayağa kalktım ve kalçama bağlı kılıftan silahımı çıkarıp Don Bartolini'nin kafasına doğrulttum, o şok içinde soluk soluğa kalırken metali hafifçe kafasına doğru ittim.

"Bak... Tamamen stabilim, titremiyorum bile," dedim küçümseyici bir tonla.

Oda dondu kaldı. Tekrar konuşmadan önce acele etmedim, erkekler biraz daha yavaş olduğu ve imtiyaza ihtiyaç duydukları için zamanın bir an durmasına izin verdim.

"Hem gerçek hem de mecazi anlamda senden farklı bir şekilde toplanıyor olmam daha az yetenekli olduğum anlamına gelmez. Don Battaglia'da da bir çift olsaydı, yeteneklerime tanıklık edebilirdi, ama fiziksel olarak bunlarla donatılmış olsanız bile, bu her zaman onları nasıl kullanacağınızı bildiğiniz anlamına gelmez." Matt'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, sonra onu sildi ve yerine ben içeri girdiğimden beri takındığı kaşlarını çattı, Don Massimo kahkahalarla gülerken eğlencesini gizlemek için hemen bir sigara yaktı.

"Don Fiori, ne diyorsunuz?" Don Massimo sonunda kahkahalarını bastırmaya çalışarak, silahımı indirip başım dik bir şekilde yerime döndüğümde, Don Bartolini'nin o pis ağzının bir kadından korkarak soluk soluğa kalmasına neden olduğum için gurur duyduğumu söyledi.

"Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. *Ma voterò a favore. Benim oyum lehte. Benvenuta*, Francesca." *Hoş geldiniz*. Don Fiori cevap verdi

sarsılmaz bir güven.

"Don Battaglia?" Don Massimo Matt'e dönerek sordu.

"*Per me, è un NO!*" Benim için bu bir HAYIR! Homurdandı. Bu sözlerde ima edilen acının tadını alabiliyordum.

Ne kadar saf olduğuma inanamıyorum. Benimle nasıl böyle oynayabildi? Tüm bunlar kafamı allak bullak etti. İçinde taşıdığı tüm sevgiyle beni öptükten sonra hayallerimi bir kez daha elimden almaya hazırdı. Bunu hissedebiliyordum. Bunu taklit etmesine imkan yoktu.

Don Massimo ellerini birbirine kenetleyip ovuşturarak, "Zaten pek de önemli değil," dedi. "Francesca, Don Amato'nun halefi ve bu Komisyon'un bir üyesi olarak kabul edildin. Merasiminizi mümkün olan en kısa sürede planlayacağız."

"Don Fiori, aklınızı mı kaçırdınız?! Bir kadın mı? BOŞANMIŞ BİR KADIN MI? Bu kurum bu hale mi düştü?" Don Bartolini bir kez daha itiraz ederek ayağa kalktı ve öfkeyle koltuğunu geriye yatırdı.

"Oh, kapa çeneni! Oylar kullanıldı. Eğer çıkarınıza uygun bulursanız, Komisyon'un müzakereleri hoşunuza gitmediği için bölgenizi devralacak yeni bir aileyi aday göstermek için bu fırsatı her zaman değerlendirebiliriz," diye tekrar suçladı Don Massimo. Ondan hoşlanmaya başlamıştım. Neden bu pozisyonu aldığını tam olarak anlamamıştım ama sözlerindeki şımarıklığı anlayabiliyordum.

"Sizin için bir adımız bile yok. Biz onurlu adamlarız, bilge adamlarız, iyi adamlarız. Sana ne diyeceğiz?" Don Bartolini tekrar denedi.

"*Donna Amato?*" Matt'in sesi şişmiş göğsünden fışkırarak bakışlarımı Don Bartolini'den ayırmadan önce alaycı bir şekilde cevap verdim, anlamlı sözleriyle omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve kaderimizi sonsuza dek birbirimizden ayırdı.

"*La prima Donna!*"

BÖLÜM 24

Matt

Bazı zaferlerin tadı yenilgi gibidir. rağmen ekşidirler.

İstediğim sonuç buydu ama yine de kendi başarımın kurbanı gibi hissediyordum. Bu yüzden, yasadışı *Cosa Nostra*'ya hükmeden Lordlara yeni eklenen kişinin etrafında bir akbaba gibi dönmek yerine, geride kalıp nimetlerimi saymaya çalıştım.

Ama lanet olsun, tek düşünebildiğim onun yükselişinin yalnız geleceğimi mühürlediğiyken bu çok zordu.

Büyük şeyler büyük bedellerle gelir. Büyükbabamın o vakur ve bilge sesiyle söylediklerini duyar gibiydim. Ama yine de, geriye dönüp baktığımda, kalbinin atmaya devam etmesi anlamına gelse bile, hayatının aşkından vazgeçtiğini göremiyordum.

Ben doğru olanı yaptım. Bu gerçeği zihnimde tekrar tekrar canlandırdım, kendime inanmaya konsantre olurken başparmağım ve işaret parmağım gözlerime bastırıyordu...

"Battaglia," diye seslendi Massimo, kalabalık biraz dağıldıktan sonra çift kanatlı kapıdan. "Kadeh kaldıralım diyebilirdim ama içimden bir ses şenlik havasına girmeden önce en az bir şişeye ihtiyacın olacağını söylüyor."

"Neşe vurmada önce bayılacağım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Hadi bunu gerçekleştirelim."

Vincenzo Massimo kuzu postuna bürünmüş bir kurttu ve bunun doğru olduğunu bilsem de, bu noktada kaybedecek bir şeyim yoktu.

Ayrıca, anlaşılmamızı bozma zamanı geldiğinde belki ondan bir iki şey öğrenmek işimize yarayabilirdi.

Onurlu adamlar, taşaklarım. Küçük kız kardeşim kolay konuşan mafyatik adamlara av olduğunda, tırnaklarımla kazıyarak da olsa besin zincirinin tepesine tutunacağım.

"Sen bir orospu çocuğusun, bunu biliyor muydun?" Garson bize iki bardak viski doldururken umursamaz tavırla "Sen orospu çocuğusun, biliyor muydun?" dedim.

"Hadi ama Battaglia. Diğer beyinler gibi bir mil öteden geldiğimi göremedin diye bana kızma." Alaycı bir şekilde cevap verdi, hakaretime rağmen sözlerinde en ufak bir öfke belirtisi yoktu.

Sadece dik durmaya odaklanabilen sarhoş bir zihnin boşluğunu arzularak bardağın tamamını bir kerede mideye indirdim. Ama yıllarca bu sınırı hiç aşmadan yavaş yavaş test edip zorladıktan sonra, o lanet şişenin bardağımın hemen yanında durmasına ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Çünkü sana güvenilmez, Massimo. Güvenilir adamlar tahmin edilebilirdir ve sen, dostum... beni çıkmaz bir sokakta sola dönmeye zorladın. Takdir edilmedim, açıklayayım."

"Bu çok açık bir hareket Matteo. Ama sen," durakladı, muhtemelen söylemeden önce kelimelerini tartıyordu, "dikkatin dağınıktı, öyle diyelim."

"Ve sen de ölü eti didiklemek için benim en kötü halimi bekleyen akbabasın." Vincenzo'nun viskisinden henüz bir yudum almadığını fark ederken garsona yeniden doldurması için işaret ettim.

"Bu bir iş Matt. Ayrıca, Alison'ın gözden kaçmasını nasıl beklediğini bilmiyorum. Zamanın başlangıcından beri *mafyanın* yöntemi bu. İlerleme olsun olmasın, bazı şeyler değişmez. Ve kan, bir el sıkışmasından çok daha bağlayıcıdır. Herkes bir yana, bunu bilmediğini söyleyemezsin."

"Söz konusu aile olunca protokol biraz daha farklı işliyor. Kız kardeşim masum. Bu hayat için biçilmiş kaftan değil."

"Benimle evleniyor, erkeklerin derisini nasıl öğrenmiyor."

"Aynı fark." Bir dolu bardak daha boğazımdan aşağıya doğru yuvarlandı ve hâlâ hem Alison'ın hem de benim kaderim zihnimden bir nebze olsun silinmiyordu. "Şişeyi bırak," diye seslendim garsona.

Bu lanet kabus sonunda sona erdi ve başardık. Karım, benim belalı, mafya lanet kraliçe karım sonunda hak ettiği yeri alacak ve hayalini yaşayacak.

O böyle olmak için doğmuştu. Onu asla arzuladığından daha azı için evcilleştiremezdim. Asla. Ama tüm bu fedakârlıklara değip değmeyeceğinden emin değildim. Alison hatalarımın bedelini ödüyordu ve şu anda bencilce düşünebildiğim tek şey söylediklerimden sonra Francesca'nın benden ne kadar nefret ettiğiydi.

Don Massimo'nun da oyuyla planımız, bana pazarlık ettiğimden daha pahalıya mal olsa da, çok daha sağlandı. Bu anlaşımdan ne kadar hoşnutsuz olduğumu bilmesini istiyordum, her ne kadar içimde bir yerlerde

ilk fırsatta bu anlaşmayı bozmayı kendime görev edineceğimi biliyordum.

Don Fiori bir kadının Don olmasına, hatta Komisyon'un bir parçası olmasına bencil nedenlerle karşı çıkmıyordu. Ne oğlu, ne erkek kardeşi, ne de yeğeni vardı. Ailesi büyük bir haremdi ve bir şekilde kendi geleceğini ve ailesinin mirasını korumaya çalıştığını görebiliyordum.

Komisyon'da diğerlerini temsil etmek üzere seçilen Don normalde en güçlü ve nüfuzlu olanıydı; bu da Komisyon ya da adına konuştukları diğer aileler tarafından layık görülmedikleri takdirde koltuklarını koruyabilecekleri anlamına gelmiyordu.

Bu, Francesca'nın muhtemelen diğer kadınların da kendisiyle aynı yola girmesi için zemin hazırladığı anlamına geliyordu. Don Fiori akıllı, yaşlı bir adamdı ama omzundaki çipi görebiliyordum. Kızının geleceğini koruduğunu görebiliyordum ve bundan tamamen yararlanmaya niyetliydim.

Francesca ile evli olmadığımıza ve ortada bir çıkar çatışması olmadığına inanmalarını sağlamalıydım çünkü geleceklerini korumaktan ziyade bugünlerini korumaktan endişe duyacaklardı. İki oyu kontrol etmek, riski ne olursa olsun desteklerini çekmeleri için yeterli bir tehditti.

"Alison'ın icabına bakılacak. Güvende olacak."

"İyi olur, yoksa çok yakında dul kalacak," diye tehdit ettim ama Vincenzo'nun yüz ifadesi bir milim bile değişmedi.

"Başka bir şey beklemesdim." Kadehini kaldırdı ve bastonunu yeniden düzenleyip ayağa kalkmadan önce yudumladı. "Aşk bizi savunmasız yapar, Battaglia. Senin tek günahın buydu."

"Biz mi? Kim senin taşaklarını sıktı?"

Kuru kuru yutkunurken adem elmasının sallanışını izledim. Az önce Vincenzo Massimo'nun mükemmel terzilikteki zırhında bir çip mi bulmuştum?

"Kız kardeşin." Sırtımı sıvazlamadan önce alaycı bir sırıtışla cevap ve beni yavaşça üç parmak ya da on içkide boğulmaya bıraktı.

"Bayım?" Yanımdan gelen küçük bir ses beni düşüncelerimden kopardı ve arkamı döndüğümde küçük çocuğun yanımda durduğunu gördüm.

Başımı çevirir çevirmez, barın arkasındaki tüm şişe duvarı, tüm o lanet renkleri birbirine karıştıran bulanık bir sürüklenişle beni takip ediyor gibiydi.

"Ne?" Kaşlarımı çatmamın tam olarak ona olmadığını bilerek homurdandım.

"Bu senin için."

Titreyen elini uzatıp bana küçük, beyaz bir zarf verdi ve kalbim karnıma saplandı. Kimden geldiğini anlamak için zarfı çevirmeme bile gerek yoktu.

Yırtıp açtım, içindeki zengin kâğıt parçasını aldım ve ne yazdığını okuyabilmek için gözlerimi kısarak görüşümü odaklamaya çalıştım.

"Gitmesine izin veremezdin, değil mi? Gerçek Don Battaglia'ya katılma zamanı geldi."

Gözlerimi bir dakika önce çocuğun durduğu yere çevirmeden önce gülmekten kendimi alamadım. Ama bir hayalet gibi ortadan kaybolmuştu. Notu tekrar okudum, bir şekilde bu kelimelerin amaçlanandan daha iyi ses çıkardığını hissettim. Eğer şimdi hayatım buysa, bir kurşun oldukça cazip görünüyordu.

Bu lanet notları göndermek için kim zaman ayırdıysa Francesca'nın artık benim olmadığının farkında değildi. Keşke kalmasını sağlayacak gücüm olsaydı.

Notu elimde ezerek cebime soktum ve içinde başka bir kâğıt olduğunu fark ettim.

Siktir!

Max toplantıdan önce bana da bir not vermiş ve acilen okumamı söylemişti. O zamandan beri bir dakika bile yalnız kalmamıştım, hem Don Massimo hem de Don Fiori toplantı başlayana kadar yanımdan bir saniye bile ayrılmamışlardı.

Kâğıdı cebimden çıkarıp dikkatle okudum, Francesca'nın el yazısını fark ettiğim anda kalbim kulaklarımda çekiç gibi çarpmaya başladı.

Bugün bana senin dünyan olduğumu söyle, ben de sonsuza dek seninle olmak için kendi dünyamı geride bırakayım. Beni istediğini söyle, ben de seninle birlikte olmak için geçmişi unutayım çünkü sen benim tek geleceğimsin. Beni sevdiğini söyle, ben de sonsuza dek senin olayım. Geri kalan her şey lanet olsun. Sanırım bunu neden yaptığını biliyorum. Kalbin bunu istiyorsa gelip beni geri almanı istiyorum.

Sonsuza dek

seninle,

Francesca

FUCK! FUCK! FUUUUUUUUCK!

Kalbim ayaklarımın dibine çöktü, her kelimedede daha da çöktü, ta ki tek hissedebildiğim göğsümde keskin bir acı olana kadar. Sanki biri kalbimi söküp çıkarıyor ve sıkarak posa haline getiriyordu. Bunu görmediğime inanamıyordum.

Beni istediğini söylüyordu. Beni tercih ediyordu.

O beni seçti!

Bana rüyası hakkında söylediklerine, hayatı için ne istediğine o kadar odaklanmışım ki, değiştiği noktayı kaçırdım, tıpkı benim için değiştiği gibi. Ben onun yeni hayali, yeni kaderiydim. Tıpkı onun benim olduğu gibi.

Başımı ellerimin arasına aldım ve parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Böyle kör bir pislik olduğum için bir tür ceza olarak saç tellerimi çektim. Hayatı boyunca hayalini kurduğu, asla sahip olamayacağını düşündüğü şeyi elde etmek üzereyken bile, bizim için her şeyi vermeye hazırды.

Macallan'ı kaptığım gibi, sıvının şıpırdamasına ve taşmasına neden olan bir şiddetle bardağa boşalttım. Doğrudan gırtlığıma giden bir hatla, bardağı geriye doğru eğdim ve nefes almadan hepsini yuttum.

Zihnim artık farklı bir bulanıklık içindeydi. İnanç ve umutsuzluğun birbirine karışmış bir karışımı. Buğulu bir berraklık bana nasıl ulaşacağımı bilmediğim yeni bir hedef getirdi. Onu çok istediğimi bilmesini sağlamalıyım. O benim tüm dünyamdı. Bu anlamsız hayatta önemli olan tek şey.

Hızla kafama giden viskiden birkaç kadeh daha içtikten sonra kendimi öncekinden daha da kötü hissediyordum ama en azından artık nettim. Görsel netlik değil, çünkü bu ya hasar görmüştü ya da barmenlik yapmaları için iki kişi daha işe almışlardı ve garip bir şekilde ilkine benziyorlardı.

Dengemi sağlamakta zorlanarak tökezledim. Onunla konuşmaya kararlı bir şekilde otelden çıkarken zemin ayaklarıma göre çok hızlı hareket ediyordu.

İçten içe bunun büyük bir hata olduğunu biliyordum ama bulanık zihnim bana aksini söylüyordu. Şu anda tüm kalbimle hareket ediyordum. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlamasını sağlamaya çalışmalıydım. Onunla birlikte olmak için yerimden vazgeçmem gerekiyorsa, öyle olsun. Artık o da var olduğuna göre, kaybetmekten korktuğum hiçbir şey yoktu. Hayatımın aşkına sonsuza dek kollarımda sahip olmak anlamına geliyorsa seve seve istifa ederdim.

Don Amato'yu aradım, bana toplantıdan sonra tekrar hasta hissettiğini ve Alison'la ayrıldığını gördüğünü söyledi. Eğer otelden çıktıysa, Max onu takip ediyor olacaktı, tıpkı ondan istediğim gibi.

Telefonumu cebimden çıkarmak için uğraştım ve şükürler olsun ki sarhoş suratımı tanıdı ve kilidi hemen açtı. Max'i aradım, umarım görevine sadık kalmıştır, böylece beni doğru yöne yönlendirebilirdi.

Telefon çaldığında kendi kendime "Geliyorum bebeğim" diye mırıldandım. "Patron?" Max hemen cevap verdi.

"Karımla birlikte misin?"

Sesimdeki bir şey onu uyarmış olmalı çünkü sorumu duymazdan gelerek "İyi misin? Sesin normal gelmiyor."

"Ben iyiyim." Otelin ön cephesindeki cam pencerelerden birine yaslanarak yalan söyledim. "Onu geri istiyorum, Maxy. Gel beni al."

"Sarhoş musun sen?"

"Ben mi? Asla! Ama hala senin patronunum ve sana beni ona götürmeni söylüyorum. Yani, beni getir ve bilirsin... söylediğim diğer şeyleri. Yapmazsan seni vururum." Kelimelerin üzerinde tökezledim.

"Bluetooth mermilerini henüz icat ettiklerini sanmıyorum ama olsun. Birkaç dakika içinde orada olacağım. Sadece kimseyle konuşma." Kıkırdadı ve ben de kimi azarlamam gerektiğini hatırlamak için ekrana bakarken alay ettiği için onu azarlamayı aklıma not ettim.

"Ne diyebilirim ki?" Telefonu tekrar kulağıma götürme zahmetine katlanmadan telefona söyledim. "Karısını mafya kraliçesi yapmak için boşayan aptalın teki olduğumu mu? Gerçeği söylediğim için kimse beni suçlayamaz."

"Elbette. Ama sizi tutuklayabilirler ve ikimiz de biliyoruz ki sözlerinizi size karşı kullanacaklar."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Arayalı bir dakika bile olmadı. Yola çıkıyorum."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve vücudumun kaygan camdan aşağı kaymasına izin verdim, aracımın gelmesini beklerken kaldırımda oturdum.

Onu geri istedim. Ona ihtiyacım vardı. HAYIR! Onu geri alacaktım.
Nasıl? Kim bilir!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Francesca

Toplantıdan tamamen yıkılmış olarak ayrıldım. Fiziksel ve duygusal olarak. Matt'in sözleri kafamda tekrar, tekrar ve tekrar yankılanırken inanamıyordum.

Mutlu bir şekilde boşanmış

Aramızda yaşanan onca şeyden, paylaştığımız onca şeyden sonra, hâlâ beni oylamaya, bunu bile elimden almaya cüret etmeye cesaret edebiliyordu. Nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Belki de bu sadece onun gerçek yüzünü göstermesiydi. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu nasıl görememiştim?

Yüzümü asmamak ve onu ve sözlerini dışarıda bırakmak için elimden geleni yaptım ama içim parçalanıyor, o keskin sözleriyle beni bir kez daha bıçaklarken binlerce kez ölüyordum.

Amcam planının içinde olduğunu söylese de, nasıl ve özellikle neden benim hakkımda bu kadar korkunç şeyler söylediğini anlamak zordu.

Onun için gerçekten bu kadar az şey ifade ediyor olabilir miydim? Sahip olduğum son umut kırıntısı da o lanet konferans salonunda öldü.

Yoksa tam da ondan istediğim gibi davranarak beni kendisinden nefret ettirmenin bir yolu muydu bu?

Mutlu bir şekilde boşandım.

Oradan olabildiğince emin adımlarla çıktım, diğer Dons'ları selamladım ama artık onlardan biri olduğum için beni tebrik ederken hepsinin gözümün önünden kaybolmasını diledim.

Gerçekte, ben onlardan biri değildim. Ben bendim ve bunu onlar için değiştirmeye niyetim yoktu. Ama artık içeride olduğuma göre, tekneyi kendi yolumla sallayabilir ve ailem için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapabilirdim.

Sonunda havadan sudan konuşmalardan ve tanışma faslından kurtulup Her biri için *sottocapi* ve *consiglieri*. Bunun için zamanım olacaktı.

Omertà'm. Şimdilik biraz boşluğa ihtiyacım vardı, nefes almalıyım, oradan çıkmalıyım.

Dün geceki baskının aynısının içimde oluştuğunu hissedebiliyordum ve bunun tekrar olacağını biliyordum. Banyoya doğru olabildiğince hızlı yürürken dizlerimin bağı çözüldü, sonra bir kolun belime dolandığını ve beni hafifçe tuttuğunu hissettim.

"Alison..." Rahat bir nefes aldım, sesim güçsüzlükle kesildi. "Ben... Ben..." Nefesimi keserek tekrar konuşmaya çalıştım ve oraya zamanında varmak için hızımı artırdım.

"Biliyorum. Acele et, seni banyoya götürelim." Söylemediğim sözleri anlayarak cevap verdi.

Kapıyı tekmeleyerek açtı, böylece ikimiz de içeri girebildik, ben doğruca tezgâhlardan birine daldım, zar zor zamanında yetiştim ve sistemimde ne kadar az yiyecek varsa boşalttım.

Tüm bu çile vücuduma gerçekten zarar veriyordu. Buradan bir an önce ayrılmam gerekiyordu. New York'tan, Matt'ten ve onun incitici sözlerinden uzaklaşmalıyım.

Sonunda kusmayı bıraktım, yüzümü ve ağzımı yıkamak için lavabo sırasına doğru tökezlemeyi başardım. Tuttuğum gözyaşları yüzünden bulanıklaşan görüşümü yeniden odaklamaya çalışırken her nefesim ağır geliyordu.

Alison kocaman çantasından çıkardığı bir şişe Gatorade'i bana uzattı ve yavaşça yudumlamadan önce şaşkınlıkla ona bakmamı sağladı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Ben mermer tezgâha tutunurken Alison sırtımı rahatlatıcı daireler çizerek ovdu, gözleri aynadan benimkilere kilitlenmişti.

"Ben... Sanırım öyle." Yorgun bir şekilde cevap verdim, bittiğinden tam olarak emin değildim. "Şanslıyım ki çantanda günü kurtarmak için bekleyen elektrolitli bir içecek vardı."

"Bugün antrenman için Victor'la buluştum," diye yanıtladı şakama hafif bir kıkırdamayla.

Kaşlarımı kaldırdım, yüzümde kaygan bir sırıtışla onları oynattım, çalkalanan midemden başka bir şeye odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

"Tamam, tamam. Külotunu tut. Bunu sana geri çevirelim, olur mu? Belki şimdi yaşadığın şu mide bulantısı dalgaları hakkında konuşabiliriz" dedi, aynadan beni izlemeye devam ederken yüz hatlarını sert ama endişeli bir ifade kaplıyordu.

"Ne olmuş onlara? Sanırım dün yediğimiz bir şeyden olabilir."

"Evet... Öyle olduğunu sanmıyorum." Hâlâ bana bakıyor, bir tepki vermemi bekliyordu. "Gerçekten de böyle hissetmen için daha makul başka bir neden düşünemedin mi?" Kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu.

Alison hayal kırıklığı içinde oflarken, "Eğlendirmek istediğim bir şey yok," diye açıkça cevap verdim.

"Bugün hamilelik testi yaptıracaksın. Ben de hemen yanında olacağım." İfadesinde hiçbir soru yoktu ve onun yüzündeki ifadeden ve benim yüzümdeki dehşetten, ikimiz de pozitif çıkma olasılığının göz ardı edilemeyecek kadar yüksek olduğunu biliyorduk.

Yenilgiyle nefes verdim, hem inkâr hem de farkına varma beni yağlanmış bir raydaki tren gibi çarptı. Bu düşünce dün aklımdan geçmişti ama kendimi böyle hissetmem için bir sürü başka iyi neden olduğuna ikna ediyordum.

"Gördüğüm kadarıyla, ikimizin de zaten bildiği bir şeyi teyit etmiş olacağız."

"Olamaz, değil mi? Yani, sadece bir ay içinde böyle hissetmezdim. Ayrıca, RIA'm var." Ondan çok kendimle mantık yürütmeye çalıştım. Bunun olması için dünyadaki en kötü zamanlama bu olurdu. Eminim yediğim bir şeyden ya da New York'a dönmenin stresinden kaynaklanıyordu.

"En son ne zaman regl oldun?" Geçmişi düşünmeye başladım ve tam tarih biraz bulanıktı ama hiç takip etmediğim için bu normaldi.

Vücudum Flow Teyze'nin gelişini fark etmem için bana her zaman işaretler verirdi, bu yüzden şimdiye kadar hiç stres yapmadım.

"Hum... Aşağı yukarı bir ay önce. Her an gelebilir, eminim. Yani ima ettiğiniz şey tamamen imkansız. Bir aylık hamile olsaydım asla bu kadar kötü hissetmezdim. Bir aydan fazla olmadı. Eminim. Eminim. Eminim." Kıkırdadım, ama tam olarak eğlendiğimi söyleyemem. "Bu imkânsız. Değil mi?" Alison'dan şu anda endişelerimi hafifletebilecek herhangi bir onay arayarak sordum.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım canım," diye cevap verdi Alison, haklı olma ihtimali karşısında gözlerimden bir damla yaş süzülürken saçlarımı okşayarak. "Hadi sana şu testi getirelim. Liam'ın evinde yapabiliriz. İşler giderse diye bu akşam senin için küçük bir kutlama yemeği hazırlamıştık. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu ama şu anda odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var."

"Aman Tanrım, Alison! Ne yapacağım ben?" Çaresizlik üzerime çökmeye başladığında sordum.

"Önce şüphelerimizi doğrulayacağız ve sonra oradan devam edebiliriz, tamam mı? Emin olmadan bunun üzerinde durmanın bir faydası yok. Ve eğer hamileysen, bu bir lütuf Francesca. Eğer etmeye karar verirsen o çocuk sevilecek, tapılacak ve eşi benzeri olmayan bir şekilde korunacak. Her adımında sana yardım etmek için , tamam mı?" Endişelerimi hafifletmeye çalıştı. "Ama... Şu an doğru zaman değil. Kardeşinle aranızdaki durumdan dolayı değil. Aman Tanrım." Tekrar çöktüm, başımın öne düşmesine izin verirken

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Francesca, Matt seni seviyor. Seni hep sevdi. Yaptığı şeyi yapmak için sebepleri vardı. Aynı fikirde olduğumdan değil ama kalbinde senin için en iyisi vardı. Bunu senin için yaptı. Her şeye sahip olmanı istedi. Sana bir ailenin reisi olma hayalini vermek istedi. Onun işini yönetirken ne kadar mutlu olduğunu ve ne kadar geliştiğini gördü. Mümkün olduğunca adil bir şansın olsun diye seni boşadı. Anlattıklarına bakılırsa, ikiniz evlenemezsiniz bile. Hayallerini gerçekleştirebilmen, her şeye sahip olabilmen için senden boşandı." Orada öylece durmuş, bu sonsuz yapbozun dağılmış parçalarını bir araya getiren sözlerini dinliyordum ama bu sözler bana bir kapanış ve rahatlama getirmek yerine daha fazla acı ve öfke getirdi.

"Her şeye sahiptim, Alison! Matt benim hayalimdi. Ve şimdi bana bak. Boşanmış, kalbi kırık ve muhtemelen hamileyim." Hem öfke hem de ıstırap içinde bağırdım.

"İkinizin arasında işlerin yoluna girebileceğine hâlâ inancım var."

"Hiç sanmıyorum, Al. Kardeşin az önce en güçlü adamlarla dolu bir odada ne kadar mutlu bir şekilde boşandığını söyledi," diye cevap verdim, öfkeli gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Bu bir yalan Francesca ve sen de bunu biliyorsun. Seni o koltuğa oturtmak için ne söylemesi gerekiyorsa onu söyledi. Bunun hayatı boyunca söylediği en büyük yalan olduğunu biliyorum. Sensiz perişan oldu, ama seçimlerinin sonuçlarıyla yaşıyor çünkü senin dünyayı hak ettiğine karar verdi. İstediklin her şeyi hak ettiğine. Hayallerine ulaşabilmen için senden boşandı Francesca. Seni sevmediği için değil. Bunu senin için yaptı."

"Bu olamaz." İnanmamak için kendimi zorladım. Üçüncü kez kandırılmazdım.

"Bu doğru. Tüm gerçek bu. Bugün o odada yaşananların gerçek olabilmesi için ondan nefret etmenize ihtiyacı vardı. Bunlar akıllı adamlar ve

size doğruyu söyleseydi planını kolayca anlayabilirdiniz. Haklı olduğunu söylemiyorum. Suratına yumruk atasım gelse de kalbinin doğru yerde olduğunu söylüyorum."

"Bunun bir şeyi değiştireceğinden emin değilim. Kardeşin yine aynı şeyi yaptı. Bana istediğimin bu olup olmadığını sormadı ve benim yerime seçimlerimi yapmaya karar verdi. Onu ilk ve ikinci seferde, Liam'la yer değiştirdiğinde ve sonra Jamie'nin bir Amato olduğunu bana söylemeyi bilerek unuttuğunda affettim. Onu üçüncü kez affedebileceğimden emin değilim."

"Tamam, yere düştüğünde seni tekmelemekten nefret ediyorum ama yakın zamanda yerinden kalkacağını sanmıyorum, o yüzden elimizdeki tek şey yer. Lafı dolandırmayacağım çünkü buna ihtiyacın yok. Şu anda sadece farklı bir bakış açısına ihtiyacın var. Bir seçim yaptın. O kağıtları imzalamayı seçtin. Adil olmak gerekirse, senin için imzalamayı onun seçtiğini söyleyemezsin. Suçlunun sen olduğunu söylemiyorum ve yarana tuz basmak da istemiyorum. Ama bir gün onu affedip affetmeyeceğine karar vermeden önce bunu bir düşün." Orada öylece durdum ve Alison'ın sözleri içime işlerken ruhumun bedenime dönmesini bekledim.

"Onları imzalamam için bana şantaj yaptı." "Blöfünü görmemek hâlâ senin seçimin."

Yeni bir mide bulantısı dalgasının beni istila ettiğini hissettim ve kabine geri döndüm. Bu kez içinde bulunduğum durumdan mı, yoksa Alison'ın sözlerinin ardındaki dayanılmaz gerçekten mi kaynaklandığından emin değildim. Matt'e ve yaptıklarına karşı içimde oluşturduğum güçlü davayı paramparça etmişlerdi.

Yine de haklıydı. Kavga etmedim. Beni sevdiğine inanan birinin yapacağı gibi değil.

Geri adım atmak ve o gece ayrılmadan önce söylediği gibi beni gerçekten sevdiğine inanmak yerine istifa ettim ve o kağıtları imzaladım. Tıpkı bana gösterdiği gibi.

Kendimi bir kez daha toparladım, elbisemdeki kırıksıklıkları düzeltmeden önce yüzümü ve ağzımı tekrar yıkadım, sanki ihtiyacım olan cesaret oksijenmiş gibi derin nefes aldım.

"Hadi, seni buradan çıkaralım. Gidip sana bazı cevaplar bulalım." Alison küçük bir gülümsemeyle bana güven verdi.

"Evet, yapalım. Sadece kardeşimi aramam gerekiyor. Bugün toplantıdan sonra onunla buluşmam gerekiyordu."

"Şimdiden planlarınız olduğunu bilmiyordum. Ama istersen o da akşam yemeğinde bize katılabilir. Ne de olsa bu sizin kutlamanız."

"Bu harika olur. Ben ayrılmadan önce Jamie'yle tanışmasını çok isterim. Amelia'yı çok severdi ve bir kuzenimiz daha olduğunu bilmek yükümüzü biraz hafifletiyor. Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hiç de değil. Kardeşlerinin hepsi çok hoş ve eğlenceliydi... Senin düğününde." O gün hakkında konuşmanın her şeyi benim için daha da kötüleştireceğini düşündüğünden olsa gerek, neredeyse ayağını ağzına soktuğunu görebiliyordum.

"yok," diye onu rahatlattım. "Tommy düğünümde değildi. O... O sırada ülke dışındaydım." Bu bir yalan değildi. Kısmi bir gerçektir.

"Oh, tamam. O zaman daha da iyi. Onu ara, adresi gönderelim ve bizimle Liam'ın evinde buluşsun. Ama oraya gitmeden önce sana bir hamilelik testi alacağız. Ya da iki tane, sadece güvende olmak için."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Francesca

"Üç test için yeterli çizim bile yok. Neden bunların hepsini tekrar aldık?" Jamie kutuların içinden çıkan kocaman talimat sayfalarıyla uğraşırken Alison'a sordum. Üçümüz odaya kilitlenmiştik, Liam ise akşam yemeği için dışarı çıkmaya hazırlandığımızı iddia ederek oturma odasında bizi bekliyordu.

"Kesinlik, bebeğim. Sonuç ne olursa olsun, doğru sonuç olduğundan emin olmalıyız. Ve bu testler yüzde yüz doğru sonuç vermiyor. O yüzden soru sormayı bırak ve git çubukların üzerine işe," diye cevap verdi Alison, beni banyoya doğru iterken gülerek. Eğer durumum farklı olsaydı, bu oldukça eğlenceli ve komik olabilirdi. Ama şu anda tek umudum tüm bu testlerin negatif çıkması çünkü çıkmazsa ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum.

Her ikisinden de sonuç ne olursa olsun bu bilginin üçümüz arasında kalacağına dair söz almıştım. Kendimi elimde pozitif bir hamilelik testi ve karnımda bir bebekle bulursam ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca tuvalette oturdum ve o lanet testin ne söylemesini istediğimi anlamaya çalıştım. Negatif çıkmasını istiyordum, değil mi? Tek mantıklı seçenek buydu. Yine de, gözlerimi her kapattığımda ve bunun sadece zalim bir şaka olması için dua ettiğimde kalbim keskin bir Tanrı bilir ne hissiyle bıçaklanıyor gibiydi.

Bu, kalbimin gerçekten ne istediği hakkında çok şey söylüyordu.

"İşin bitti mi?" Ben sifonu çekerken Jamie kapının diğer tarafından seslendi.

"Evet. Şimdi bekleyeceğiz," diye cevap verdim banyodan çıkarken.

"Tamam, mavi plastikli test, pozitif artı işareti olacak ve negatif dikey bir çizgi. Pembe olan, pozitif bir çizgi olacaktır.

Çizgi var ve negatif, çizgi yok," dedi Jamie, bize verdiği bilgilerin doğruluğundan çok emindi.

Hayır, tam . Bir , " diye itiraz etti Alison, siyah beyaz basılmış bir çift talimatta hangisinin hangisi olduğunu bulmaya çalışarak. "Tamam, yani... kahretsin!" Güldü. "Hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum."

Dediğim gibi, bu hanımlarla paylaşmak için son derece eğlenceli bir an olabilirdi, ama belli ki "ya olursa" diye endişelendiğim için dikkatimi veremedim.

Sonuçları beklemek zorunda kaldığım beş dakika, hayatım boyunca yaşadığım en uzun . İyi ki ailem diyebileceğim bu iki kaçık var çünkü şu anda bunu tek başıma yaşamaya dayanamazdım. Bu olasılıktan duydukları ve benimle paylaştıkları mutluluk, gözyaşlarımı uzak tutan tek şeydi. Beni şu anda bu zeminde parçalanmaktan alıkoyan tek şeydi ve kafamı oluklardan uzak tutmak için hafif ve esintili davrandıklarını biliyordum.

Kahkahaları aniden yerini ön kapıya vurulan gürültülü bir vuruşa bıraktı. Hepimiz sessizleştik ve kapalı yatak odası kapısının ardında neler olduğunu dinledik. Sadece Tommy'yi bekliyorduk ve o kesinlikle kapıyı bu şekilde çalmazdı.

"Liam! Burada ne yapıyorsun?" Matt'in sesini belli belirsiz bir mesafeden duydum. Jamie ve Alison'ın kafaları bana dönüp tepkimi ölçerken gözlerim hemen açıldı, neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Burası benim evim mi?" Liam alaycı bir şekilde cevap verdi ve bu küçük alışveriş garip bir şekilde garip olsa da, kafam hamilelik testi yaptığım ve Matt'in o kapının diğer tarafında olduğu gerçeğinden başka bir şeye odaklanamadı.

"Hayır, , hayır, hayır ve . O şu anda burada olamaz. Bunu yapamam." Tekrar banyoya geri dönerek söyledim.

"Hey. Sorun değil. Jamie ve ben dışarı çıkıp onun dikkatini dağıtabiliriz. Belki o gider, sen de burayı temizlersin." Alison bir çözüm bulmaya çalıştığını söyledi. "Bize ihtiyacın olursa kapının hemen dışında olacağız. Ve Fran... Biz burada olacağız. Ne olursa olsun sana yardım edeceğiz. Tamam mı?" Omuzlarımı tuttu ve güven vermek için sıktı.

"Sonuç ne olursa olsun ve kararın ne olursa olsun, seni yüzde yüz destekleyeceğiz," dedi Jamie, gözleri yumuşak ve anlayışlıydı.

İkisi de bana sıkıca sarılarak yanımdan ayrıldılar, oturma odasına doğru yürüdüler, umarım bu hasar kontrolünde başarılı olmuşlardır ve nihayetinde Matt'i göndermişlerdir.

Uzakta.

Gebelik testlerini leğende bıraktığım yere döndüm, ilk iki "normal" teste baktım, bir çizgi ve bir çarpı işareti gördüm. Küçük ekrandaki kelimeleri okumak için dijital olana dönmeden önce kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı bile.

"4-5 haftalık hamile".

Sanki keskin bir bıçak göğsümü delmiş ve ciğerlerimdeki tüm rüzgârı alıp götürmüştü. Nefes nefese kaldığımda panik atak gibi bir şey hızlı ve güçlü bir şekilde geliyordu, yerimi kaybetmemek için tuvalete geri oturdum.

"Aman Tanrım." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Orada oturmuş, gözlerim hiçbir şeye kilitlenmemiş, içimden geçen duyguları anlamaya çalışıyordum. Yapabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Önce üzüntünün beni vurmasını bekledim ama hiç gelmedi. Aynı şeyi kaygı için söyleyemem. Bu beni tam göğsümden vurdu ve kalbimi neredeyse durma noktasına getirdi.

Ancak, bu beklenen duygunun içinden geçtikten sonra, şu anda beni en çok şaşırtan şey... mutlu muydum? Bebeğimin babası *mutlu bir şekilde boşanmışken* neden pozitif bir hamilelik testi tuttuğum için rahatlamıştım?

Parmaklarım testin kenarında gezinirken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Bebeğimiz ve şu anda liderlik ettiğim ailem için güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Ama güç hiç bu kadar zor gelmemişti.

Düşmanlarla yüzleştim, zor kararlar verdim, demir yumrukla güç kullandım, ama bu... bu beni aşılıyor gibiydi.

Hissetmeyi beklediğim şeyi hissetmiyordum ve bu beni . Korkmuştum, panik içindeydim, kuşkuluydum ve bunların hepsi vardı ama üzgün *değildim*.

Elimi yavaşça karnımın üzerine koydum, hafifçe ovuşturdum, sonunda artık yalnız yürümediğimi kabul ettim. Sevgi, korku, umut ve umutsuzluk; bu duygular içimde çalkalanıyordu ama kaosu ortasında küçük, sabit bir kararlılık alevi vardı.

Artık sadece kendim için savaşıyordum. Bizim için savaşıyordum.

İçimde büyüyen değerli küçük bir varlığım vardı, hayatımın aşkı olduğunu kuşkusuz bildiğim bir adama olan aşkımın nihai mucizesi ve kanıtı.

En azından şimdi buna sahibim. Matt'in küçük bir parçası içimde.

Gözlerimden daha fazla yaş dökülürken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Kalbim, henüz tanışmadığım ama korumak için ölebileceğim birine duyduğum yeni bir aşkla hem acıyor hem de genişliyordu. Zihnimde farklı yönlerle akan duyguların ikilemi delicesine bunaltıcıydı.

Oturma odasından daha yüksek sesler geliyordu. Tüm hamilelik testlerini bir kenara koymak için acele ederken ayak sesleri yatak odasının kapısına yaklaştı. Gözyaşlarımı sildikten sonra cesaretimi toplayarak bu güvenli alandan çıktım ve yüzüme takılabileceğim en iyi poker suratını takındım.

Ben kapıya varmadan kapı açıldı ve kravatı eğri büğrü, gömleği takım elbisesinin pantolonundan sıyrılmış, darmadağın bir Matt ortaya çıktı.

Saçları dağınıktı, sanki elini milyonlarca kez üzerinden geçirmiş gibi havaya dikilmişti, gözleri ise parlayan ışığını kaybetmiş iki yıldız gibiydi. Donuk, yağmurlu bir günün gri küreleri bana bakıyor, gülümsemeden önce ruhumu delip geçiyordu.

"Karım! Her yerde seni aradım!" Matt gerektiğinden daha yüksek sesle mırıldandı, bazı sözcüklerin üzerinde takılıp kalmıştı.

Sarhoş muydu?

"Matt, iyi misin?" Odayı ve tüm suçlayıcı şeyleri geride bırakmaya çalışarak sordum. Henüz ona söylemeye hazır değildim. Kasıla kasıla oturma odasına doğru yürüdüm, onun da arkamdan gelmesiyle rahatladım.

"Şimdi, evet. Karımı geri aldım." Matt, önüm kaslı göğsüne çarpana kadar kolumu çekti. Ani yakınlık karşısında nefesim kesildi. "MAXY! Karım burada. Gördün mü?" Max'e bağırdı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu ve dudakları benimkilere o kadar yakındı ki nefesindeki içki kokusunu alabiliyordum.

Kendime geldiğimde avucumu onun sert göğsüne koydum ve onu ittim, "Karını geri alamazsın."

Neyse ki sözlerim niyet ettiğim gibi soğuk çıkmıştı. Bu hamileliğin otomatik olarak affedilme anlamına gelmesine imkân yoktu. Matt'in suratı bok gibi diye, canı ne isterse yapmasına ve söylemesine izin verecek değildim.

Matt nefesini verip Liam'ın evindeki bara doğru yürüdü ve bana Max'in hâlâ hareketsiz durduğu girişin kesintisiz manzarasını bıraktı.

"Max, ne oldu? Matt neden zurna sarhoş?

Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Hiçbir fikrim yok. Beni aradığında çoktan kafayı bulmuştu. Onu eve götürmeye çalıştım ama onu size getirmem için ısrar etti. Bu ilk kez olmuyor ama bana silahını bile çekti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Peki nerede olduğumu nereden biliyordun?" Max birdenbire çok ilginç bir hal alan ahşap zeminin tahtalarına bakarken sordum.

"Anlıyorum. Beni takip ettirdi. Bu yüzden bugün erken saatlerde fuayede rahatça duruyordun." Gözlerimden hançerler çıkararak ona baktım.

"İstediğin kadar parla. Önce güvenlik, Donna Amato."

"Bunun için kendi adamlarım var. Şimdi yola çıkıyoruz. Onu eve götürün lütfen."

"Deneyebilirim."

Oturma odasına doğru yürürken Alison bana şaşkınlıkla baktı ve sessizce sonucun ne olduğunu sordu.

Bir kez başımı salladım ve yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

Matt'in elinde bir bardak daha içki vardı ve bana dönmeden önce hepsini bir kerede yuttu.

"Fran, seni seviyorum. Bana yeni bir şans verir misin?" Matt, odadaki herkesin onun savunmasız itirafını dinlediğini umursamadan konuştu. "Boku yedim, ihtiyacım var-"

Kapı zili Matt'in cümlesini yarıda kesti. Ayaklarının üzerinde tökezleyerek topuklarının üzerinde döndü ve Liam ile Jamie'nin dairesindeki herkesi tek tek saymaya başladı. "Kim var lan burada? Hepimiz buradayız!"

Tommy olduğundan emindim.

Matt hemen, "Ben hallederim," dedi ve beceriksizce kapıya doğru atılıp açtı. Bir an durup Tommy'yi tepeden tırnağa süzdükten sonra sesi cehennem çukurlarına ulaştı ve neredeyse bir kademe ayıldığına yemin edebilirdim. "Burada ne halt ediyorsun? Bugün ölmek mi istiyorsun?"

Matt elini pantolonunun arkasına attı ama silahı orada değildi. Konuşmasındaki hafif sürçme olmasa, sarhoş olduğunu söylemek bile zordu. Hareketleri lazer gibi keskindi, omurgası Tommy'ninkiyle aynı boyda olacak şekilde dikleşmişti.

Her ikisi de uzun boylu ve kaya gibi yapılydı, heybetli ve korkutucuydu, göğüsleri sert, gergin kaslarla şişmişti.

"Bu Aptal Mavi Gözlü'yü tanıyor musun, Liam?" Matt yine homurdandı.

"Evet," diye mırıldandım ve kapıya doğru yürüdüm, ama kapıya ulaşmadan Matt bana doğru dönerek yolumu kesti.

"Onunla gitmiyorsun."

"Bana sahip değilsin Matt. Kiminle istersem onunla giderim. Koca ol ya da olma, sen benim patronum değilsin."

Matt'in gözleri bir anlığına yumuşadı ve bakışlarımı tutarak, "Lütfen kal," dedi.

"Merhaba, ben Alison. Tımarhaneye hoş geldiniz. Birinci perde yeni başladı, lütfen içeri buyurun," dedi Alison alaycı bir şekilde, kapıda bekletildiği için kardeşimi karşılayarak.

"Merhaba, Alison. Ben Tom. Fran için geldim." Tommy elinden geldiğince sabırlı ve sakin bir şekilde cevap verdi. Tıpkı ondan istediğim gibi korumacılığını dizginlemeye çalıştığını biliyordum.

"Sen ne sikimsin!" Matt, önceki sözleriyle büyük bir tezat oluşturan alaycı bir kıkırdamadan hemen önce homurdandı. "TOM olduğunu mu söyledin?" Daha sert güldü ve ben de o filtresiz ağzından çıkabileceklerden utanarak yüzümü kapatmaktan kendimi alamadım. "Sen bir TOM musun? Sorun değil, kendini kötü hissetme. Kolay olmadığını anlıyorum. Ama bunu insanlara söylememelisin! Şışt"

"Aman Tanrım, Matt, konuşmayı keser misin?"

"Ne? Sadece üç kez orgazm olması benim suçum değil!" Boş bardağını doldurmak için bara yönelmeden önce omuz silktilti, tüm şişeyle geri döndü ve dolu bardağı tezgâha bıraktı. "Ama TOM, burada istenmiyorsun. Fran benim. Benim karım. Benim karım. Seni öldüresiye dövmek zorunda kalmadan önce gitmelisin. Max silahımı aldı ama benim yumruklarım güçlüdür," dedi Matt, Tommy'nin yüzüne bakarak, ikisi de bir çift gururlu tavus kuşu gibi kabarak.

"Tamam, tamam. Biraz sakin olalım ve testosteron seviyemizi düşürelim," dedi Alison. "Matt, geri çekil. Hıyar gibi davranma. Tamamen sarhoşsun ve eve gitmelisin. Max, lütfen onu alır mısın?"

"Hayır! Ben karımla . Karımı bir daha terk etmeyeceğim."

"Matt! Ben senin karın değilim!" Neredeyse ona bağıracaktım. Bugün yaşadığım tüm bu büyük değişiklikler sonunda beni zorluyordu ve Matt'in bana karım demesi ve herkesin önünde beni sahiplenmeye çalışması beni daha da derin bir çukura sürüklüyordu.

"Evet, öylesin! Her zaman da öyle olacaksın! Ve ben ondan daha iyiyim. Ben bir TOM değilim. Bunu çok iyi biliyorsun."

Matt yanağımı okşamaya çalışınca dokunuşundan ürktüm ve onu tamamen hazırlıksız yakaladım.

Sarhoş bir adamla tartışmanın bir faydası yoktu ama sözleri şüphe duyamayacağım bir yerden geliyordu. Bu durumdayken yalan söylemeye devam edemeyeceğini biliyordum ve bu sadece daha fazla acı veriyordu.

"Fran, seni seviyorum. Özür dilerim," dedi sonunda umutsuz bir nefes vererek. "Çocuklar, bensiz gidebilir misiniz? Burada onunla kalmalıyım."

Liam itiraz etmek üzereydi ama Jamie kolundan tutarak başını hayır anlamında salladı.

"Liam, kardeşin için bir eşofman altı ya da şort ve bir tişört bırakabilir misin? Sanırım soğuk bir duş ihtiyacı var."

"Elbette. Yatağımın üzerine bırakacağım. Başka neye ihtiyacın varsa kullan."

"İyi olacağına emin misin?" Jamie yüzünde küçük bir gülümsemeyle yeni keşfettiğim gerçeğe atıfta bulunarak sordu.

"Öyleyim. Merak etmeyin. Eminim kısa sürede kendinden geçecektir."

Matt'in içtiğinden daha fazlasını içmesini engellemeyi başardım ve Tommy de dahil olmak üzere hepsi Alison'ın koluna girmiş bir şekilde oradan ayrılırken şişeyi elinden kaptım.

Max bana dönerek konuşmadan önce, "Sen de gidebilirsin," dedim. "Gyi olacağız," diye onu temin ettim ve diğerlerinin arkasından gitmesini sağladım. Kapı nihayet kapandığında, Matt'in ona bağırduğundan beri kanepede oturduğu yere doğru yürüdüm.

Elleri, kırılganlığı ve karanlık düşünceleri içinde tamamen kaybolmuştu.

"Matt," diye seslendim ona. "Bence bir duş almalısın. İçki fabrikası gibi kokuyorsun. Gel hadi."

Kolundan tutup ayağa kaldırdım ve banyoya götürdüm. Suyu bir süre akıttım, çok sıcak olmasına izin vermedim. Bu adamın biraz ayılıp ayılamayacağını görmek için şok tedavisine ihtiyacı vardı.

Gömleğinin düğmelerini açmadan önce takım elbisesinin yeleğini, ardından kravatını çıkarmasına yardım ettim, tüm bu süre boyunca bakışlarını üzerimde hissettim, yüzü benimkine rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Sakin bir şekilde parmaklarını yanağıma dokundurduktan sonra bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Ona bakmak gibi bir hata yaptım. Yüzündeki ifade neredeyse kararlılığımı eritiyordu. Gözleri sulanmıştı, acı ve pişmanlık içinde yüzüyordu.

Onlar.

"Matt, lütfen dur." Nefesimi verdim, onun ani aÇık itiraflarıyla baÇ etmeye hazır değıldim, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum. "Giysilerinin geri kalanını çıkarıp duşa girebilir misin? Ben hemen dışarıda olacağım."

Matt başını salladı, ben de içimdeki tüm güçle arkamı dönüp onu banyoda yalnız bıraktım.

Bunların hepsi çok fazlaydı.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak oturma odasında volta attım.

Matt'ın banyodan çıkması biraz zaman aldı, belinde tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkan bir havlu vardı ve bana sahip olduğu tüm mükemmel genleri gösteriyordu. Tanrım, bu manzarayı o kadar çok özlemiÇtim ki.

"Liam sana yatağının üzerinde birkaç giysi bıraktı," dedim kanepeye oturup uzaklara bakarken, Matt sessizce yatak odasına doğru yürüdü ve kısa bir süre sonra giyinmiÇ olarak geri döndü.

Biraz daha az dağınık, biraz daha az kendinden geçmiş, biraz daha az sarhoş görünüyordu. Ama yine de gözlerini odaklamakta zorlandığını görebiliyordum.

Matt kanepeye doğru yürüdü, başını kucağıma koymadan önce diğer ucuna oturdu ve kollarını bacaklarıma dolayarak beni yerimde sabitledi.

"Her şeyi berbat ettim," dedi açıkça. "Bu hayatı sensiz yaşayamam. Artık biliyorum." Bu sözleri duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra söyledikleriyle hafıfledi. "Artık hayatımın sensiz değersiz olduğunu biliyorum. Beni seçtiğini bildiğimden beri olmaz."

Bir an için hamile olduğumu bildiğini sandım. Liam'ın odasında bir şey bulduğunu düşündüm ve henüz ona söylemeye hazır değıldim, özellikle de bunu kendim sindiremediğim için.

Yine de ona söylemeyi planlıyordum. Bilmeyi hak ediyordu ama şu anda bilmediğı için mutluydum.

"Hâlâ sarhoşsun."

"Olabilirim. Ama kafam hiç bu kadar berrak olmamıştı. Lütfen bana bir şans daha verin."

"Matt, sadece uyu. Düzgün düşünemiyorsun ve sabah ayık bir şekilde uyanıp sarhoş kışının çok fazla konuştuğuna karar vermen için bu tuzağa düşmek istemiyorum."

"O zaman bunu yarın konuşalım. Lütfen en azından bunun için bana söz ver. Benimle buluşacağına ve konuşabileceğimize söz ver." "Matt, ben..."

Bacaklarımı daha sıkı sıkarak, "Bana söz ver," dedi.

Özellikle de evlilik yüzüğünün tekrar sol eline takıldığını fark ettikten sonra, bu sözlerin olması gerekenden daha derine indiğini hissettim.

Parmaklarımın yüzünde hafifçe gezinmesine izin verdim, fısıldamadan önce bir tutam saçını geriye doğru okşadım, "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

Francesca

Jamie ve Liam döner dönmez otele döndüm ve Matt'i koltuklarında mışıl mışıl uyurken bıraktım. Onlara üzerinde adres yazılı bir kâğıt verdim, böylece günün netliği ve aklı başına geldiğinde hâlâ benimle konuşmak isterse Matt'e verebilirlerdi.

Mide bulantısı dalgaları ve aklımdan geçen milyonlarca düşünce arasında, bütün gece yatakta dönüp durduğum huzursuz bir karmaşaydı.

Yarın günün sonunda Detroit'e dönecektim ve Matt'le aramı düzeltmem gerekiyordu.

Ona en son keşiflerimi anlatmam gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Önce çözmemiz gereken çok şey vardı.

Alison'ın anlattıkları karşısında aklım ve kalbim hâlâ uyumsuzluk içindeydi. Yine de söyledikleri doğrudu. Her şeyin çok kolay gitmesine izin verdim. *Onun* gitmesine çok kolay izin verdim.

Belki karşı koysaydım Matt bana planından bahsederdi ve bunu yapmanın daha iyi bir yolunu bulurduk. En azından ikimizin de hayatını, kalbini ve aklını yok etmeyecek bir yol. Bu benim suçlu olduğum anlamına gelmiyordu ve bunu biliyordum.

"Babanla aramı nasıl düzelteceğim?" Yatak odasının karanlığında elimi karnımın üzerine koyarak sordum.

Ezici bir huzur ve rahatlık dalgası göğsümü doldurdu ve yeni gerçekliğim içime işlemeye başladığında dudaklarımda yavaşça küçük bir mutluluk gülümsemesi oluştu.

"İşleri yoluna koyacağım, *amore mio*. *Aşkım benim*. Senin ve bizim iyiliğimiz için. Tereddüt yok. Kendinden şüphe etmek yok. İşlerin kendiliğinden düzelmesini bekleyemem. Babana gerçeği söylemem gerek. Onun tepkisini kontrol edemeyiz ama sonrasında olacakları kontrol edebiliriz ve ne olursa olsun iyi olacağız."

Aklım bir sonraki hamlemdeydi. Gerçeğimi ortaya koymaya kararlıyım, ne olursa olsun.

Hamileliğimin henüz başlarındaydım ve bunu dünyanın dört bir yanına haykırmak için çok erkendi ama Matt'e söylemem gerekiyordu. Ve ona içimde büyüyen mucizeden bahsetmeden önce, kendimden bahsetmeliydim.

Artık güç oyunları yok. Artık sır yok.

Reddedilme riskine rağmen, ona gerçekten ne hissettiğimi söylemek zorundaydım.

Göz açıp kapayıncaya kadar, bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz verirse her şeyi cehenneme gönderirdim. İçimin derinliklerinde onun da aynısını yapacağını biliyordum.

Yine de bana güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Kendine güvenmeye ve birinin başına gelebilecek en iyi şey olabileceğine inanmaya. Ailesini, kardeşlerini sevdiği gibi sevmeyi hak ettiğine güvenmesi gerekiyordu. Beni sevdiği gibi.

Güneşin ilk ışıkları nihayet beni birkaç saatliğine de olsa çok ihtiyacım olan uykuya daldırdı. Alarmım çalar çalmaz, sonunda yolumu bildiğime ve bunun için savaşmam gerektiğine ikna olmuş bir şekilde yataktan fırladım.

Aceleyle hazırlandım ve kahvaltı için aşağı indim.

Amcamı her zamanki yerinde oturmuş, gazetesini okurken ve sade kahvesini yudumlarken buldum.

"Günaydın canım. Bugün taze ve canlı görünüyorsun. Gördüğüm kadarıyla dün iyi bir gece geçirmişsin." Ona bir günaydın öpücüğü verip karşısındaki koltuğuma oturduğumda bana takıldı.

"Şey, en iyisi değil. Ama bir bakıma en açıklayıcı olanı" diye cevap verdim. "Peki, o zaman neden yüzünde gördüğüm en büyük gülümseme var?"

Küçük bir kızken Noel'de bir silah ve kılıf aldığından beri mi?"

"Çünkü içinden geçtiğim bu karanlık tünelin sonunda belki de bir ışık görebiliyorum. Ve göz kamaştırıcı derecede parlak, *Zio*." Kodumun güvenli olduğunu düşünerek gülümsedim ama bu adam beni çok iyi tanıyordu.

"O zaman git getir onu, Poppet. Sensiz perişan oldu ve eminim seni ne kadar çok sevdiğini zaten biliyorsundur. Siz ikiniz birbirinize aitsiniz. Mutluluktan uzak durma, canım. Gerisi çorap söküğü gibi gelecektir. Oturup dünyanın senin için değişmesini bekleyemezsin. Mafyanın içinde olmak bana bir şey öğrettiyse, o da bir şeyi istediğinde, ne pahasına olursa olsun, gidip onu alman gerektiridir."

"Bugün ilham almadık mı?" Onunla alay ettim ama ne dediğini çok iyi anlıyordum ve kesinlikle tavsiyesini dinliyordum. "Tam da bunu yapacağım. Umarım o da aynı şeyi hisseder ve gerçekten gelir."

"Eminim yapacaktır. Bu kadar güçlü bir adamı hiç bu kadar kırılgan görmemiştim." Buna gülümsemekten kendimi alamadım. "Eve dönüş uçuşunu iptal edeyim mi?"

"Hayır, hayır. Henüz değil. Kendimizi fazla kaptırmayalım. Savaşmaya karar vermem savaşı kazanacağım anlamına gelmiyor. Her seferinde bir adım." Ne hissettiğimi, ne istediğimi biliyordum, ama Matt'in bütün bunlara ne diyeceğini asla tahmin edemezdim. Keskin bir nefes aldım ve kendimi yapacağım işe hazırladım: Erkeğimi geri kazanmak ve muhtemelen bebeğine hamile olduğumu söyleyerek onu şoke etmek. "Ayrıca, hâlâ gelip gelmeyeceğini bilmiyorum."

Bu sözler tüylerimi diken diken etti. Onunla konuşmadan ayrılmayı düşünmek bile mide bulantısı dalgalarının öfkeli bir dalga gibi yükselmesine neden oldu.

Burnu hâlâ o lanet gazeteye gömülü olan amcam basitçe, "Yapacak," dedi.

"Umarım haklısındır. Sonra görüşürüz o zaman." Ayağa kalktım, yine elmasını çaldım ve resepsiyona gitmeden önce alnına bir öpücük daha kondurdum.

"Günaydın. 1905 numaralı odadayım. 1905 numaralı odadayım ve bugün çıkış yapmam gerekiyor ama sorun olmazsa geç çıkış yapmam gerekecek. Belki başka bir güne rezervasyon yaptırırım, böylece ne zaman ayrılacağım konusunda endişelenmeme gerek kalmaz," dedim uzun boylu sarışın resepsiyon görevlisine.

"Günaydın, Bayan Battaglia." Dün bana böyle seslendiğini duyduğumda irkilmiş olsam da, bugün bir şekilde ciğerlerime gurur üfledi. "Bir sorun yok. O oda öngörülebilir bir süre için rezerve edildi. Bay Battaglia parasını çoktan ödedi. İstedığınız kadar kalabilirsiniz." Geniş bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Bay Battaglia parasını ödedi mi?" Durumu anlamaya çalışarak sordum.

"Evet, kocanız zaten peşin ödeme yaptı, bu yüzden faturayı ödeme konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Anlıyorum. Bu faturanın ne zaman başladığını bana tekrar hatırlatır mısın? Böylece mali durumumuzu takip edebilirim." Sanki yapmak zorundaymışız gibi. Bana attığı o gevşek ipi çekiştiriyor, bunun neyle ilgili olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Kontrol edeyim." Ben tezgâha dokunup beklerken o da bilgisayara dokundu. "Aşağı yukarı bir buçuk ay önce."

Bir buçuk ay mı? Matt ben ayrıldığımdan beri burada kalıyordu ve çatı katı onundu. Bu yüzden onu her yerde hissediyordum. Her yerde onu kokladım.

Ne yapmaya , Bay Battaglia?

"Ohdoğru ya. Teşekkür ."

"Rica ederim . Size yardımcı olmak için yapabileceğim yapabileceğim başka bir şey varsa, Bayan.

Battaglia?"

"Hayır, teşekkür . İyi günler

dilerim." "Size de, Bayan Battaglia."

Bedava yükseltme, kıcımın kenarı.

Enrico'nun kullandığı ve Guido'nun yolcu koltuğunda oturduğu arabaya bindim. Uçak indiğinden beri uzaktan da olsa gittiğim her yerde beni takip ediyorlardı ve artık bir Donna olduğum için hayatımın eskisinden çok daha fazla tehlikede olduğundan emindim.

Bu hedef tahtası her saniye daha da büyüyordu ve küçük Battaglia varisi hakkındaki haberler ortaya çıktığında, küçük bir ordu toplamının abartı olmadığını biliyordum.

Otelden o kadar da uzağa gitmiyorduk ama Enrico, Liam'a verdiğim kâğıda yerde durmadan önce en azından bir süre etrafta dolaşmanın, üzerimizde olabilecek gözlerden kurtulmaya çalışmanın akıllıca olacağını düşündü.

Central Park'ın kenarında küçük bir açıklık vardı. Belki de her şeyi temiz havada halletmek daha kolay olacaktı, umarım tüm konuşmamızı kusma dürtüsü olmadan tamamlayabilirdik.

"Parçanızı aldınız mı, Bayan Amato?" Enrico arabayı bir kafenin önünde durdurup inmemi isterken Guido kapıyı benim için açmıştı bile.

"Bende iki tane var."

"Güzel. Guido kaldırımda kalacak, ben de toplantınızın yapılacağı çevreyi kontrol edeceğim." Açıkta olmamızdan hiç memnun değildi ama artık bu konuda düello yapmanın bir anlamı yoktu.

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Gidip bir kahve alacağım ve burada bekliyor olacağım." Arabadan inerek doğrudan kafeye doğru yöneldim.

Matt'in bu sabahki akşamdan kalmalığını atlatabilmesi için kesinlikle sert bir sade kahveye ihtiyacı olacaktı. Muhtemelen doğrudan takılması daha iyi olurdu ama bu mümkün olmadığına göre, bir fincan Starbucks yeterli olacaktır.

Bir süre sıranın bana bekledim, kıza siparişimi ve fincanların isimlerini verdim. Bundan sonra benim için kafeinsiz, Bay Battaglia içinse büyük ve sert bir kahve. Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırdım ama orada olmadığını fark ettim. Arabada düşmüş olmalıydı ya da belki dün Liam'ın evinde bırakmıştım.

Hay sikeyim. Ne kadar utanç verici.

Hayal kırıklığı içinde nefes verdim ve kıza siparişimi iptal etmesini işaret etmeye çalıştım. "Bayan, çok özür dilerim, cüzdanım arabada düşmüş olmalı. Cüzdanım arabada düşmüş olmalı.

lütfen siparişimi iptal eder misiniz?"

"Gerek yok, ben ," diyen derin bir ses duydum arkamdan, uzun boylu, kaslı ve inanılmaz beyaz bir gülümsemeye sahip bir adam kahvelerimin parasını ödemek için ona bir hesap uzatırken.

"Gerçekten gerek yok. Daha sonra gelirim," diye itiraz etmeye çalıştım.

"Merak etme, ben parlak zırlı bir şövalye gibiyim, genç kızları arıyorum kurtarmak için. Karşılığını sonra ödersin." Ben onun güçlü duruşunu ve tehlikeli havasını incelerken o cevap verdi.

İngilizcesi anadili gibi mükemmeldi, ancak "r "lerde fark edemeyecek kadar eğitimli olduğum hafif kaymalar vardı.

Rusça.

Bu adamı hayatımda daha önce hiç görmemiştim. Görseydim fark ederdim. vardı.

Dügmeli ceketinin iç kısmından görünen bir dövme ucu vardı.

Boynunu saran ama derisinin tamamını örtmeyen bir yaka. Matt'ten daha uzun boyluydu ama onun kadar güçlü yapılydı. Koyu renk saçları ve hayatımda gördüğüm en berrak mavi gözleri vardı.

Yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim ama onunla ilgili her şey beynimde kırmızı bayraklar sallıyordu.

"Ben Nikolai," dedi ve tokalaşmam için sağ elini uzatırken beni dikkatli bakışlarından kurtardı.

"Kurt mu?" Yüzü şaşkın bir ifadeye onu gafil avlayarak sordum.

"Bazılarına. Nereden biliyorsun?" Elimi biraz daha sıkı tutarken, bu sözlerimden sonra üzerinde oluşan yeni gerginliği hissedebiliyordum.

"Parmak eklemlerinde yazıyor," diye cevap verdim, elini yukarı kaldırıp parmaklarındaki Kiril alfabesiyle yazılmış dövmeyi gösterdim, Волк, *Volk*, Kurt anlamına geliyordu.

"Çok dikkatlisiniz, Bayan..." Cümlesini tamamlamak için benim cevabımı bekledi.

"Bayan, aslında," diye cevap verdim, bilerek adımı söylemedim. "Peki Nikolai, borcumu ödemek için seni nerede bulabilirim?"

"Seni bulacağım, merak etme. Ölümü talep etmek için Azrail'e her zaman güvenebilirsin, tıpkı borçlarımı tahsil etmek için bana güvenebileceğin gibi."

"Bay ve Bayan Battaglia," diye bağırdı tezgâhın arkasındaki kız, dikkatimi bu tuhaf adamdan uzaklaştırarak bana kahve fincanlarını uzatırken.

Arkamı döndüğümde Nikolai gitmişti. Beni şaşkın ve az önce paylaştığımız tüm alışveriş hakkında tamamen kafası karışmış bir halde bırakarak sırra kadem bastı.

Başımı iki yana salladım ve dükkândan çıkıp Matt'in beni bekliyor olmasını umduğum yere doğru ilerledim. Ve bekliyordu da.

İşlek yolun kaldırımında durmuş, karşıya geçebilmek için ışıkların yanmasını bekliyordum.

Matt diğer tarafta durmuş, bana bakıyordu. Bekliyordu.

Yüzünde kocaman, iç açıcı bir gülümseme vardı. Gözleri benimkileri bulur bulmaz daha da genişleyen bir gülümseme.

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Sonunda bunu düzeltmek için bir şansımız olacağını biliyordum. Gözlerindeki umut bana bunu söylüyordu.

Matt bana el sallayınca midemde milyonlarca kelebek uçuştı ve kendimi uzun zamandır görmediği aşkıyla ilk randevusuna çıkan bir genç kız gibi hissettim.

Alt dudağımı ısırdım ve içimde büyüyen kahkahayı bastırarak yere baktım. Aşık olmak hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu bile. Bana bakışı, hayatımın bir araya gelmek üzere olduğundan emin olmamı sağlamıştı.

Elimde iki kahve fincanı ve yüzüme yapışmış aptal bir gülümsemeyle ona el salladım.

Birden, kafede duyduğum aynı derin sesin kulağıma fısıldadığını duydum ve bir silah namlusunun sert çeliğinin sırtıma bastırdığını hissettim.

"Dediklerimi aynen yap Kırmızı Başlıklı Kız, kurt senin o güzel başının tek bir teline bile zarar veremeyecek. Kocanı net bir Çekilde gören keskin niğancılarımız var. Bak," dedi ve Matt'in siyah tişörtünde, kalbinin hemen üzerinde küçük kırmızı noktalar belirdi.

"Lütfen yapma," diye fısıldamayı başardım, tam önümüzde duran bir yarış arabasının ve gıcırdayan tekerleklerinin sesinden beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Göz ucuyla Guido'nun yavaşça yaklaştığını gördüm ve durması için elimi uzattım. Şu anda isteyeceğim son şey doğmamış bebeğimi babasız bırakmaktı. Bu kalp kırıklığıyla yaşayamazdım.

Nikolai, "O zaman arabaya bin," diyerek silahı bana doğru itti ve arabaya doğru ilerlememi sağladı.

"Bunu neden yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?" Arabaya binerken sordum, sesim keskin ve talepkârı, sanki hâlâ üstünlük bendeymiş gibi, oysa gerçekte her şey bana karşıydı.

Nikolai benimle birlikte arka koltuğa oturdu, Matt ve Guido'nun geride kaldığından emin olmak için arka camdan bakmadan önce kapısını çarparak kapattı.

Nikolai sorularımı duymazdan gelerek, "Sadık adamlarınız var," dedi. "Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını bile riske atmazlar."

"Onlara ne söylersem onu yapıyorlar. Şimdi sana tekrar soracağım. Beni nereye götürüyorsun?"

"Sakin ol, Prenses. Kendinizi zorlamanıza gerek yok. Sizi güzel bir yere götüreceğim. Sizi görmek için sabırsızlanan biri var."

BÖLÜM 28

Matt

"Lanet olsun, bu da ne böyle?" Hayatımda yaşadığım en kötü baş ağrısıyla uyandım.

Kanepede doğrulup etrafımı kolaçan etmeye ve hangi cehennemde olduğumu anlamaya çalıştım. Yüksek pencerelerden süzülen ışık beni kör ediyor, beynime kadar giriyor ve onu olduğundan daha fazla acıtıyordu.

"Günaydın, Geveze Kathy!" Liam beni gereğinden yüksek sesle selamladı ve keskin acıdan irkilmeme neden oldu. Elinde bir bardak su ve iki hap tutuyordu. "Al şunu," diye neredeyse bağırıyordu.

"Lanet olsun! Daha yüksek sesle konuşamaz mısın? Sanırım Jersey'de kimse seni duymadı!" Alaycı bir şekilde tersledim, elinden hapları aldım ve suyla yıkadım. "Ne oldu lan?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Bilseydim, sormazdım!" O sabah daha da hırçındım. Ne olduğunu bilmemek, kontrolle büyüyen biri için rahat bir durum değildi.

"O anı kaydetmem gerektiğini biliyordum," diye alay etti Liam, sözlerini ekstra hassas sinirlerimi bozan neşeli bir kahkahayla destekleyerek. "Sen, yüce, kontrolcü Don Battaglia, dün gece bok suratlı, aklını kaçırmış bir sarhoştun."

"Topladım. Başka ne var?"

"Sen, kardeşim, hayatında ilk kez tamamen ziyan oldun. Kendini tamamen aptal durumuna düşürdün. Tamamen komik olduğunu da eklemeliyim." Liam yine güldü ve ben de göğsümden kaçan hırıltıya engel olamadım.

"Tam olarak ne oldu?" Sabrımı kaybederek alay ettim. Pervasızca bir şey yapmadığımı bilmem gerekiyordu.

"Karını geri almak için geri geldin. Ona onu sevdiğini söyledin, neredeyse kardeşiyle kavga ediyordun, hatta onu öldürmekle tehdit ettin, ismiyle dalga geçtin. Her nasılsa, Tom diye çağrılmak sana komik geliyor, ama yakın zamanda ona 'Aptal Mavi Gözler' adını verdin. Yani, evet, eğlenceli bir geceydi. Aslında çok komikti."

Yüzümü tokatladım, utançtan yerin dibine girdim.

Yani birlikte olduğu adam kardeşiydi. Bu Tommy'ydi.

Hassiktir!

"Biz ayrıldıktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ne söylediyse işe yaramış olmalı çünkü Francesca bunu sana bıraktı." Liam üzerinde adres yazan bir kâğıt parçası uzattı ve "Hâlâ konuşmak istiyorsan saat 11'de buluşalım" dedi.

Kanepeden atlarken kalbim durdu. Dün ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu fırsatı onunla işleri düzeltmek için kullanmalıyım. En azından o toplantıda olanların, söylediklerimin, hepsinin Lordlar için bir gösteri olduğunu bilmesini sağlamalıyım.

"Başka bir şey söyledi mi?" Kendimi ilk aşkımdan bahseden bir çocuk gibi hissediyordum, bunun hayatta bir kez karşıma çıkan bir fırsat olduğunu ve boşa harcamaya cesaret edemeyeceğimi düşünüyordum.

"Hayır, hiçbir şey. Sadece bunu sana vermek için. Ne oldu Matt? Şaka bir yana, bu sen değilsin!"

Liam haklıydı. O kadar dibe batmıştım ki, hissetmemek için bir yol arıyor, asla gelmeyen bir uyuşukluk arıyordum. Bu kadın benim hayatımdı. Aklıma, kalbime ve ruhuma kazınmıştı. Birkaç kadeh içki, sahip olduğumuz mükemmelliği boşa harcamanın yükünü hafifletemezdi.

"Onu özlüyorum Liam. Ne yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi berbat ettim. Toplantıdan önce bana bir mektup gönderdi ve benimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçeceğini, kalbim bunu istiyorsa tek yapmam gerekenin gidip onu almak olduğunu söyledi. Ve ben... Ben yapmadım. Her şey bittikten sonra, onun yüzüne karşı ve ona saygı duyması gereken bir oda dolusu insanın önünde onun hakkında o korkunç şeyleri söyledikten sonra fark ettim."

"Çok geç değil. Hatırlamıyor olabilirsin ama dün gece senin için buradaydı. Seninle ilgilenmek için geride kaldı. İkinizin ne konuştuğunu bilmiyorum ama seni dinlemeye kesinlikle istekli. Ona git. Bunu doğru yap. Onunla birlikte olman gerekiyor Matt. Bu inanılmaz fırsatı heba etme," dedi Jamie kolunun altına girip ona bir öpücük kondururken.

Bir zamanlar benim yerimde olduklarını ve birlikte başardıklarını hatırlatarak.

"Sana ihtiyacı var Matt. Senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var. Lütfen gidip ona gerçeği söyle. Bilmeyi hak ediyor. Kendi seçimlerini yapmayı hak ediyor. Ve gördüğüm kadarıyla o seçim sensin. Git ve hak et." Gitmek için eşyalarımı toplayarak oturma odasında koştururken Jamie beni cesaretlendirdi.

"Silahım nerede?" Bunun dışında her şeyi aldıktan sonra sordum.

"Max, sen onu çekip seni buraya getirmeye zorladıktan sonra aldı." Kendimi aptal gibi hissederek gözlerimi devirdim. İşlerin bu kadar kontrolden çıkmasına nasıl izin vermişim?

"Kahretsin! Kanepenizde yattığım için ve dün gecenizi mahvettiğim için özür dilerim çocuklar."

"Sorun değil. Saçmalamayı kes ve git. Bir duş al ve zamanında orada ol! Hayatının kontrolünü eline al çünkü kendini kaybetmiş durumdasın ve seni böyle görmekten nefret ediyorum, dostum." Liam neredeyse beni kapıdan dışarı iterek söyledi.

Eve koştum, duş aldım ve yeni kıyafetler giydim. Doğruca Francesca'nın onunla buluşmamı söylediği yere gittim.

Max arabada güvenli bir mesafedeydi ve James, Mike ve Jimmy de parkta şüpheli bir hareket olup olmadığını araştırıyorlardı. Her şeyi hallettiğimi sanıyordum ama hafta henüz bitmemişti ve aptalca bir şekilde tehlikeyi atlattığımızı düşünmüştüm.

Çılgınca her yöne bakarak onu beklerken bir ileri bir geri volta attım. Sonunda gözlerim bir şekilde yeryüzüne yerleştirilmiş en güzel meleğe takıldı.

İşte oradaydı, yolun diğer tarafında karşıya geçmeyi bekliyordu.

Francesca da bana gülümseyerek el salladı ve bir an için her şeyin yolunda gideceğinden emin oldum.

Ama mükemmel gülümsemesi çabucak kayboldu ve yerini yüzüne orman yangını gibi yayılan bir dehşet ifadesine bıraktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan arabaya binmiş, hızla uzaklaşıyordu.

"FFFUUUUUCCCCCKKKKKKK" diye avazım çıktığı kadar bağırarak diğer tarafa koştum, elindeki fincanları aldım ve üzerlerindeki yazıları okudum - Bay Battaglia ve Bayan Battaglia.

Tekrar benim adımları kullanması, bunu düzeltmek üzere olduğumuzun bir işaretiydi. İkimizi de içine soktuğum bu karmaşayı düzeltmemize yirmi adım kalmıştı.

Çaresizlik ve başarısızlık duygusu ruhumu istila edip beni öfkeli bir karanlığın içine çekerken onu götürmelerini izledim. Duyularımı kör eden ve tüm tehlike kavramlarını ortadan kaldıran türden.

Francesca'nın güvende ve zarar görmemiş olduğundan emin olmak için her şeyi yapardım. Sonuçlarını sikeyim.

On saniyeden kısa bir süre içinde Max arabayı benim binmem için yolun benim tarafıma doğru çevirdi.

"Siktir, siktir, , ," diye bağırdım ve parmak eklemlerim zonklayana kadar gösterge panelini yumrukladım. "Sakin onları kaybetme," diye bağırdım Max'e. Trafikte hızla ilerliyor, kaçtıkları siyah Mercedes'e yetişmeye çalışıyorduk.

Geçtiğimiz yıl boyunca bu notları alıp hiçbir çözüm bulamamak beni uyuşmuş bir halde bırakmıştı. Kazandaki soğuk suya konmuş bir kurbağa gibi, değişikliklerin farkına bile varmadan yavaş yavaş pişiyordum. Bunun hiç beklemediğim bir anda gerçekleşeceğini bilmeliydim.

"Bu Hiro'nun işi! Lanet olası Yak'ın arabayı sürdüğünü gördüm," dedim Max'e. Bir sonraki hamlemizi düşünmeye çalışıyordum ama Francesca için duyduğum derin endişe zihnimi bulandırmış, solan gülümsemesinin ardını görmemi zorlaştırmıştı. "O orospu çocuğunu öldüreceğim!"

Sanki bir işaretmiş gibi, arkamızdaki başka bir araçtan arabamıza silah sesleri gelmeye başladı ve arka cam milyonlarca parçaya ayrıldı.

Hem Max hem de ben saklanmak için eğildik, ayağı arabanın zeminine çarpana kadar gaz pedalına basmaya devam etti.

Silahını kılıfından çıkardım ve sürücüyü vurmaya çalışarak ateş ettim ama başarılı olamadım. Bir kurşun yağmuru . Üç adam arkamızdan bize doğru kurşun yağdırıyordu.

Araba kontrolsüz bir şekilde savruldu ve o şerefsizlerin lastiklerimizden birine ateş etmeyi başardıklarını biliyordum. Max kontrolü yeniden ele almaz aynı şey tekrar oldu ama bu sefer yolda kalmak daha zordu. Yüksek hızda keskin bir sola dönüş yapan arabanın iki ön tekerleği kaldırıma öyle bir şiddetle çarptı ki, araba durmadan önce ikimizin de vücudu sarsıldı. Max tam zamanında frene basmayı başarmış ve binaya çarpmamızı engellemişti.

"Orospu çocuğu!" Arabadan inerken bağırdım. "Onu kaybettik."

Max yolun ortasına doğru yürüdü, saklanacak bir yer aramaya bile aldırmadı. Artık takip edilmiyorduk. Amaçlarına ulaşmışlardı - kuyruklarını kaybetmek.

İki arka lastiğimiz patlamıştı, SUV'un arkası delik deşikti, tam bir enkaz halindeydi, tıpkı benim gibi.

Max ellerini saçlarına götürmüştü, onu koruyamadığı, öldürülmek ya da onları takip etmekten vazgeçmek arasında seçim yapmak zorunda kaldığı için çaresizlik içindeydi.

Onun da ona değer verdiğini biliyordum. Onun atanmış gölgesinden daha fazlası olduğunu biliyordum. Onun arkadaşıydı. Benim arkadaşımdı. Onun güvenliği konusunda daha fazla güvendiğim kimse yoktu ve bu onun suçu değildi.

"Onu bulmak zorundayız, Max. Hiro'yu o lanet delikten çıkarmalıyız!" Kükredim.

"Bunu nasıl yapacağız? Onu aylarca aradık ve hiçbir şey bulamadık. Ona nasıl ulaşacağız?" Max cevap verdi, sesinden yüzünde gördüğüm sıkıntıyı anlıyordum.

"Eğer onu bulmak için bu lanet şehri yerle bir etmezsem, lanet bir yıldırım beni burada öldürsün. Sırf ona ulaşmak için her evi arayacağım, her iş yerini yakacağım, bulabildiğim her depoyu havaya uçuracağım."

"Senin yanında olacağım, lanet meşaleyi tutacağım! Yak'ları Varolmayan Ülke'ye göndereceğim. Bu bir intihar görevi olsa bile, ben varım."

"İşte bu. Ona bu şekilde ulaşacağım!" Bağırdım, telefonumu kotumun arka cebinden çıkardım ve Jax'in numarasını çevirdim.

"Detaylandırmak ister misin?" Max, Jax'in cevap vermesini beklerken etrafta volta attığını görünce sordu.

"Jax!" Arabanın kaputunun üstündeki telefonun hoparlörünü açarak bağırdım. "Bana biraz bilgi vermeni istiyorum. Babanın saklandığı yeri buldun mu?"

"Sana da güneydin Matt. Ve hayır, henüz elimizde bir şey yok." "O zaman bana diğerlerinden birinin yerini söylemeni istiyorum.

Depoları var," dedim, planları biraz değiştirerek. "ŞİMDİ."

"Neler oluyor Matt? Sana bu şekilde gizli bilgi veremem. En azından bir daha olmaz. Sana burada kalmanı söyledikten ve sen de o depoyu yerle bir ettikten sonra anlaşmamız sona erdi."

"Kes şu saçmalığı, Jackson! Ne yapıp yapamayacağın umurumda değil. Francesca'yı kaçırdılar. Yardım etmek ister misin yoksa seni de ölüm listeme ekleyeyim mi?"

"NE? Bu ne zaman oldu?" diye bağırarak telefona geri döndü.

"Beş dakika önce. Yardım edecek misin, yoksa seninle vaktimi boşa mı harcıyorum?"

"Bazı dosyaları incelemem gerekecek. Bilgi edinir edinmez sana söyleyeceğim." Sonunda pes etti.

"Güzel. Çabuk ol." Cevap verdim ve telefonu kapattım.

"Planın nedir patron?" Max benim düşünce zincirimi takip etmeden soruyor.

"Eğer o lanet sansarı bulamazsak, adamlarının bizi ona götürmesini sağlayacağız. Dağıtım depolarından birini bulacağım ve doğruca oraya gireceğim. New York Mafyası'nın Don'unu kıymetli Oyabun'larına gümüş tepside sunma fırsatını kaçırmayacaklar. Planım bu."

"Truva atı, atsız mı?" "Onun gibi bir şey."

"İntihara meyilli, dediğim gibi, ama hoşuma gidiyor."

İntihar mı? Belki de. Ama Francesca'nın içinde olmadığı bir dünyaya tutunmanın faydası yok.

BÖLÜM 29

Matt

Max'in bozulan arabamızı durdurduğu yerden Mike bizi aldı ve işe yaramaz SUV'un icabına bakması için bir çekici çağırdık.

Şimdiden plan yapmaya başlamıştım. Jax bir şey bulabileceğinden emin olmasa da hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Entrikalara paralel olarak, zihnim Hiro'nun benim ellerimde acı çektiği ve öldüğü görüntülerle dolup taşıyordu. Bu eski kan davası bugün sona erecek ve ikimizden biri yok olacaktı. Hiçbir yol çok alçakça, kötü ya da aşağılık değildi. Kraliçemi kurtarmak için her şey mubahtı.

Tüm Dons'ları ve mafya ailesine olan bağlılıklarını aradım, çoğunun hala şehirde olduğunu umuyordum. Birlikte geldikleri adamlar fazla değildi ama kesinlikle en iyileriyle gelmişlerdi.

Dea Tacita'da buluştuk ve orada tüm adamlarımı, davama katılmaya karar veren diğer ailelerden gelen tüm *soldati*'lerle birlikte topladım. Liam hemen yanımdaydı, bizimle gelip Francesca'yı geri almaya yardım etmek için ısrar ediyordu.

Don Amato ve kardeşi Tommy de oradaydı, söylediğim her kelimeyi dikkatle dinliyorlardı, Don Massimo ve adamlarının hemen yanında duruyorlardı. Don Fiori çoktan ayrılmıştı ama adamlarını yardım için geri göndereceğine söz vermişti, Don Bartolini ise toplantıdaki sözlerine rağmen yardım teklif eden ilk kişiydi. Bu bana garip gelmişti ama şu anda sayıya ihtiyacım vardı ve bana verilen her şeyi kabul edecektim.

Bu noktaya nasıl geldiğimizi, sahip olduğumuz tüm bilgileri ve özellikle de sahip olmadığımız ve umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz şeyleri açıkladıktan sonra, herkes , kulübün ve hemen yanındaki sokağın etrafına dağıldı, saldırı emrini bekledi ve bulabildikleri her türlü bilgiyi topladı.

Herkes odayı terk ederken Don Massimo geride kaldı ve Max ile ben bir sonraki hareket tarzımızı seçeneklerimiz üzerine canlı bir tartışma içinde tartıştık.

"Matt," diye seslendi Vincenzo, Max'le olan konsantre konuşmamı bölüp yavaşça bize doğru yürüyordu. Max işareti aldı ve odanın diğer ucuna doğru birkaç adım attı. "Onu bulacağız," diye cesaretlendirdi ve güven verici bir şekilde omzumu sıktı.

"Yardım etmekte bu kadar hızlı davrandığınız için teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Biri müstakbel baldızımı kaçırırsa ve ben onu bulmak için hiçbir şey yapmazsam lanetlenirim. Gerekirse cehennemin dibini boylarız." Gitmek için dönmeden önce sırtıma bir tokat attı.

"Az önce ne dedin sen?" Max geri çekildiği köşeden neredeyse bağıırıyordu. "Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Müstakbel baldızım. Beni çok iyi duydun," diye cevap verdi Vincenzo, yüzüne bir neşe ifadesi yerleşmişti. "Sizi baş başa bırakayım." Devam etti, bana döndü ve odadan çıkmadan önce omzumu sıvazladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, gitmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını bekledim. "Tamam, Max. Dinleyelim bakalım. Sorun nedir?"

"Şey, bilmiyorum. Açıkçası, bu beni ilgilendirmez ve eğer bilmiyorsam kesinlikle maaş derecemi aşar."

"Hadi ama," diye iç geçirdim. "Benim bir müttefike, onun da güvenliğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden Alison onunla evlenmeyi kabul etti." Konuyu öylece bıraktım. Max şu anda kafasıyla düşünmüyordu. Sadece kalbiyle düşünüyordu.

"Umarım bundan yeterince yararlanıyorsundur. Çünkü benim açımdan bu, şimdiye kadar yaptığın en kötü hamlelerden biriydi."

"Sakın beni sorgulamaya kalkma!" Ona kükreyerek karşılık verdim, öfkemi dizginlemek için bir dakika ayırdım çünkü Max neyse oydu - sadık ve güvenilir. Bu boktan şovun üstesinden gelmeme yardım edecekti ve dürüstlüğü, çoğunlukla fikirlerini söylemekten korkan insanlardan oluşan bir kalabalıkta memnuniyetle karşılandı ve canlandırıcıydı.

Max değil. Söylediklerinin beni kızdırıp kızdırmayacağı umurunda değildi. Eğer doğru ya da dürüst bir fikirse, bana söyleyecekti.

Aniden dönüp bana doğru yürümeye başlamadan önce odanın uzak ucunda bir ileri bir geri volta attı ve tam karşımda durdu.

"Hata yaptığını düşündüğümde sana söylememi istemiştin, sanki ben senin *sottocapo*'nmuşum gibi. Şimdi sana söylüyorum, yüzüne karşı, sonuçları ne olursa olsun. Bu şimdiye kadar yaptığın en kötü hataydı. Bayan Battaglia asla bu karmaşanın içinde olmamalıydı."

"Neden? Seninle evlenmek daha iyi bir seçenek olduğu için mi?"
Parmağımı en çok nereme sokmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Ben öyle bir şey demedim."

tam da bildiğim gibi onun içinden geçerek Max'in ayağa kalkmasına ve ellerini öfkeyle saçlarında gezdirmesine neden oldu.

"Kimse onun için yeterince iyi değil, Max. Hiç kimse olamayacak.
Benim gözümde değil, eminim senin gözünde de değil."

"Bu berbat hayatın içinde olmamalıydı," diye , öfkesi mavi gözlerini keskin silahlara dönüştürmüştü.

"Hayır, ama o bunun içinde doğdu, değil mi?"

"Ne olursa olsun, ne acı çekerse çeksin, bunun senin hatan olduğunu bil.
Onun kaderi senin elinde!"

Francesca

"Beni nereye götürüyorsun?" Tekrar talep ettim.

Nikolai denen Rus devî, hiçbir şey söylemeyen boş bir ifadeyle yanımda oturuyordu.

"Sus, Prenses. Kimse size zarar vermeyecek. Cevabınızı yakında alacaksınız," dedi Nikolai, sakince telefonunu eline alıp birini aramadan önce.
"Sıcak bir izimiz var. Onları hemen kaybet."

Sözlerine rağmen ses tonu sakindi ve zayıflıkla karıştırılamazdı. Bu, şüphesiz alıcıların itaat etmek için çabaladığını görebileceğim bir emirdi.

Arabada iki kişi daha olmasına rağmen Nikolai'nin sorumlu olduğu açıktı - Asyalıya benzeyen sürücü ve yolcu koltuğundaki iri adam... kızgın görünüyordu.

Pencereden geriye baktım ve Matt'in ciplerinden birinin bize yetişmeye çalıştığını, ancak başka bir araba onları rotamızdan kovaladığı için başarısız olduğunu gördüm. Silah sesleri uzaktan bile yüksek sesle duyuluyordu ve saldırı altında hiç şansları olmadığı açıktı.

Aniden gelen endişe beni ürpertti.

Matt ve Max'in o arabada olduğundan emindim ve beni kurtarmaya çalışırken ikisinden birinin zarar görmesini düşünmeye dayanamıyordum.

Yine Nikolai'nin sözleri, tüm o notlar ve Gio'nun sözleriyle birlikte zihnimi doldurdu - Zarar görmemiş. Tüm bu olanlarda değişmeyen tek şey buydu.

Derin bir nefes aldım, kendimi bu Rus adamla yüzleşmek için cesaretle doldurdum, sinirlerimi yatıştıracak ve bu gizeme ışık tutacak bir şey bulmaya çalıştım.

"Nikolai," diye başladım ve dikkatini tekrar bana çevirmesini sağladım. "Bunu neden yapıyorsun? Ne kazanacaksın?"

"Bu sadece iş, Prenses. Her zamanki gibi işten başka bir şey değil." "Peki Bratva neden Yakuza ile iş yapsın?" O Bana baktı, seçtiğim kelimeler ve konu hakkındaki belirgin bilgim karşısında şaşkındı.

Kaygan bir gülümseme yüzünü kapladı ve bana o son derece beyaz ve düz dişlerini gösterdi.

Gözlerimin onu incelemesine izin verdim. Çekici bir adamdı. Yanından geçerken başları döndürenlerden biriydi.

Matt'ten ve hatta Liam'dan bile daha açık tenliydi ama aynı koyu renk saçları vardı, sadece özellikle yanları çok daha kısaydı. Delici mavi gözleri, yüzünü gölgeleyen, ustalıkla kesilmiş sakalıyla tezat oluşturuyordu.

"Bunu bilmek bana, öğrenmek de size düşer Bayan Amato." Muzaffer bir sırtış yayıldı dudaklarına, sadece yüksek mevkilerdeki erkeklerin sahip olabileceği tehlikeli bir güçten söz eden bir sırtış. Kendinden o kadar emindi ki.

"Yani Bratva Yakuza için çalışıyor. İlginç." Sanki cevabı bana zaten sahip olmadığım bir bilgi vermiş gibi cahil numarası yaptım.

"Bratva kimse için çalışmıyor." Uzun telaffuzu sözlerimden duyduğu rahatsızlığı ele veriyordu.

"Artık Hiro'nun uyuşturucuyu nereden aldığını biliyorum." Parmağımı açık yarasına daha da soktum, "Sen Bratva'da önemli birisin. Bu çok açık. Ve o merdiveni tırmanmış gibi görünmüyorsun. En tepede doğmuşsun. Ama sen Pakhan değilsin. O senin baban. Haksız mıyım, *Volkv*?"

Nikolai bana ters ters bakarken gülümseme sırası bendeydi, gerçekte sahip olduğum tek şey buyken bu kadar çok şey bilmeme şaşırmıştı.

"Konuşmayı kes," diye emretti, gözlerini ön koltuklara çevirdi ve sonra bana geri döndü, bazı şeylerin bu adamların maaş derecesinin çok üstünde olduğunu işaret etti.

Yüzünü çevirdi, uzaklara ve pencereden dışarı baktı, ifademi bir cevapla onurlandırmamak için sorgulayan bakışlarımdan kaçındı.

Anlamadığım şey, neden Hiro'nun kirli işlerini yaptığı.

"Hiro Naoki neden benim zarar görmememi istiyor? Hatta neden beni istiyor?"

"Yakında göreceksin," diye soğuk bir şekilde cevap verdi, zihnimin onun işine burnunu sokmasını engellemeye çalışarak.

Başka bir şey söylemeden bana küçük bir cam şişe ve bir mendil uzattı ve benim şaşkın bakışlarımı kazandı.

"Bu kloroform. Mahremiyet ihtiyacımızı anlıyorsunuz, değil mi? Ne de siz bir iş kadınısınız."

"Yapamam," dedim, bilinçsizce elimi karnımın üzerine koydum, ama hemen koparmak için. Ama bu kurt bir tilki kadar zekiymiş ve küçük sürçmemi fark ettiğini görebiliyordum.

"Kahretsin!" diye tısladı, yumruğu koltuğun kenarını kavrarken gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtı.

O korkunç, neredeyse beyaz gözlerde gördüğüm pişmanlık mıydı?

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldayarak itiraf etti, başka kimsenin bizi duymadığından emin olmak için.

"Bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu. Daha dün öğrendim," diye itiraf ettim, Tanrı bilir neden, birden ona mantığımın bana söylediğinden daha fazla güvenmeye başladım.

"Don Battaglia biliyor mu?"

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Öyle mi?" Sıkılmış dişlerinin arasından tekrar itti.

"Hayır, henüz değil. Bunu sen böldün," diye cevap verdim kızgınlıkla.

Bundan çok daha fazlasını kesintiye uğratmıştı. Matt'le aramı düzeltmek için sahip olduğum son şansı da yarıda kesmişti. Tekrar konuşmadan önce verdiğim yanıt üzerine derin bir nefes aldığını duydum.

"Sadece numara yap ve gözlerini kapat. Tekrar ne zaman açacağını söyleyeceğim. Sakın bakma, yoksa ne yapmak zorunda kalacağımı biliyorsun." Diğer iki adamın bize dikkat etmediğini kontrol etmeden önce tekrar fısıldadı.

"Tahsil etmeye geleceğiniz başka bir borç mu?" "Hayır. Bu evin borcu."

"Teşekkür . Eğer sağ çıkarsam, bunu unutmayacağım."

"Ne? Kocan benim için geldiğinde mi?" Bunu bekliyor muydu yoksa benimle alay mı ediyordu emin değildim.

Yanıt olarak omuz silktim, ağzımı bezle kapattım ve bayılacakmış gibi yaptım, ancak Nikolai'nin onu benden aldığını hissettim. Havayı güçlü bir koku dolduruyordu ve kloroformu benim kullandığımı göstermek için bezin üzerine döktüğünü biliyordum.

Bana neden bu kadar merhamet gösterdiğini anlamıyordum. Beni kaçırmış falan değildi.

Bu küçük jest Nikolai'nin karakteri hakkında çok şey anlatıyordu, bana görünmeye çalıştığı kadar acımasız olmadığını gösteriyordu. Ya da belki sadece gösteriş içindi.

Bir gözümü hafifçe açık bıraktım ama önümüzdeki yolu göremiyordum. Tetikte olmak için mümkün olduğunca çok çabaladım.

Şehir dışına gittiğimizi ve yolun bir saatten fazla sürdüğünü söyleyebilirim. Nereye gittiğimizi bilmenin hiçbir faydası yoktu. Nikolai içinde telefonum olan çantamı aldığı için kimseyi uyaramazdım ve duman işaretleri konusunda da pek bilgili değildim.

Çok geçmeden araba asfalt olmayan bir yolda kısa bir süre gittikten sonra durdu. Nikolai'nin tekrar fısıldadığını duymadan önce iki ön kapının açıldığını ve sonra kapandığını hissedebiliyordum.

"Seni içeri taşıyacağım. Umarım biraz rol yeteneğin vardır çünkü uyuyormuş gibi davranmaya devam etmen gerekiyor." Ona hafifçe başımı salladım ve vücudumu olabildiğince gevşeterek bilinçsiz taklidi yaptım.

Nikolai beni yavaşça kucağına aldı ve arabadan çıkarıp lanet bir saray gibi görünen bir yere taşıdı.

Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce bir fuayeden geçtik.

"Uyanmadan önce birkaç dakika daha böyle kal. Orada kimseyi hissetmesen bile, olmayacağını garanti edemem. Seni bir yatağa yatıracağım. Sadece dediğimi yap." Yine alçak ve sessiz bir tonda ama yine de aynı emir ve otorite havasını yayarak talimat verdi.

Nikolai beni yumuşak bir şiltenin üzerine yatırdı, lavanta kokusunu içime çekerken yeni yıkanmış çarşafların kokusu burnumu işgal etti.

Beni ve bebeğimi o zehirli kimyasal solumaktan kurtarması göz ardı edemeyeceğim bir nezaket olduğu için kimliğini ifşa etmek istemeyerek bana söylediğini aynen yaptım. Bu iş kolunda pek merhamet görmedim ve o bunu ve çok daha fazlasını tamamen yabancı birine gösterdi. Bana öyle geliyordu ki Nikolai algılanmak istediği kadar kötü biri değildi.

Yatakta hışırdamaya başlamadan önce birkaç dakika geçmesine izin verdim, yavaşça yer değiştirdim ve görünürdeki uykumdan kalktım. Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım. Aslında ama yine de uyumuşum gibi ağır geliyorlardı.

Kendimi yastıktan kaldırdım, yatakta dik oturdum ve onu görmeden önce etrafıma bakındım. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve yemin ederim tüm kanımın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum.

Başımı salladım, sanki bir serap görüyormuşum gibi gözlerimi kapatıp açtım. Konuşmak için ağzımı açmadan önce gözlerinin içine baktım ama tek bir ses bile çıkmadı.

Ne olduğunu anlamadan önce yavaşça ona doğru yürüyordum ve sonra kollarına girene kadar koşuyordum. Gözyaşlarımla savaşıırken göğsüm acıyordu. Yüksek sesli bir iniltiden sonra, sesim o tek soru kelimesiyle kırıldı: "Baba?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Francesca

"Baba?"

Şaşkın olduğumu söylemek yılın en hafif tabiriydi.

Hemen kollarına atıldım ve bu babacan kucaklamanın sıcaklığının beni rahat bir battaniye gibi sardığını hissettim.

Onu o kadar çok özledim ki, bunu kelimelere dökmeye bile başlayamıyorum. Gözyaşlarımın yüzümden aşağı özgürce akmasına izin verdim, stres ve keder sonunda içimden çıkmanın yolunu buldu ve babamın gömleğini küçük acı birikintileriyle ıslattı.

Hayatım tam bir karmaşaydı. Tek istediğim biraz huzur ve zamandı. Bu sabah Matt'le konuştuktan sonra bunu elde edeceğimi düşündüm. Bir şekilde birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımızı, affetmeyi öğreneceğimizi ve son bir ayda olan her şeyin üstesinden geleceğimizi düşündüm.

Artık onun gerçek motivasyonlarını bildiğim için, bu durumu daha iyi hale getirmiyordu ama en azından onu iyi anlayabiliyordum. Yaptığı şey sevgi dolu bir yerden geliyordu. Bana karşı hissettiği sevgiden. Ve şimdi bu sevgi somut bir şeye dönüşmüştü - içimde büyüdüğüne hâlâ inanmadığım bu bebek.

Matt baba olacaktı. Ve onun çocuğumuza getireceği güven, sevgi ve sıcaklık duygusunu düşünmeden edemiyordum, tıpkı şu anda burada kendi babamın kollarına sarılmış olarak dururken yaşadığım gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Burun çekmeler ve hıçkırıklar arasında sormayı başardım, isteksizce onu bıraktım. "Burada ne mi yapıyorum?"

"Burada güvendesin bebeğim," dedi ve başparmağının ucuyla gözyaşlarımı sildi.

"Anlamıyorum. Neden buradasın? Öldüğünü sanıyordum! Her yerde seni arıyorduk. Neden Nikolai'ye beni böyle aldıldın? Neden tüm yıl boyunca buradaydın?" Tedirginliğimi gizleme zahmetine girmeden sordum. Zihnim tüm bu sorularla ve her şeyin ardındaki gizlilikle yarışıyordu.

"Sakin ol canım," diye kıkırdadı babam aniden ortaya çıkan sorularım karşısında. "Sana her şeyi anlatacağım. Ama her şeyden önce, nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Durakladı, beni öne doğru itti ve vücudumu inceleyerek yara almadığımdan emin oldu. "Küçük güzel kızımı çok özledim."

"Kafam karıştı, baba. Kafam çok karışık. Neredeyiz biz?"

"Kingston'ın hemen dışında. Ve burası," dedi kollarını açıp tavana bakarken etrafında dönerek, "burası yakında Naoki Malikânesi olacak. Sorunlarımızı çözer çözmez dışarı çıkabiliriz."

"Naoki mi?" İnanamayarak tekrarladım. "Yakuza Naoki'deki gibi mi?"

"Evet, canım. Yakuza Naoki." Sanki bu ifadede kesinlikle garip bir şey yokmuş gibi sakince söyledi.

"Aman Tanrım." Nefes verdim. "Baba, lütfen bana Hiro için çalıştığını söyleme!"

"İçin değil. İle!"

Ellerimi gözlerimin üzerine koyup başımın öne düşmesine izin verdikten sonra yavaşça yatağa doğru yürüdüm ve şiltenin üzerine oturdum.

Babam nasıl Yakuza ile çalışıyor olabilir? Matt'in büyükbabasının ölümünden o mu sorumluydu? Vay anasını. Umut edebileceğim tüm huzur, pencereden uçup gitti.

"Neden Yakuza için çalışıyorsun ki?" diye sordum, hayal kırıklığım her bir kelimeyi açıkça kaplıyordu.

"Çünkü artık *mafya*ya güvenemezdim, *aşkım*." *aşkım*.

"Bana bundan daha fazlasını vermeniz gerekecek. Lütfen şu kodu bir kenara bırak ve bana neler olduğunu ve neden Naoki Malikânesi'nde olduğumu açıkça anlat." Sesimdeki alaycı tınıya ya da göğsümün tam ortasında oluşan acı bir fırtınanın yükselmeye başlamasına engel olamadım.

"Francesca, ortadan kaybolduğum gün mafya tarafından yakalandım. Hatta muhtemelen Komisyon toplantılarından birinde oylanmıştı. Hiro beni kurtarana kadar iki aydan fazla bir süre iradem dışında tutuldum. Beni kaçırta Matteo Battaglia'ydı. Ailesiyle olan evliliğinin devam etmesini sağlamak için. Karışmayacağımı. Kardeşi Liam'la evlenmene karşı çıktığımı ve reddettiğimi dile getirdiğim anda oldu."

"Bu doğru değil," dedim, başım inkâr edercesine şiddetle sallanıyordu. "Liam benimle evlenmek bile istemedi. Evlilik Battaglia'ların teklifi değildi. Enzo Amca'nın teklifiydi."

"Bu doğru. Hatta adamlarından biri bana göz kulak oluyordu. Adı neydi?" Bir süre durup düşündü ve cevabı kâğıtta aradı.

tavanın beyaz boyası. "Evet, Gio!"

"Gördün mü? İşte bu yüzden bunun doğru olmadığını biliyorum. Matt, Gio'yu gözümün önünde öldürdü. Onun bir hain olarak öldüğünü gördüm."

"Tiyatrodan başka bir şey değil, canım. Sadece senin için yapılmış bir gösteri. Ama önemli olan, artık burada benimle güvende olman. Matteo'dan uzakta güvende olman. Onunla evlenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Gözlerinde gözle görülür bir acıyla söyledi.

Bana söylediği tek şeyin şu olduğuna zerre kadar şüphe duymadan inanıyordu Doğru.

"Hiro bir kez saldırdığında, merhamet olmayacak ve seni o kavganın ortasında. Boşanma haberini aldığında rahatlamıştım. Ama sonra gidip geceyi yine onunla geçirmek zorunda kaldın. Daha fazla bekleyemedim. Çapraz ateşte yaralanma riskini göze alamazdım. Battaglia'ları yakalamasına yardım etmesi için Hiro'dan tek isteğim sana zarar verilmemesiydi. Kıyamet kopmadan önce güvende ve yoldan çekilmiş olacaktın."

"Yani, o notlar... siz miydiniz?"

"Aynen öyle. Seni kurtarmaya geldiğimi bilmeni istedim ama ben olduğumu bilmene izin veremezdim. Kocanın kaçtığını öğrenmesine izin veremezdim. O *pezzo di merda* bir daha asla sana elini süremeyecekti, tatlı kızım. *Piç kurusu*."

Matt hakkında söylediklerinden dolayı ona ters ters baktım, hâlâ inanamayarak başımı sallıyordum. Ama babamın buna tahammülü yoktu. O kadar kördü ki, kendi versiyonuna o kadar inanmıştı ki, yalanlarına devam ediyor, olayları kendi ışığında görmemi sağlamaya çalışıyordu.

"Eski kocanız tüm bunları Komisyonda iki koltuğa sahip olabilmek için düzenledi. Büyükbabası onu bu işe soktuğundan beri, çok uzun zamandır *Capo di tutti i capi* olmak istiyordu. *Tüm patronların patronu*. Ve sen onun altın biletiydin, aşkım."

"Baba, dur! Bunların hiçbirisi doğru değil!" diye bağırdım, yataktan kalktım ve bıkkınlıkla ellerimi saçlarımda gezdirdim. Hayatımdaki onca saçmalığın üstüne, bu nasıl olabilirdi? Babam nasıl olur da Yakuza'nın kocama karşı savaş açmasına yardım edebilirdi?

Bana karşı!

"Lütfen sadece beni dinle. Matt'i seviyorum. Yanlış koşullar altında bile olsa onunla evlenme fırsatına sahip olduğum için şanslıyım. Ve o da beni seviyor, baba. Bunların hepsi yalan. Gio, Hiro için çalışıyordu. Beni Matt'e karşı kışkırtmaya çalıştı, onu yanına alan aileye ihanet etti.

Onurlu bir adamdı. Ama Gio'nun onuru *yoktu*. En yüksek teklifi verene satılmış bir çakaldı. Lütfen bana bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve senin bununla hiçbir ilgin olmadığını söyle. Burada kendi isteğin dışında esir tutulduğunu söyle. Lütfen baba. Lütfen bana Don Battaglia'nın öldürülmesinde hiçbir rolün olmadığını söyle." Sesimi kesen yeni bir gözyaşı akışıyla birlikte tüm duygularımı serbest bıraktım.

Cosa Nostras kanunlarında böyle bir ihanetin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Mafya Don Battaglia'nın ölümüne karıştığını öğrenirse onun için kesinlikle hiçbir savunma imkânı yoktu.

Bu kolay bir karar olurdu. Komisyon'un bir üyesi olarak benim de oy vermem gereken bir karardan bahsetmiyorum bile.

Nasıl taraf seçebilirim? Bir tarafta babam, diğer tarafta Matt vardı.

Matt büyükbabası öldürüldükten sonra intikam peşine düşmüştü ve şimdi babamın da bu işte parmağı olduğunu öğreniyorum.

Bu çıkmazı düşünürken gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Bir kefedede babamın, diğer kefedede hayatımın aşkının olduğu bir terazinin ortasında olmam hiç adil değil.

"Bunu hâlâ düzeltebiliriz. Matt'i arayayım. Seni hâlâ buradan sağ salım çıkarabiliriz." Babamın sözlerimi düşündüğünü ama tek bir tanesine bile inanmadığını görebiliyordum.

"Fran, kalmak zorundayım. Doğru olan için savaşmalıyım. Bana yaptıklarına karşı savaşmalıyım. *Sana* yaptıklarına karşı!"

"O zaman savaşın! Ama doğru insanlara karşı savaşın. Gerçekten önemli olanlarla birlikte savaşın. Torunun için savaş!" Çaresizlik içinde haykırdım, gözlerinin benim ifşaatım karşısında şaşkınlıkla büyüdüğünü izledim.

"Torunum mu?" diye sordu babam zayıf bir sesle, gözleri dökülmemiş yaşlardan parıldarken duyguları gözle görülür bir şekilde onu ele geçirmişti.

"Evet, baba. Senin torunun." Bir elimi hâlâ düz olan karnımın üzerine koyarak yineledim. "Bugün Matt'e söyleyecektim ama sen beni bundan alıkoydun. Bilmesi gerekiyor. Baba olacağını bilmesine ihtiyacım var. Matt iyi bir adam baba ve onu tüm kalbimle seviyorum. Seni asla bu bahanelerle kaçırmaz. O olmadığını biliyorum. Hiro seninle oynadı, baba. Battaglia'lara eski bir kinini gidermek ve bölgelerini ele geçirmek için sana ihtiyacı vardı ve açıkça senden istediğini alıyor. Senin bundan çıkarın ne? Sahte bir özgürlük duygusu mu? Senden çaldığının aynısı. Bu en başından beri Hiro'nun oyunu baba. Matt'in Hiro ile hiçbir ilgisi yoktu.

Bu." Beni dinlemesine ihtiyacım vardı. Söylediklerime inanmasına ihtiyacım vardı. Varlığımın her zerresiyle bildiğim şey mutlak gerçektir.

"Bu ."

"Ama öyle. Matt'in çok istediğini söylediğin o koltuk var ya? O koltuk benim! Ve bunu elde etmemde ana rolü o oynadı. Hayallerime kavuşmam için elinden gelenin fazlasını yaptı. İşte benim kocam böyle bir adam."

"Ne demek senin?"

"Ben Lordlardan biriyim, baba. Dün oylandım. Bu yüzden New York'a geri döndüm. Ve tüm bunlar kocamın bana bu onuru vermek için bir plan hazırlaması sayesinde oldu. Hayallerimi gerçekleştirmem için bana adil bir şans vermek için."

Sonunda bana inandığı anı gördüm ve ne kadar yanlış kandırıldığını anladım. Hiro'ya yardım ederek ne kadar zarar verdiğini. Şimdi eliyle yüzünü kapatma sırası ondaydı, çünkü sonunda sözlerimin onun için bir anlam ifade ettiğini gördüm.

Gözlerim yüz hatlarını örten uzanmış parmaklarına takıldığında nefesim kesildi. Kesilmiş serçe parmağı. İnkâr edilemez ihanetinin kanıtı. Asla saklayamayacağımız bir ihanet.

Kalbim midemin derinliklerine düştü, aniden mide bulantısı ve huzursuzluk hissetmeme neden oldu, burada tek suçlu hormonlar değildi. Babamın başında bir ölüm fermanı asılı duruyordu ve ben... değerli bulduğum her şeyi, hayatımda anlamlı olan her şeyi, son bir aydır çok özlediğim her şeyi kaybetmeden bu fermanı atlatmasına nasıl yardımcı olabileceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Matt.

BÖLÜM 31

Matt

"Jax!" Ekranımda arayanın kimliğini görür görmez telefona doğru bağırdım. "Bana iyi haberlerin olduğunu söyle!" Bütün bir gün geçmişti ve Francesca hâlâ o orospu çocuğunun elindeydi.

Sesi pek de kendinden emin çıkmayarak, "Sayılır," diye cevap verdi. "Şehir dışında başka bir depo buldum. Ama raporlara göre tamamen kalabalık. Her köşeden bir Yakuza adamı çıkıyor. Fark edilmeden içeri girmenin imkânı yok. Az önce sana yerini mesaj attım."

"Fark edilmeden içeri girmeye niyetim yok," dedim kayıtsızca. Kararımı vermiş ve odaklanmıştım. Beni yolumdan döndürecek hiçbir şey yoktu. "Lanet olası ön kapıdan içeri girmeye niyetliyim!"

"Sen neden bahsediyorsun? Bir çeşit ölüm arzun mu var?" İntihar planımın aptallığı karşısında öfkelenerek sordu.

"Ne yaptığımı biliyorum. Bilgi için teşekkür ederim," diye cevap verdim, o tekrar konuşmadan önce telefonu kapatmaya hazırdım.

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim. Kulübe geliyorum. Önümüzdeki beş dakika içinde aptalca bir şey yapmasan olmaz mı?" Gaz pedalına daha sert bastığı anlaşılan spor arabasının motorunun daha yüksek sesle çalıştığını duyabiliyordum.

"Yirmi dakika içinde gidiyorum."

"Anladım. Beş dakika içinde orada olurum. Eminim orayı mafyalarla . Onlardan beni vurmamalarını rica edebilir misin?"

"Bunu düşüneceğim."

Telefonda Jax'e söylediklerimi duyan Max'in onaylamayan yüz ifadesine bakarak telefonu kapattım.

"Ne?" Bunu neden yapmamam gerektiğine dair mantıklı nedenlerin sıralanmasını bekleyerek kışkırttım.

"Hiçbir şey. Sadece o orospu çocuğunu sevmiyorum ya da ona güvenmiyorum," diye cevap verdi ve kafamın biraz karışmasına neden oldu. "Eğer planın buysa, hadi yapalım. Yalnız gitmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ben de böyle bir şey söyleyeceğinizi tahmin ediyordum. Ama planımda başka kimse yok," dedim, tartışmaya yer bırakmadan, ya da ben öyle sanıyordum.

"Artık var." Max sırtarak başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttuğu küçük bir GPS cihazını gösterdi. Aramak istemeyecekleri bir yere kolayca saklayabileceğim bir bant parçasına benziyordu. "Jimmy NYPD'den *ödünç* aldı ve yeniden programladı. Yerinizi her an tespit edebiliriz ve sizi o depodan uzaklaştırırlarsa güvenli, bir mesafeden takip ediyor olacağız. Küçük ordumuz Hiro'nun bize atacağı her şeyi üstlenmeye istekli ve fazlasıyla hazır. Arkanızdayız."

"Her gibi," dedim ruhuma işkence ediliyormuş gibi hissederken ona verebileceğim en dürüst gülümsemeyle. Francesca'nın nerede ve nasıl olduğunu bilmemek beni fazlasıyla endişelendiriyordu. Zihnimi özgürce kirleten olası en kötü senaryoların sansürsüz düşünceleri yüzünden göğsüm fiziksel olarak ağrıyordu.

"Her zamanki gibi patron," dedi Max, küçük cihazı avucumun içine yerleştirirken yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Bunu takana kadar gitmiyorum."

"Seni kandırmayacağım, Max. Yardımın için minnettarım."

"Evet, biliyorum. Sadece, bir sonraki sözlerimin samimiyetine izin verin, konu Francesca olduğunda asla doğru düşünemiyor gibisiniz. Bu konuda Don Battaglia'ya ihtiyacımız var. *Onun* Don Battaglia'ya ihtiyacı var. Ne ihtiyacı varsa o ol. Hayatta kalmak birdenbire aklıma gelen şeylerden sadece biri."

Max haklıydı. Karımla her muhatap olduğumda duygularımla hareket ediyordum ve tam da buradaki durum, sadece mantığın ve toparlanmış bir zihnin getirebileceği bir soğukluk gerektiriyordu.

Yine de zordu.

Tüm bu denklemin merkezinde kalbim varken, kalbimi zihnimden soyutlamak imkânsız bir görev gibi görünüyordu ama yine de başarmak zorundaydım. Bana ihtiyacı vardı ve onun iyiliğinin bana bağlı olması ihtiyacım olan tek teşvikti.

GPS'in güvenliğini sağladıktan sonra cesaretle derin bir nefes aldım, gardıroptan birkaç Glock aldım ve ikisini de takım elbisemin altındaki kılıfıma yerleştirdim. Max'e kısa namlulu bir pompalı tüfek fırlattım, ardından birkaç TEC-9 yarı otomatik ve iyi bir önlem için bir avuç şarjör attım. Mürettebatın geri kalanı zaten silahlı olacaktı ve bunlarla birlikte Max, James, Jimmy ve Mike da iyi donanımlı olacaktı. Adamlarımın geri kalanı

ve ağır makineleri depomuzdan alacaklardı.

Bazıları geride kalıp Dea Tacita'yı koruyacaktı. Ben aptal değildim. Ve eğer Hiro bugün ona vurmamı bekliyorsa, gözleri her zaman benim üzerimde olacaktı.

Tüm erkekleri dans pistinin ortasında topladım ve balkonun tepesine çıkarak sessizce benim konuşmamı beklemelerini sağladım. Önümdeki metal çubuğu sanki tüm endişemi, hayal kırıklığımı ve duygularımı ona aktarıyormuşum gibi kavradım. Soğuk, acımasız ve hesapçı Don Battaglia'yı canlandırdığım için bunların hepsi burada, bu kulübün içinde kalmak zorundaydı.

"Sevgili Dons, *soldati* ve ortaklarımız," diye başladım ve en üst rütbeden en alt rütbeye kadar herkesin dikkatini çektim. "Bugün Yakuza'nın açgözlülüğüne karşı bir savaş yürütüyoruz. Bizim olana duydukları susuzluğa karşı. Hata yapmayın. Bugün benim bölgem için buradalar, karımı, senin Donna'nı alıyorlar ama yarın senin de kapını çalacaklar. İşlerinizi elinizden almaya çalışacaklar, değer verdiğiniz şeyleri size karşı kullanacaklar. Bu adamların onuru yok ve hedeflerine ulaşmak için en kirli yollara girmekten kaçınmayacaklar. Bizim kurallarımıza, davranışlarımıza uymuyorlar ve işte bu yüzden biz daha güçlüyüz. Biz bir aileyiz. Ve bugün, bize ait olanı koruyacağımıza, savunacağımıza ve geri alacağımıza dair hiçbir şüphe bırakmadan, bizim olana sahip çıkacağız." Bir dakika durakladım, sözlerimin olabildiğince derinlere işlemesine izin verdikten sonra bağırmaya devam ettim. "Benimle misin?"

Yanıt olarak kükremelerini izledim.

Patron benim. Kanun benim. Onlara söylediklerimi yapmalarını emredebilirdim ama onlarla eşitlermiş gibi konuşmak, gururlarını okşamak ve yüreklerine hitap etmek doğru ruhu sağlamanın tek yoluydu.

Kalabalık toplanmış ve eldeki iş için heyecanlanmıştı. Max her Don'u ve onların *sottocapi*'lerini bu işin tam olarak nasıl sonuçlanacağı konusunda bilgilendirdi.

Hiro sınırların dışındaydı. O benimdi.

Bu, sonunda büyükbabamın intikamını almak için bir fırsattı ama en önemlisi Francesca'yı o pis ellerden kurtarmaktı.

Don Amato ve Francesca'nın kardeşi Tommy'yi yüksek pozisyonumdan görmeden önce Jax'in geldiğini gördüm, benimle birlikte tamamen oyunun içinde oldukları için başlarını salladılar. Hiro'nun saklandığı her yeri kasıp kavurmaya gitmeden önce onlarla merdivenlerin sonunda buluşup konuştum.

"Tommy, sanırım?" Kim olduğunu bilmediğim halde karımla birlikte olduğuna dair otelde aklımdan geçen o aptalca düşünceyi bir türlü aklımdan çıkaramadan konuşmaya devam ettim.

"Doğru tahmin ediyorsun." Elleri arkasında, tıpkı bir asker gibi dimdik ve sert bir şekilde durarak cevap verdi.

"Geçen geceki davranışım için özür dilemek ve bugün burada bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür etmek istiyorum."

"Özür dilemenize ya da teşekkür etmenize gerek yok. O benim kardeşim, elbette burada olurdum. Onun güvende olması için cehenneme bile giderim." Bu kulaklarıma müzik gibi geldi. O kadar da kötü biri olmayabilirdi.

"İşler biraz çıkabilir." Onu uyarmaya çalıştım. "Çılgınlık tam olarak yaptığım şey, bu yüzden tam olarak uyum sağlayacağım."

"Gemiye hoş geldiniz o zaman."

"*Akrep kardeşlerimden* birkaçıyla temasa geçme cüretini gösterdim. Onlar artık bana hayatlarını borçlu olan kiralık paralı askerler. Gerekirse peşime takılacaklar."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Tutması için elimi uzattım. "Bugünkü durum rakamları gerektiriyor, ama yine de sizin... iş kolunuz hakkında ihtiyatlı olmak zorundayız."

"Anlıyorum," dedi Tommy ve elimi sıkarak beni onayladı.

"Don Amato, anladığım kadarıyla kendi teçhizatınız var. Benimkilerden birine ihtiyacınız var mı?" Korunduklarından emin olmalıydım.

"Eğer varsa yeleklere ihtiyacımız ."

"MIKE!" Seslendim. "Don Amato ve adamları için biraz çelik yelek getir. Kendininkini de giydiğinden emin ol." Açık bir savaşın içine doğru yürüyorduk. Olabildiğince iyi korunmamız gerekiyordu. "Beyler. Şimdi izin verirseniz, ben gidiyorum. Hepinizle cehennemde görüşürüz!"

Hummer'ımla tek başıma yola çıktım. Neredeyse hiç kullanmadığım kocaman bir cipti ama mermileri derimden çok daha iyi tutuyordu.

Jax'in bana gönderdiği koordinatları belirledim ve bir saatten biraz fazla bir süre boyunca şehir dışında hiçbir yere gitmedim.

Kalbimi kafesine geri sokmaya çalışarak sigara üstüne sigara içtim. Düşüncelerimle baş başa kaldığımda, tüm bu boktan gösteri bittikten sonra hayatımın nasıl olacağını hayal ettim.

Francesca'nın eline geçseydi dün sabah bana ne derdi? Beni affedecek gücü kendinde bulabilecek miydi? Eğer bulsaydı, biliyordum ki

Bir sonraki adımımın ne olduğunu. Rütbemden bir basamak aşağıya inecektim ama o hayattayken benim hayatım olan rüyaya doğru kocaman bir adım atacaktım.

Alyansıma baktım, sağ parmağıma geri takmıştım, acımasızca çeviriyordum. Herhangi bir şüphe uyandırmaması için toplantıdan önce değiştirmiştim, çünkü onu çıkaracak gücü kendimde bulamıyordum.

Evlendiğimiz gün Francesca'ya onunkinin ömür boyu orada olacağını söylemişim ve bu sözümde başarısız oldum ama en azından benimki olacaktı.

Zihnimde, sembolik olmaktan öteye geçmese bile, onunla bir tür bağlantı kuruyordu. Tekrar çevirdim, ne olursa olsun bir daha asla parmağımdan çıkmayacağını biliyordum. Teknik olarak artık evli değildik ama dediğim gibi bu sadece teknik bir meseleydi.

Sonunda Jax'in bana her yerin Yak'larla dolu olduğunu söylediği depoya vardığımda yavaşladım. Arabayı kışkırtıcı bir şekilde girişin hemen önüne park ettim.

İki silahlı adam kapının her iki yanında durmuş, gözlerinde şüpheli bir bakışla bana bakıyorlardı. Bu sıradan bir Pazartesi günüydü ya da en azından ben öyleymiş gibi davranıyordum. Sakince cipten indim ve ellerim açıkça görülecek şekilde onlara doğru yürüdüm. Ben onlara yaklaştıkça ikisi de beklendiği gibi savunma pozisyonuna geçti. Ellerini silahlarının üzerinde gezdirerek benim varlığımdan ne kadar tedirgin olduklarını gösterdiler.

"İyi günler beyler." Sakince selamladım. "Hanginiz beni Hiro Naoki'ye götüreceksin?" İkisi de hemen silahlarını çekip doğrudan bana doğrultmak için hamle yaptı, ancak Glock'larımın ikisinin de ellerimde olduğunu ve doğrudan onlara doğrulttuğumu fark ettim.

On saniyeden kısa bir süre içinde, Yaklar ve onların küçük silahları tarafından tamamen kuşatıldım. Ama benimkiler daha büyüktü. Yani taşaklarım. Silahlarımdan birini onlardan kendime çevirdim, fişek yatağına bir mermi yerleştirdim ve namluyu tam şakağıma dayadım.

"Beni Hiro'ya götür, ŞİMDİ!" Emrettim, birbirlerine bakmalarını izledim, bir şey yapmak için izin arıyorlardı. Herhangi bir şey. Kafaları tamamen karışmıştı.

"SEN BENİM KİM OLDUĞUMU BİLİYOR MUSUN?" Bağırdım, daha fazla sessizlik ve aptal suratlarla karşılaştım. "BEN MATTEO BATTAGLIA'YIM, DON BATTAGLIA, SİZ SIKIKLER İÇİN. ŞİMDİ BENİ HIRO'YA GÖTÜRÜN, YOKSA PATRONUNUZA AÇIKLAMAK ZORUNDA KALIRSINIZ"

NEDEN BEYNİM AYAKLARININ DIBINE SAÇILDI VE O BUNU
GÖRMEK İÇİN BURADA DEĞİLDİ."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Francesca

Babam birkaç saat boyunca benimle kaldı ve bana nerede ve neden olduğumu unutturacak kadar önemsiz şeyler hakkında sohbet etti.

Annemin nasıl olduğu, kardeşlerimin neler yaptığı ve hatta Tommy'nin emekliliği gibi basit, normal hayat şeyleri.

İşi çıkmadan önce bir süre rahattım. Bu düşünceyle midemin bulanmasına engel olamadım. Ne işi? Daha fazla entrika mı? Kocamın ölümü için daha fazla komplo mu?

Beni dinlenmeye bıraktı, sanki lanet bir hapisane hücresindeymişim gibi personelden birinin odama öğle yemeği, akşam yemeği ve birkaç atıştırmalık getirmesini sağladı. Daha çok gerçeği gizlemek için bir sarayın tüm lüksüne sahip yaldızlı bir kafes gibiydi.

Etrafımdaki coşkuya bakılırsa, işlerin iyi gittiğinden hiç şüphem yoktu. Eğer tüm bunlar şu anki ekonomik durumunun bir göstergesiye, hali vakti yerindeydi. Ancak tüm bunların biraz fazla olduğunu düşünmeden edemiyordum, sanki sadece gösteriş için, zenginliklerini göstermeleri gereken kişileri etkilemek içinmiş gibi. O kişinin ben olmadığma eminim.

Tüm bunlar beni etkilemek için hiçbir şey yapmadı. Aksine, beni iğrendirdi.

Biz aziz değildik. Ben de aziz değildim. Ancak meşru olmayan işler yürütmek ile daha büyük bir yeşil yığını elde etmek için masum hayatları mahvetmek arasında bir fark var.

Neredeyse hiç uyuyamıyordum.

Tutsak olmanın verdiği rahatsız edici his, yabancı bir yatak ve bana sürekli olarak kutsanmış halimi hatırlatan amansız mide bulantısı arasında gece kış kadar uzundu.

Matt'e hamileliğimi söyleme ihtiyacıyla içim kaşınıyordu. Onun tepkisi bana şu anda nerede durduğumuz hakkında çok şey söyleyecekti. Benim de bundan korktuğumu inkâr edemezdim.

Eğer o benim kadar mutlu değilse, gerçekten birlikte gerekiyor muydu?

Her şey gökkuşağı ve tek boynuzlu atlardan ibaret değildi. Bunu biliyordum. Ama o bizim çocuğumuz! Ne olursa olsun bu haberin ışığında ikinci planda kalacaktı, değil mi? Ne olursa olsun, bu bebek her zaman korunacak ve sevinecekti.

Uzanmak imkânsız olduğu için gecenin büyük bir bölümünde sandalyede oturdum ve zihnim Matt'e bu haberi nasıl vereceğime dair tüm ayrıntıları düşünerek saatte bin mil hızla koştu.

Ona söylemem için bu durumdan sağ çıkmamız gerekecek miydi?

Benim için geldiğinden emin olamazdım. Hiro'nun saklandığı yeri aylarca aramış ama bir sonuç alamamıştı. Şimdi durup dururken onu bulmasını nasıl bekleyebilirdim?

Sonunda uykuya daldığımda göğsüm ağırlaşmıştı. Karanlık ve acımasız bir şeylerin olmak üzere olduğunu ve kıyamet kopmadan önce Matt'in baba olacağını bilmesini sağlamam gerektiğini hissediyordum.

Paslı menteşelerin sesi ve kapının açılması beni bir sarsıntıyla uyandırdı. Dimdik oturdum, görünürde tutabileceğim bir silah olmadan olabildiğince savunmacı bir duruş sergiledim. Nikolai'nin yavaşça odaya girdiğini ve ellerini bir tür teslimiyetle havaya kaldırdığını gördüm.

"Huzur içinde geldim," dedi çabucak, rahatsızlığımı fark etmişti. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Zaten neredeyse hiç uyumadım."

"Baban ve Bay Naoki aşağıda öğle yemeği için onlara katılmanı bekliyor."

"Öğle yemeği mi?"

Pencereden dışarı baktım, önündeki masada duran dolu yemek tepsisini fark ettim, bu da birinin bana kahvaltı getirdiğini ve benim uyuyup kaldığımı gösteriyordu.

"Öğle yemeği," diye yanıtladı Nikolai. Nikolai bana yol göstermek için döndüğünde kapıya doğru ilerlemeye başlamadan önce başımı onaylarcasına salladım.

"Nikolai!" Durup tekrar bana doğru döndüğünde seslendim. "Seni babam ve Hiro'nun mesajcı çocuğu olarak görmüyorum. Neden buradasın?"

"Paketimin hasarsız bir şekilde teslim edildiğinden emin olmak için," diye yanıtladı ve ikimiz de odadan çıkarken eliyle yolu gösterdi. "Sen şu yemek odasına girdiğin anda benim görevim bitmiş olacak. Ondan sonra memnuniyetle buradan defolup gideceğim."

"Yani sen Hiro'nun küçük orospusundan başka bir şey değilsin, pis işlerini yapmak için buradasın." Yüksek mevkilerdeki büyük adamların egoları birbiriyle eşleşir.

güç ve erkeklik sorgulanır.

Cevap arıyor ve Nikolai'nin ısırtıp ısırmadığını görmek için eski ego vuruşu yemini deniyordum, küçümseyici ve aşağılayıcı tonumu duyar duymaz Nikolai'den bir göz devirme kazandım.

"Ben de seni Bratva kraliyet ailesinden sanıyordum, oysa sen sadece bir mesajcıydın." Öyle olmadığından emindim. Dün arabada söylediğim gibi oğlu olmasa bile Rus Pakhan'la akrabaydı.

"Burada ne yaptığınızı biliyorum Bayan Amato ve benden alacağınız tek şey şu - bu benim savaşım değil. Benim işim bir mafya prensesini babasına ve Yakuza Oyabun'a teslim etmek. Başka bir şey değil. Ayrıca, kocanızın ününün farkındayım ve geldiğinde burada olmak istemiyorum. O boktan gösteriyi izlemek için para ödemedim. Bu durumdan kazanacağım başka bir şey yok," diye itiraf etti Nikolai. Soğuk tavırları tam da onun gibi bir Rus'tan bekleyeceğim türdendi.

Ama bir şekilde bana bu kelimeler arasında bilgi verdiğini biliyordum.

Matt geliyordu. Artık bundan emindim. Ama bundan fazlası vardı.

Bratva ile hiçbir sorun yaşamadık.

Acımasız, soğuk ve kötüydüler ve spektrumun bizden tamamen zıt tarafındaydılar. Sadakatleri davaya, işe ve kendilerine idi. Aileyi ya da bu tesislerle uğraşmayı aklından bile geçiren herkesi sikeyim. Aramızdaki uzun süreli barış, bizi ayıran mesafenin üzerine yerleşti.

Bizim burnumuz onların işine karışmıyordu, onlar da bizimkinden uzak duruyordu, bu da herkesi mutlu ediyordu.

Yani bu basit işin daha büyük bir anlamı vardı. Bir Volkov'u denetlemeye gönderecek ve kanlı bir savaş başlatma riskini göze alacak kadar büyük bir şey. Belki Nikolai buna ışık tutabilirdi, bu yüzden beni nereye götüreceğini görmek için o ipliği çekmeyi denedim.

"Anladığım kadarıyla hamile bir kadının kaçırılması Bratva ve Yakuza arasındaki büyük bir anlaşmanın parçası. Ciddi niyetlerinizin küçük bir göstergesi belki de?" Merdivenlerden inmeye başlarken araya girmeye çalıştım.

"Düşündüğünüzden ve size söyleyebileceğimden daha büyük. Her iki durumda da, bunu hiç bilmesen daha iyi olur." Bilgi vermiyordu ama bilgiye sahipti ve bu bana çok şey anlatıyordu. O sadece bir aracı değildi. İşin halletmesi için gönderilen sıradan bir kas torbası değildi.

"Eğer gidiyorsanız, borcumu ödediğinizi varsayıyorum," diye sordum daha alçak ve kısık bir sesle, çünkü sadece zengin bir yemek odasına açıldığını hayal edebildiğim bir çift kapalı kapının hemen dışındaydık.

"Hayır, hiç de değil. Sadece on dolar, uğruna ölünecek çok küçük bir miktar gibi görünüyor. Biraz faizlenmesine izin vereceğim ve uygun bir zamanda tahsil edeceğim." Sesi benimkinin gizliliğine uyuyordu.

"O zaman, sanırım yakında görüşürüz,
Wolf!" "İyi yaşamlar, İtalyan Prensesi."

Nikolai gitmek için döndü, ben de diğer tarafında kim bilir nelerin beklediği o çift kapıyla yüzleşmek için döndüm.

Elimden gelen tüm cesareti içime çektim, onları açarken nefesimi tuttum, gözlerim hemen babamınkilere takıldı, sahte bir güvenlik duygusu beni istila etti ama tamamen rahatlatmadı.

Hiro kapıya sırtını dönmüş, evin arka tarafındaki devasa bahçeyi gören çift Fransız kapıdan dışarı bakarken babamın sesiyle döndü.

"İyi günler, *amore mio*," diye selamladı, beni kendine çekerek sıkıca sarıldı ve küçüklüğümden beri hep yaptığı gibi alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Umarım dün gece iyi dinlenmişsinizdir."

"Hiç de iyi değil," diye itiraf ettim, beni bırakıp Hiro'ya doğru götürmeden önce babacan kucaklamasına teslim oldum.

"*Kon'nichiwa*, Bayan Amato," *Merhaba*. Dedi, elimin arkasına mide bulandırıcı bir öpücük kondurdu ve yüzünü sinsî bir sırıtiş kaplayarak bana doğru hafifçe eğildi.

Jackson babasına hiç benzemiyordu. Yakışıklılığının anne tarafından geldiğini açıkça görebiliyordum. Gülümsemesi sıcak ve içtendi, Hiro'nunki ise kusursuz tavırlarının ardında ahlaksızlık ve acı vaat ediyordu.

"Umarım bizimle geçirdiğiniz süre hoşunuza gitmiştir."

"Bay Naoki." Onu soğuk bir şekilde selamladım. "Ben de Bayan Battaglia. Eminim ki burada isteğim dışında tutulduğum sürece, tüm konfora rağmen kalışımın asla keyifli olamayacağını biliyorsunuzdur."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama bu babanın dayatmasıydı ve görmezden gelemezdim. Onun aklında senin güvenliğin ve iyiliğin var."

"Peki bu ne olabilir? Beni kocamdan uzak tutmak mı? Bir yıl önce bunun benim için en iyisi olacağını nasıl düşündüğünü anlayabiliyordum,

Ama Şu anda beni buraya getirmek *senin* için en iyisi olabilir. Haksız mıyım?"

"Korkarım anlamıyorum!" Hiro blöf yaptı.

"Beni burada tutarak dövüŐü sana getirebileceğini, Mattin beni takip edeceğini, tam da *senin* istediğın gibi bu engerek inine gireceğini biliyorsun. Babamın isteğini yerine getiriyormuş gibi davranma."

"Akıllı bir ocuk yetiştirmişsin Romolo," dedi Hiro, sanki karşısında ben yokmuşum gibi babamla konuşarak. "Kocan ne yaptığını biliyor. *Senin* için gelirse, bu kararın taşıdığı tehlikeyi biliyor. Ayrıca baban da bunu çok iyi biliyor. İntikam için susuzluğumuz bir ve aynı."

"Hayır, öyle değil. Artık gerçeği biliyor. Battaglias'ın onu kaçırmadığını biliyor. Masken düştü, Hiro. Onunla oynamaktan başka bir şey yapmadığını biliyor."

" haline bak, sevgili babanı savunuyorsun." Başını onaylamaz bir şekilde sallayarak benimle alay etti. "Gerçekten onun burada olmak istediğı için burada olduğunu görmedin mi? Hayatı boyunca mafya pislikleriyle ve onların entrikalarıyla uğraşmış baban gibi zeki bir adamın, istemese bu kadar basit bir bahaneye inanacağını gerçekten düşünüyor musun? Ona o ağır vicdanını, onu geride tutan, yanlış gemiye bağlayan zayıflığını temizlemesi için ihtiyacı olan şeyi verdim. Ona sadece gökkuşağının diğerk tarafında bekleyen hazine sandığının kilidini açacak anahtarı verdim," diye cevap verdi Hiro küçümseyici bir tonda. "Bir dakika, siz makarna türü mafyasınız, İrlandalı değil. Benim hatam." Makyavelist kahkahası kulaklarımı delip geçerken, Hiro'nun manik, soğuk ve dengesiz kişiliğı bu korkunç sesin içinde ışıll ışıll parlıyordu.

Bize, babama duyduğı sayğı buydu. Hem de .

"Bu doğru değil." Bulmak istediğim cevap için babama baktığımda bu bir onaylamadan çok bir soru gibi geldi. Başını öne eğmiş, gözlerimin içine bakmaya cesaret edemiyordu.

"Oh, ama öyle, ocuğum. Kesimde pay sahibi olmanın da bir zararı yok, değil mi Romolo?" Hiro keskin bıçağını daha da sapladı, beni babamdan şüphe ettirmekten ve görmezden gelmeyi çok istediğim korkunç gerçeği ortaya çıkarmaktan büyük gurur duyuyordu.

Babamı tanıdığım adam bu . İnanması zor geldiyse beni affedin.

"Bu itiraf etmen için bir fırsat Romolo. Kızına gerçeği anlatabilirsin. Tanrın seni günahların, ihanetin ve açgözlülüğün için affedecektir. Sadece tüm bunları itiraf etmen gerekiyor."

"Baba?" Yarı sordum, yarı yalvardım.

"Ben onunla oynadım, o da seninle oynadı. Bu muhteşem dünya böyle dönüyor, canım. Ama senin gelişinle bir şekilde hadım edilmiş gibi görünüyor. Romolo, Don Battaglia'yı öldürmem için gereken tüm bilgiyi bana senin verdiğini hatırlatmama gerek var mı? Onun kanı senin de ellerinde. O tetiği kendin de çekmiş olabilirsin. Sadece onunla kazandıklarının hakkını ver. Servetinle hava at, tuzdan başka bir şey olmayan sütunlar üzerine inşa ettiğin yeni kalenle hava at. Şerefli kardeşleriniz kendilerinden birine ne yaptığınızı öğrenir öğrenmez kellenizi mızrağın gösterin. Ve şimdi, senin ve küçük kızını kurtarma ihtiyacın sayesinde, sonunda intikamımı tamamlayacağım. Sonunda Matteo Battaglia'nın hayatına son verebilir, onun küçük bölgesini ele geçirebilir ve bir imparatorluğa dönüştürebilirim. Modern çağın organize suç dünyasının gördüğü en büyük imparatorluğa."

Yanımdaki adamı yeni bir ışık altında görüyordum. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde. Hiro'nun tarif ettiği bu adam benim tanıdığım, beni büyüten ve kesinlikle bir yıldan uzun süredir yasını tuttuğum baba değildi. Onunla ilgili anılarım kendi başlarına ayakta duruyordu. O tuz sütunlarını bugünün bu yeni anılarına bırakacağım, buradan çıktığımızda sevinç gözyaşları içinde kolayca eriyeceklerini umuyorum.

"bir teline bile dokunmayacaksın," dedim kararlı olduğumu umduğum bir sesle, işaret parmağımı yüzüne doğru tutarak Hiro'ya yaklaşıırken.

Babamla ilgili bu ifşaatlar kalbimi milyonlarca parçaya ayırmıştı ama şimdi onunla birlikte parçalanmanın zamanı değildi. Matt'in yanımda olmaması, bu delinin ona zarar vermesi ve onu benden, bebeğinden ayırması fikriyle yaşayamazdım.

Hiro aniden bileğimden tutup beni kendine doğru çekti, ben ona bakmamak ve çok yakın olmamak için yüzümü çevirirken nemli nefesi yüzümü yelpazeledi.

"Zaten hareket halinde olan bir şeyi durduramazsın küçük kız," dedi kulağıma, ürpertici sesi tüylerimi diken diken etti. Ama bu sadece bir saniye sürdü.

Çifte kapı aniden açıldı, yeni bir ürperti omurgamdan aşağı inmeden önce gevşek bir beden gürültüyle yere düştü. Hayatımda duyduğum en derin, en korkunç ve en seksi hırıltıyla gelen bir ürperti.

Matt'in öfkeli tavrına uyarak Hiro'ya doğru bir silah doğrulttu.
"Çek o lanet ellerini karımdan!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Matt

Bazı anlaşmalar incelik gerektiriyordu.

Diğerleri ise hayatta kalmak için yeni keşfedilmiş bir kopuş gerektiriyordu ve bu kopuş, daha fazla siklemeyeceğime dair düzgün bir fiyonkla süsleniyordu. Ben ikincisiyle yüzleşiyordum.

Yaklardan biri telefonu kapattıktan sonra, "Beni takip edin," dedi.

Tabii ki o salak herifler patronlarını aradılar, o da büyük bir hevesle beni ona götürmelerini emretti.

Tam olarak olmamı istediği yerde olduğumu hissediyordum. Onun lanet tuzağına düştüğümü düşünürken, yırtık gözlerindeki o lanet neşeyi neredeyse görebiliyordum.

Belki de öyleydim. Ancak beni dikkatle takip eden küçük ordu, Dea Tacita'dan ayrıldıktan sonraki ilk dönemde Hummer'ımın camından dışarı fırlayan bir güvenlik duygusu sağladı.

Dün aldığım nottan sonra bunun Hiro'nun işi olduğundan hiç şüphem yoktu. Bunu bir yıl süren başka bir blöf olarak algılamıştım ve bu benim hatamdı. Çok uzun zamandır onun tehditlerine kanıyordum ve bu da beni tehlikelerine karşı hissizleştirmişti.

Artık tamamen uyanıktım.

Buraya uymayan tek parça Francesca'nın iyiliğinin onun için ne anlama geldiği idi. O bir ticaret parası mıydı? Kafama karşılık onun güvenliği mi? Onun kapısından isteyerek girmemi ve kırımını onun için gümüş tepside sunmamı sağlayacak güzel bir yem miydi?

Beni oraya o götürdü, kesinlikle.

Her nasılsa, göğsümün derinliklerinde, Jax'in bu işe karışmış olabileceğine dair yeni bir şüphe damarlarımda orman yangını gibi yayıldı. Mantıklı geliyordu. Hem de çok mantıklı.

Jax' ona karşı hisleri vardı ve onu cehenneme kadar takip edeceğimi çok iyi biliyordu. Onu almak, teslim edileceğimi garantiledi, imzalandı,

ve babasına mühürlendi. Onun motivasyonu açıktı. Benim hayatımı istiyordu. Francesca'yı istiyordu.

Hâlâ kendi silahımı şakağıma dayamıştım ve diğer silahımı da zarif bir şekilde binmemi istedikleri arabanın sürücüsüne doğrultmuştum.

Oraya varmadan önce silahları bırakmamın imkanı yoktu. Ve diğer tüm düşmanca durumların aksine, hayatım pahasına pazarlık yapmak beni kurşun geçirmez kılan şeydi.

Bu arabanın liderlik ettiği konvoy sadece üç araba uzunluğundaydı ve her birinde dört Yakuza askeri vardı. Hepsini aynı anda haklamakta hiç zorlanmayacaktık. Şimdi tek değişken, kaç tanesinin bizim gelmemizi bekleyeceği ve gerçekten de yanımızda çürük bir elma olup olmadığıydı.

Şehir dışına doğru ilerlerken herkes gergin bir şekilde oturuyordu. Hava, bu doldurmak için can attığım kurşun kadar yoğundu. Ama ben sabittim. Damarlarım, içlerinden pompalanan soğuk kanla donmuştu. Her türlü endişe kırıntısını Dea Tacita'da bırakmıştım. Lazerle odaklanmıştım.

Hayatının aşkını geri almak için hayatını değiştirecek bir göreve çıkan bir adam.

Kendimi kandırmıyordum. Hiro'nun ilk fırsatta beni dışarı çıkarıp acı çektirmekten çekinmeyeceğini kesinlikle biliyordum. Yine de Francesca güvende olduğu sürece her şey yolundaydı.

Başı dertte bir genç kız değil. Kendini koruyabilir ama yine de onu bu karmaşanın ortasına attığım için kendimi sorumlu hissettim. Günün sonunda, Hiro'nun istediği bendim. O sadece bir araçtı. Değil mi?

Kilometreler boyunca ağaçlar ve boş yollardan başka bir şey yoktu, ta ki New York'ta kovaladığımız araba karşımıza çıkana kadar. Aynı siyah Mercedes AMG. Hatırlanacak kadar gösterişliydi.

Her iki arabanın da hızına rağmen, sanki tüm dünya birkaç saniyeliğine yavaşladı ve sonunda Francesca'yı kaçıran kişinin gözlerinin içine bakabildim.

Arabanın içindeki adamların lanet olası Ruslar olduğunu anlamak için tek bir bakış yeterliydi.

Bratva. Şerefsiz yalan söylemiyordu.

Yüzünü bir nanosaniye içinde ezberledim ve bir gün lanet sırtışı yüzünden sileceğime söz verdim. Bu karmaşa her geçen gün daha da kötü kokmaya başladı.

dakika. Farklı suç örgütlerinin bir araya geldiği gerçek bir karmaşa. Felaket için bir reçeteydi.

Uzun araba yolunun sonunda heybetli bir malikâneye giden asfaltsız bir yola saptık. Arkamdakilerin beni takip edip etmediğini kontrol etmek için dikkatlice baktım ama onlardan hiçbir iz göremedim. Bu muhtemelen en iyisiydi. Aramızda kimsenin onları fark etmeyeceği kadar mesafe bırakmaları gerekiyordu.

Araba durur durmaz, takviye kuvvet bekleyerek biraz zaman kazanmaya çalıştım. Evin girişinde bizi bekleyen dört Yak daha vardı, Hiro'nun adamları arabalardan inip hızla alanı doldururken yerlerinden ayrılmıyorlardı.

Yolcu koltuğundaki adam ayağa kalktı ve kapımı açmaya geldi. "Ne kadar centilmen," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Bana silahlarınızı verin. Olmak istediğiniz yer burası ama silahlarınızı bize verene kadar bir santim bile kıpırdamayacaksınız."

Arabadan inmeden önce silahlarımı ona uzattım, ayaklarımı yere basmak ve kapıyı kapatmak için tatlı bir zaman ayırdım. Açıkça savunmasızdım, silahım yoktu, gizli silahım yoktu, ama uzun sürmeyecekti.

Aynı asker, beni ön avludaki diğer tüm Yak'lardan koruyan arabadan uzaklaştırmaya çalışırken kirli ellerini üzerime koyma gibi korkunç bir hata yaptı.

Bileğini tuttum ve diğer elimle kolunu büküm ve saniyeden kısa bir süre içinde acı içinde hırıldayarak önümde diz çöktü.

"Dokunmak yok. Silahlar sende olabilir ama bir an için bile dezavantajlı olduğumu düşünme. Bu hayatının en büyük hatası olur."

Gitmesine izin verdim, ancak şimdi bana doğrultulmuş on beş silah olduğunu fark ettim. Yine de tek birinin bile tetiği çekmeyeceğinden emindim. Buradaydım, değil mi? Hiro beni tamamen kendisi için istiyordu.

Beni evin içine yönlendirerek açık alandan ayrılmak için acele ettiler ama benim farklı bir fikrim vardı. Hepsinin açık alanda, vermeyi planladığım partiye karşı savunmasız olmalarına ihtiyacım vardı.

"Üzerimde daha fazla silah aramayacak mısınız?" Gözlerimi devirerek söyledim. "Gerçekten her şeyi sizin için yapmak zorunda mıyım?" Sattığım saçmalıkları satın almaya fazlasıyla hevesli oldukları için gülümseyerek neredeyse kızgınlıkla şarkı söylüyordum.

Bu adamların yetersiz eğitimli ve gelecek savaş için tamamen hazırlıksız oldukları çok açıktı ve ilk kez işimin biraz daha az zor olacağını bilmek beni memnun etti. Birçoğunu yok ettikten sonra Hiro çaresiz kalmış olmalı ki, bulabildiği tüm alt listedeki askerleri işe aldı. Silah tutabildikleri sürece.

Bunu kim yaşamadı ki? Zaman kazanmaya çalıştığım arabalardan birinde lanet bir DEA ajanı vardı.

Biri üstümü ararken, üzerimde sakladığım bıçakları, silahları ve muştaları çıkarırken beni arabaya, toprak yola bakacak şekilde tuttular ve hala sahip oldukları az değerli zamanı boşa harcamalarına neden oldular.

Uzakta oluşan toz bulutunu gördüm ve adamlarımın yakın olduğunu anladım. Beni çevirdiler ve beklediğim an geldi. Bu şerefsizlerden ikisinin alnında beliren iki kırmızı nokta, ordumun burada olduğunu ve savaşa hazır olduğunu gösteriyordu.

Dudaklarıma yayılan çarpık sırıtmayı denesem bile tutamazdım. Kollarımı önümde kavuşturup ellerimi ceketimin altına daldırdım ve iki silahı sahte bir şekilde çekip işaret parmaklarımı kafalarına doğrultarak önümdeki kalabalıktan hafif bir kıkırdama duydum.

"BANG!" Başparmağımı salladım ve ikisi de öldü.

Ani sessizlik kısa sürede yerini düzinelerce silahın tekrar çekilme sesine bıraktı, çünkü onlar savunma pozisyonlarını almış, kendilerini vurmak üzere olan şeyi bekliyorlardı.

Mafyadan, paralı akreplere ve hala bizim takımda oynadığından emin olmadığım lanet bir DEA ajanına kadar. Bu deneyimsiz Yakuza adamları hayatlarının savaşını vereceklerdi.

O kargaşayla birlikte büyük SUV'un altına girme şansını yakaladım ve desteğim nihayet garaj yoluna döndüğünde diğer tarafta siper aldım.

Susturucularını takmışlar, Yak'ları yaban ördekleri gibi vuruyorlardı. Sürünerek içlerinden birinin yanına gittim, yerden silahını aldım ve evin girişine koştum.

O lanet evin içine girdiğimde ve ortalık karıştığında, görünmez koruma kalkanım kalkmıştı. Bu yüzden, içeri girerken onlardan birini yakaladım ve yanımda sürükledim.

"Neredeler?" Kısık bir sesle havladım.

Fuayenin sonunda sağda duran bir çift kapıyı işaret etti. Onu konağın diğer ucuna kadar sürükledim. Faydası yok.

mükemmel bir Yakuza aracını harcıyor.

"Burada mı?" Tekrar sordum, onu uçurmadan hemen önce onaylamasını bekledim, kapıları buldozerle ezdim ve çarptığımda kırarak açtım.

Ve işte oradaydı.

Lanet hayatımın ışığı, Hiro'nun lanet parmaklarının altındaki kirle lekeleniyor.

"Çek o lanet ellerini karımdan!"

Ben daha gözümü bile kırpamadan Hiro silahını doğrultmuş, Francesca'nın çenesinin altına gömüyordu.

"Matteo!" Beni gördüğüne sevinmiş gibi seslendi. "Partiye katılabildiğine sevindim. Kayınpederinle tanıştığını sanmıyorum?" Hiro çenesiyle odanın diğer tarafını işaret ederek sordu ve neden bahsettiğini anlamak için yavaşça içeri girmemi sağladı.

İçeri adımımı atar atmaz babasını tanıdım. İkiz kardeşlerinin tıpkısının aynısıydı, keskin siyah gözleri bana bakıyordu, çok iyi tanıdığım aynı şekil ve yoğunlukta idi.

Onun babası! Öz babası! Adamın şimdiye kadar iki metre derinde olduğunu sanıyordum ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten öyle olsaydı daha iyi olurdu. Bize karşı Yakuza'nın yanında yer alarak *Cosa Nostra*'ya ihanet etmesi yeterince kötüydü, ama kızını, *karımı* bu pislige bulaştırması affedilemezdi.

Hiro'nun kızını silah zoruyla tuttuğu düşünülürse, gerçeklikten gülünç derecede kopuk görünen okunmaz bir yüzle bana doğru silahını çekti. Gözlerimi aynı anda ikisinden de ayırmamak için elimden geleni yaparken silahım birinden diğerine geçti.

"Bırak onu, Hiro! Bu ikimizin arasında. Beni tam istediğin yere getirdin. Sadece onu serbest bırak." Pazarlık etmeye çalıştım.

"Yapacağım. Ben sözünün eri bir adamım ve senin zavallı aileni dize getireceğime nasıl söz verdiysem, yeni İtalyan iş ortağıma da kızına zarar vermeyeceğime söz verdim." Francesca onun kavrayışı altında kıvranırken cevap verdi, bu da namluyu etine daha derine gömmesini sağladı. "Bu basit bir takas. Bir hayata karşılık bir hayat. Ne olacak?"

"Bunun retorik bir soru mu olması gerekiyordu, yoksa gerçekten bu kadar aptal mısınız?" Kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım. "Buraya poker oynamaya gelmedim, benden aldığın şeyi geri almaya geldim. Bedeli benim hayatım olsa da umurumda değil, ama yine de seninkine daha çabuk razı olurum."

"Hadi ama, terbiyen nerede? Bu senin son yargı günün. Yaratıcınla buluşmaya böyle bir tavırla gelmemelisin. Ayrıca, deden seni hayal kırıklığına uğrattı. Ben inançlı biriyim, biliyor musun Matteo? Öbür dünya kesinlikle var ve yüce Don Battaglia'nın varis seçimini onaylamayarak başını salladığını görebiliyorum. Onun ölümü senin yüzünden, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni orospu çocuğu!" Bir adım daha attım, burun deliklerimden öfkeli nefesler çıkıyordu. "Onu sen öldürdün. Kurduğun bu küçük suçluluk psikolojisi işe yaramıyor."

"Haklısın ve benim için bir zevkti." Yüzünü kaygan bir sırıtış kaplamıştı ve dişi kalmayana kadar canına okumaktan başka bir şey istemiyordum.

"Seni öldürmek benim için bir zevk olacak," diye cevap verdim, sesim cehennemin en derin çukurlarına iniyordu. "Denerken ölmek zorunda kalsam bile."

"İşte bu adil bir takasa benziyor."

"Silahını indir, oğlum." Francesca'nın babası da söze karışmaya karar verdi. "Hiro, kızımı serbest bırak ve bana gelmesine izin ver. Lütfen. Bunu yaparsan Matteo seni vurmaz."

"Önce onu bırak, ben de silahı bırakayım," diye kabul ettim. "Onun yerine seni ellerimle öldüreceğim."

Hiro, Francesca'yı kavrayışını ve silahın üzerindeki gerginliği hafifleterek daha dik durmasını sağladı. İyi niyet göstergesi olarak, silahımı tavana doğrultmadan önce boştaki elimi teslim olmak için kaldırdım.

Bu odadaki herkesin hareketlerine karşı temkinli davranarak hâlâ ona tutunuyordum. Hiro'nun umutsuzca arzuladığı gibi kafatasıma bir kurşun sıkmasını engelleyen başka hiçbir şey yoktu. Ama bu cankurtaran botu yakında batacaktı.

Francesca yavaşça babasına doğru geri çekilmeye başladı ve şimdi anlaştığımız gibi silahımı bırakma sırası bendeydi. Diz silahımı ahşap zemine yerleştirdim, gözlerim sürekli Hiro'dan Francesca'ya kayıyor, onun güvende olduğundan emin olmaya çalışıyordum.

Gerilim çok yüksekti. Tek bir yanlış hareket ve her şey boka sarabilirdi.

İşte tam o anda zaman durdu.

Tek duyabildiğim kanımın kulaklarıma pompalanmasıydı ama kalbim hareketsizdi. Francesca'nın tehlikeden tamamen uzaklaşmasını beklerken atışın ortasında durdu.

Yavaşça ayağa kalktım, görünürdeki yenilginin duruşuma yansımına izin vermedim. Ne de olsa bu raundu kazanmıştım - Francesca Hiro'nun kirli pençesinden kurtulmuştu. Şimdi tek yapmam gereken o lanet silahı elinden alıp onu öldürmenin bir yolunu bulmaktı.

O lanet silahın namlusuna doğru baktım. Parlak ışıltısıyla benimle alay ediyordu, bu güzellik ölümün ısırığını gizliyordu. Sonra gözlerim Hiro'ya odaklandı. Alaycı bakışlarında bir zafer parıltısı vardı.

Uzun süredir devam eden bu savaşı kazanmadan önceki anları düşünerek orada dururken aramızda tek bir göz kırpma bile olmadı. Beni vuracaktı ve benim için sorun yoktu.

Francesca, babasının elinden kurtulmak için mücadele ederken babası tarafından odadan dışarı çekiliyordu.

"NOOOOOOOO!" Francesca bir silah sesiyle birlikte çığlık attı.

Bir mermi ısırığı yerine, vücudumun yere yapıştığını hissettim ve beni hazırlıksız yakaladı.

Bu kez Francesca ve babasının durduğu yerden bir silah daha ateşlendi ve Hiro'yu omzundan vurdu.

Silahımı geri almak ve onu dek öldürmek için mükemmel bir andı. Ama Francesca'nın üzerimde cansız yattığını görür görmez bedenim olduğum yerde donup kaldı.

"Tanrım, hayır!"

Daha derin bir sefalete gömülmeden bir silah daha patladı ve gözlerim o lanet kurşunun yörüngesini takip etti. Hiro, Francesca'nın babasını alnının tam ortasından vurmuştu.

Her şey o kadar hızlıydı ki aksiyona ayak uydurmak zordu.

Tekrar Francesca'ya baktım, çılgınca yarayı arıyordum.

"Uyan, bebeğim. Uyan, lütfen!" Yalvardım, sakın yüzüne yapışan saç tellerini geri çektim ve yanağını avuçladım. Gözleri kapalıydı, kirpikleri uzak bir rüyaya dalmış gibi hafifçe dalgalanıyordu.

Böyle bir olamaz. O lanet kurşun benimdi, onun değil. Onun değil.

"Şimdi, bu mükemmel bir son değil mi?" Hiro yükseklerden böbürlendi ama ben ona bir bakış atma şerefine bile bahsedemedim. "Ve ne kadar mükemmel bir görüntü."

Francesca'nın bedenine daha sıkı sarıldım, bir mucize eseri hayatımın ona aktarılacağını umuyordum. Yüzümden akan gözyaşları serbestçe düşüyor, göğsümün altından geliyordu.

Onu kollarımın arasına alarak kendime doğru çektim. Vücudu korkutucu bir şekilde hareketsizdi, nefesi sık ve zayıftı. Etrafımızdaki dünya kaos ve gürültüden oluşan bir bulanıklıktı, ama odaklanabildiğim tek şey göğsümdeki gevşek formunun ağırlığıydı. Etrafımızda kan birikmişti, koyu ve ılıktı, kıyafetlerime işliyordu.

", Francesca. Lütfen."

Göğsümdeki ağrı dayanılmazdı, nefes almayı zorlaştıran ezici bir güçtü. Dışarıda devam eden savaşın çığlıklarını duyabiliyordum ama uzak, alakasız geliyordu. Eğer uyanmazsa, gözlerini açıp bana bir kez daha bakmazsa bunların hiçbir önemi yoktu. Kurşunları, acıyı, ölümü göze alırdım. Yaşayacağı anlamına gelecekse hepsini kabul ederdim.

"Bana bak, Matteo. Seni öldürmeden önce gözlerimin içine bakmanı istiyorum. Tıpkı büyükbabanın yaptığı gibi."

İçimde yanan tepki verme ihtiyacı alevlendi ama Francesca'yı karanlıktan geri çekmek, ardından geleceklerden çok daha önemliydi. Bu yüzden onu görmezden geldim ve kulağına fısıldamaya devam ettim.

"Hadi bebeğim, beni duyabildiğini biliyorum. Bana geri dön, lütfen." Yalvardım, sesim çaresizlikle titriyordu. "Uğruna yaşanacak çok şey var, çok şey."

Göğsümdeki acı, sanki kalbim parça parça koparılmış gibi çığ, kemirici bir ıstıraba dönüştü. Onu kaybedemezdin. Bu olasılık bana bir çekiç gibi çarptı ve içimde asla düzeltilemeyecek bir şeyi kırdı.

Alnına titreyen bir öpücük kondurdum, gözyaşlarım onun üzerine düştü. Cilt.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, kelimeler boğazımda düğümlendi. "Seni seviyorum çok fazla."

Hiro önümüzde dimdik duruyordu ama umurumda değildi. Bırak gelsin. Bırak en kötüsünü yapsın. Yapabileceği hiçbir şey bundan daha fazla acı veremezdi. Burada, onunla birlikte, şu anda ölecektim. Belki bu bir şekilde onu kurtaramadığım gerçeğini telafi ederdi.

"BANA BAKIN DEDİM!" Hiro bağırdı ve parmağının tetiğe yaptığı baskıyı neredeyse hissedebiliyordum.

"Elinden geleni yap." Ona tek bir bakış bile atmadan mırıldandım. Ben ölmek üzereydim ama Hiro Naoki istediği şeyle birlikte kendini becerebilirdi.

Beklediğim gibi silahın patladığını duymadan önce Francesca'yı göğsüme daha sıkı sararak gözlerimi kapattım.

Hayat bana iyi davranmıştı. Harika bir ailem, hayalini kurduğum bir hayatım vardı ve sonunda, asla yaşayamayacağımı düşündüğüm türden bir aşkı bile yaşadım. Şimdi ölmek üzücüydü ama Francesca gözlerini bir daha açmadıysa, bu merhametten başka bir şey değildi.

Acı bekliyordum. Yanma. Dayanılmaz bir sızı.

Onun yerine... Hiçbir şey.

Ben başımı çeviremeden Hiro'nun bedeni dizlerinin üzerine çöktü, elleri boynunun üzerinde kenetlenmişti. Gözleri hayretle parlayarak bana bakarken altından bir kan şelalesi akıyordu.

Hayır. Beni aşıyor.

Birden Max ortaya çıktı, Hiro'nun üzerinde yükseliyor, hiç düşünmeden tüm şarjörünü vücuduna boşaltıyordu. Her mermi Hiro'nun vücudunu delip geçerken, ben önümdeki manzaranın tadını çıkarıyordum.

"Matt?" Max önümüzde diz çökmüş, hasarı değerlendirmeye çalışırken Francesca'nın kırık sesi beni bakışlarımdan çekti.

Ona kalbim göğsümde patlayacakmış gibi çarpıyordu, gözleri benimkilerle buluşacak kadar açılmıştı.

"Neden... bunu neden yaptın?" Sesim çatallaştı, kelimeler daha önce hiç bilmediğim bir acıyla boğuldu. "Senin kahraman olman gerekmiyor Francesca. Ben olmalıyım. Benim rolüm bu."

"İkimiz de kötü adamız Matt," dedi gülümseme niyetine yüzünü buruşturarak, kim olduğumuza ve nasıl bir hayat sürdüğümüze atıfta bulunarak. "Ve ikimiz de birbirimizin hikâyesindeki kahramanlarız. Sadece pelerinlerimiz sevgi ve fedakârlıktan oluşuyor."

"Bu fedakârlık değil." Francesca'nın gözleri son fısıltısıyla tekrar kapanırken başımı salladım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

"Hangisine ihtiyaç varsa."

BÖLÜM 34

Matt

Acımasız adamların pişmanlıkları
yoktur. Acımasız adamlar pişmanlık
duymazlar.

Acımasız adamlar döktükleri kan için suçluluk hissetmezler.

Tanım gereği, kendimi algıladığım kadar acımasız bir adam değildim.
Bu, tüm bu duyguların baskısı altında paramparça olmuş bir maskeydi.

Pişmanlık

.

Pişmanlık

.

Suçluluk.

.. Aşk.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz. Tanrım, lütfen!" Max yeri sabitlerken Francesca'nın bedenini kendime doğru çekerek haykırdım.

Hiro göğsüne saplanan altı kurşunla ölmüştü ama dışarıdaki savaş henüz bunu anlamamıştı. Francesca'yı buradan çıkarmam gerekiyordu. Onu bir hastaneye götürmeliydim. Ama önce ön avluda her yönden uçuşan mermileri durdurmamız gerekiyordu.

Francesca'nın gövdesi hâlâ beni yakaladığında yere düştüğümüz gibi benimkini örtüyordu. Tek bir kasımı bile oynatmaya korkuyordum. Onu nefesimle yok etmekten korkuyordum. Bu yüzden ona ve nefesime tutundum.

Onu geri kazanmaya bu kadar yakinken onu kaybetme düşüncesi kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı. Ilık gözyaşları yüzümden serbestçe akıyor, yanaklarımda korkunç düşüncelerin izlerini bırakıyordu.

Hayat kesinlikle onsuz yaşamaya değmezdi ve bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bunu artık biliyorum. Geçtiğimiz ay bana bir şey öğrettiyse, o da kraliçem olmadan kesinlikle bir hiç olduğumdu.

Elim omzundaki yaraya sıkıca bastırılmış, kanamayı durdurmaya çalışıyordu ama faydası yoktu. Kan elimden sızmaya devam ediyordu.

Parmaklarım sıcak ve yapış yapıştı, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı sürekli hatırlatıyordu.

Hayatım boyunca kan, kesik et ya da herhangi bir korkunç yara görüntüsü beni o güne kadar hiç etkilememişti. Bu, kalbimden gelen ve içimi karıştıran yeni keşfedilmiş bir duyarlılıktı. Eğer bu yara ve acı bana yapılmış olsaydı çok daha az canımı yakar ve canımı sıkardı. Bunu yüzümde lanet bir gülümsemeyle karşılayabilirdim. Ya bu? Bu beni daha önce hiç yaşamadığım bir korku içinde dondurdu.

Bu ay boyunca ona yaşattığım tüm acı ve ıstırap, gözlerinde gördüğüm tüm incinme ve nefret, onu böyle aptalca bir şey yapmaktan alıkoymalıydı. Bencilce. Pervasız. Aptalca bir şey.

"Ne yaptın, *amore mio*?" *Aşkım*. Sanki sert bir ses ya da hareket onu daha fazla incitebilirmiş gibi fısıldadım, sanki dinleyebilirmiş gibi yumuşak bir sesle konuştum. "Tamam, yavaşça. Oturalım ve kanamayı durdurmaya çalışalım."

Yavaşça yerimizi değiştirdim, Francesca'nın bedenini sıkıca kendime doğru tuttum, yarasını tıkadım ve onu göğsüme bastırdım. Diğer elimin altında yumuşak kalp atışlarını hissettim ve hâlâ benimle olduğundan emin olmak için bilerek orada bıraktım. Hâlâ savaşıyordu.

Silah sesleri yavaşlamış, daha aralıklı hale gelmişti, bu da Max'in dışarıdaki katliama son vermeyi başardığını gösteriyordu. Gözlerimin Hiro'nun cesedine odaklanmasına izin verdim, önümde lanet bir kupa gibi yatıyordu, yine de zafer bir kez daha tadını çıkarmak için çok acıydı.

"Matt..." Francesca mırıldandı, kollarımda kıpırdanıyor ve yüzünü buruşturuyordu. Acı.

"Buradayım bebeğim," dedim, ona bakarken sesim çatallaşıyordu.

"Ben buradayım. Seni hastaneye götüreceğiz ve iyi olacaksın. Sadece dayan, tamam mı? Benim için dayan."

"Babam mı?"

Hay sikeyim. Oturduğumuz yerden onu göremiyordu. En azından bu küçük merhamet ona verildi.

Cevap olarak sadece başımı salladım. Francesca'nın bu bilgiyi gerçekten anlaması biraz zaman aldı ve nihayet anladığında, yumuşak çığlıkları tüm vücudunun üzüntü içinde titremesine neden oldu. Daha yeni iyileştiği adamın yasını tutmasına izin verdim, ona daha sıkı sarıldım ve kucaklamamın onu biraz teselli etmesini umdum. Bize ihanet etmişti ama sırf apaçık ortada olan bir şeyi belirtmek için onun anısını lekeleyecek değildim.

Francesca hıçkırıklar arasında, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi. "Her şeyi, aşkım. Ne istersen."

"Elini kesin. Lütfen. Serçe parmağı kayıp ve kimsenin bilmesini istemiyorum. Bilmelerine gerek yok. Onurlu bir adam olarak gömülebilir. Lütfen, Matt."

Sanki aklımı okumuş gibi. Romolo'nun da diğerleri gibi kendini sakatlayacak kadar Yakuza'ya bağlandığını bilmiyordum. O kopmuş serçe parmağı, *Cosa Nostra*'ya ihanetinin yeterli bir göstergesiydi. Cesedinin ya biz ayrıldıktan sonra bu evle birlikte yakılması ya da sokak köpeği gibi bir hendeğe atılması için yeterliydi. Hiro'nun intikam planında ne kadar derindi?

Romolo'nun büyükbabamın ölümünde kesinlikle bir rol oynadığını fark ettiğimde zihnim saatte bin mil koşuyordu ve aniden Sığ bir hendek onun gibi bir sıçan için çok küçük bir aşağılama gibi görünüyordu.

"Matt," diye tekrar seslendi Francesca ve gözlerim onunkilere kilitlenir kilitlenmez, bu küçük hoşgörünün Romolo'yla hiçbir ilgisi olmadığını anladım. "Lütfen, bunu benim için yapar mısın? Annem, kardeşlerim..." Sesi kesildi.

"Tabii ki. Onun sırrı burada ölür." Onu rahatlattım, kanla ıslanmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdım, parmaklarım altında canlı bir kan izi bıraktı. "Seni buradan çıkarmalıyız. Çok fazla kan kaybediyorsun."

"Hadi gidelim. Sahil temiz." Max tam da duymak istediğim sözlerle odaya girdi. Eğilerek bir kolunu Francesca'nın dizlerinin altına koydu, diğerini de onu kaldırmak için bedenlerimizin arasına sıkıştırdı.

Her ne kadar benim hatırım için bastırmaya çalışsa da, hepsini ruhumun derinliklerinde duydum ve zamanı geri alabilseydim, Hiro'yu tekrar öldürmenin bir yolunu bulurdum. Ve tekrar, ve tekrar.

"Onu arabaya götür. Dikkatli olun," diye uyardım tehlike dolu bir ses tonuyla.

Dönüp şöminenin üstündeki duvardan kılıçlardan birini kapmadan önce gözlerim onları odadan çıkarken takip etti. Hiç düşünmeden kılıcı savurdum ve Romolo'nun elini kestim.

Karımın huzuru için, adamlarıma onu Detroit'e götürmelerini ve uygun bir cenaze töreni ile gömülmesini emrederdim.

Karım için.

Elini işaret parmağından tutup binadan çıktım ve lanet şeyi malikânenin merdivenlerini çevreleyen sık çalıların arasına attım.

Liam ve Max bana doğru gelirken, "Yanıp kül olduğundan emin olun," diye emrettim. "Romolo'nun cesedini sarın ve Detroit'e götürün. Huzur içinde vedalaşmayı hak ediyorlar."

"Bunu ," diye cevap verdi Liam.

"İyi misin?" Max'e sordum. Tüm gömleği kan içindeydi ama iyi görünüyordu.

"Sadece birkaç sıyrık ve çizik. Kan bana ait değil."

"Güzel. Bu işin halledildiğinden emin olun ve hemen ardından buradan ayrılın. Bizden kimsenin geride kalmasını istemiyorum."

"Anladım patron."

Francesca'nın yattığı arabanın arka koltuğuna geçmeden önce avluya hızlıca bir göz attım. Ancak o zaman önceki olaylara ilişkin algımın ne kadar yanlış olduğunu fark ettim.

Yakuza adamları var güçleriyle savaşmışlardı. Görünüşe göre düşündüğüm kadar zayıf değillermiş.

"Kim olduğumu biliyorsunuz, Dr. Mendoza. Eğer karım buradan sağ çıkamazsa, siz de sağ çıkamazsınız." Francesca'yı kollarımdan alıp sedyeye bağladıkları anda tehdit ettim.

Carl süreyi neredeyse yarı yarıya kısaltmış olsa bile, hastaneye olan o lanet yolculuk sonsuza kadar sürecekti. Ve şimdi, daha fazla bekleme. Onu götürmelerini, hemşirelerin kanamayı durdurmak için çabalamalarını, serum takmalarını ve aklımı onu kaybetme düşüncesine geri götüren her türlü şeyi izledim.

O tehlikeyi atlatana kadar, ölümün kol gezdiği bu çorak odada zayıf bir umut ipine tutunan diğer tüm zavallı ruhlar gibi bekleme odasında kalmak zorundaydım. Bunu nasıl yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. İçerideki hiçbir şey kesinlikten bahsetmiyordu. İçerideki hiçbir şey hayat ve iyimserlik solumuyordu. Beyaz duvarlara ve kederli sessizliklere rağmen içerideki hiçbir şey sakinleştirici değildi.

Dışarı çıktım ve bir sigara yaktım, bunun lanet paketin içindeki son sigara olduğunu fark ettim. Eğer onun iyi olmasını beklemek zorundaysam, bana haber getirene kadar sakin olmam gerekiyorsa, lanet olası bir sandık nikotine ya da belki Yakuza'nın beni vurduğu zehirden birazına ihtiyacım olacaktı.

Üç derin nefes çekmem, lanet şeyi içmem ve sönmüş bir izmaritle kalmam için yeterli oldu. Duvara yaslandım, dışarıda havanın daha az ısırapla ıslandığı bir yerde tam bir iyileşme haberi bekledim.

Eğer bunlar beyaz önlüğe sarılmış olarak gelmeselerdi, bana tam burada, bu hastane duvarının dibinde ötenazi yapabilirlerdi çünkü hayatım burada sona ererdi.

"Max," diye vızıldayan telefonuma cevap verdim.

"Paket Detroit'e gönderildi ve hiç kibritim kalmadı." Brülör kullanırken bile hatlarımızı kimin dinlediğinden asla emin olamazdık, bu yüzden Max her zaman ihtiyacı olanı söylemek için farklı kodlar bulurdu. Malikânenin yandığını ve Francesca'nın babasının cesedinin Detroit'e doğru yola çıktığını kastediyordu.

"Tamam." Cevap olarak sadece homurdandım. "O nasıl? Bir haber var mı?"

"Henüz bir şey yok."

"Üç saat oldu amına koyayım," diye cevap verdi öfkeyle. O da karımı önemsiyordu. Yokluğum sırasında birbirlerine bağlanmışlardı ve karıma olan dostluğu ve sadakati onu endişelendirmeye ve umutsuzluk içinde küfretmeye yettiği için minnettardım. "Geri dönüyorum. İlgilenmemiz gereken bazı hasar kontrolleri olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Jackson. Ama ihtiyaç duyulursa ben ilgilenirim."

"Zevkle, eminim. Bu sefer sadece beyninle hareket et, Max. Aklının başında olmasına ihtiyacım var."

"Yapacağım. Herhangi bir haber alırsanız bana haber verin."

Sözümü keser kesmez Dr. Mendoza acil servis koridorundan çıktı, topuklarının üzerinde dönerek beni arıyordu.

"Bay Battaglia, karınız tehlikeyi atlattı. Yakında uyanacak ve uyandığında sizi görmek isteyeceğinden eminim. Uyandığında durumunu ve bakımını konuşabiliriz."

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kulaklarımın kaydettiği tek şey Francesca'nın tehlikeyi atlatmış olduğuydu. Geri kalan her şey endişeli beynimin anlayamadığı ses kirliliği idi.

"Matt." Küçük sesi odanın karanlığında cırıldıyordu.

Koşarak yanına gittim ve alnından öptüm. Teninden gelen temas, endişelerimi yatıştırmak için yeterli olduğunu fark etmediğim bir rahatlık getirdi.

O her şeydi. Her şeyin başladığı, her şeyin bittiği yer. "Francesca, bebeğim. İyisin, iyi olacaksın," dedim, Parmaklarını daha sıkı kavradım ve alnımı elinin arkasına yasladım.

"Buradasın."

"Elbette buradayım. Senin yanından asla ayrılmayacağım."

Konuşacak çok şeyimiz vardı. Açıklığa kavuşturmamız ve çözmemiz gereken o kadar çok sorun vardı ki, ama bunu yapmak için tüm geleceğimiz elimizdeydi. Kalbim hâlâ sıkıydı ama yaptığım şey için beni affetmeyebileceği düşüncesi aklımdan geçtikçe biraz daha sıkışıyordu.

"Konuşmamız gerek."

"Sana her şeyi anlatmam gerekiyor," dedik ikimiz de aynı anda.

"Önce sen başla," diye kabul etti.

"Seni seviyorum." Ağzımdan çıkan ilk kelimeler bunlar oldu ve acıya rağmen güzel yüz hatlarını aydınlatan spontane bir gülümseme kazandı. "Ben bir hata yaptım! Sensiz yaşayamam Francesca ve yaşamak da istemiyorum. Seninle birlikte olmak için ne gerektiği umurumda değil, bunu yapacağım. Yapmam gereken buysa pozisyonumu terk edeceğim, yeter ki günün sonunda seninle olayım ve sen benim ol. Benim karım." Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdım ve bakışlarımı onunkilere diktim.

Sözlerime tepki olarak gözlerinin parladığını gördüm ve mükemmel bir zamanlama gibi görünmese de ona tam olarak ne hissettiğimi söylememe riskini alamayacağımı biliyordum. Benim için ne ifade ettiğini ve bana gerçek mutluluğu getiren tek şeyi bir kenara atarak ne kadar aptallık ettiğimi bilmesi gerekiyordu.

"Gerçek değildi. Boşanma. Hayallerini gerçekleştirebilmen için yaptım. Amcan bana Komisyon'daki yerini teklif etti ama senin bunu benden çok daha fazla hak ettiğini biliyordum. Sana dünyayı vermek istedim çünkü sen *benim dünyamsın*. Çok özür dilerim, düşünemedim."

"Biliyorum," diye fısıldayarak sözümü kesti ve benden şaşkın bir bakış aldı. "Alison toplantıdan sonra benimle açıklayıcı bir konuşma yaptı."

"Özür dilerim," dedim o da bana gülümseyerek karşılık verirken. "Bunun çok kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama bu yanlışını hemen düzeltmem gerekiyor." Elimi cebime attım ve Francesca'nın evlilik yüzüğünü çıkarıp ona doğru uzattım.

Onu beri üzerimde tutuyordum. Ne amaçla yaptığımdan emin değildim ama bir şekilde ona tutunduğumu hissediyordum.

"Francesca, karım olma onurunu bana bahşeder misin? Bu sefer kendi seçiminle benimle evlenir misin? Beni geri alır mısın?"

Gözlerinden dökülen yaşları, artık incecik olan acı perdesinin altında gizlenen o hiç bitmeyen gülümsemeyi gördüm. Cevabını beklemek tam bir işkenceydi ama onu bir daha asla hiçbir şeye zorlamayacaktım.

"Evet!" Sonunda . "Seni geri götüreceğiz!" "Ne?"

Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Elimi tuttu ve karnının üzerine koydu, şimdi bir anlam dünyasına sahip olan ve benim dünyama yepyeni bir anlam katan son sözlerini tekrarladı.

"Seni geri götüreceğiz!"

Bu dünyada hiçbir şey beni o vahiyle her parçamı ele geçiren mutluluk, heyecan ve saf sevinç taşmasına hazırlayamazdı.

"Sen... Sen ciddi misin?"

"Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umarım." Kıkırdamaya çalıştı.

"Bu hiç komik değil!" Ben ciddi bir tonda uyarırken o bana doğru gülümsedi, elim hala düz olan karnının üzerinde duruyordu. "Tanrım, gülüşünü nasıl da seviyorum!"

Sonunda onu öptüm, onu incitmemek için tüm coşkumu bu öpücüğe kaçırdım. Ayrıldığımızda alnımı onunkine yasladım, onu içime çektim ve hala solgun ve narin olmasına rağmen yeni ışıltısına hayran kaldım.

"Hemen döneceğim," dedim, karnına doğru ilerledim ve üzerine şefkatli bir öpücük kondurdum, Francesca'nın eli saçlarımı okşarken doğmamış çocuğumla ilk konuşmama başladım. "Merhaba bebeğim! Ben baban. Seni ve anneni anlatamayacağım kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Yaşadığım sürece ikinizi de koruyacağım. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Francesca'ya doğru gülümsedim ve onun sevinç gözyaşlarının benimkilerle eşleştiğini gördüm. Bu gezegendeki en mutlu adam bendim.

"Gidelim mi?" Kapıdan bir hemşirenin sorduğu soru başımı ona doğru çevirmeme neden oldu.

"Nereye gideceksin?"

"Bayan Battaglia'yı ultrasona götürüyorum. Ona katılmak ister misiniz?"

"Tabii ki."

Dar hastane koridorlarında kadını takip ettim, sağa, sola, kuzeye, güneye döndüm, ta ki tamamen kaybolana kadar, ancak Francesca'nın içten gülümsemesini görür görmez kendimi yeniden buldum.

"Nasılsın?" Bana zayıf ve cılız bir sesle sordu.

"Ben mi?" diye kıkırdadım. " durumdayım. Ama vurulmadım! Peki ya sen? Nasılsın?"

"Endişeleniyorum. Bebeğin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Daha geçen gün öğrendim. Henüz hiçbir kontrol yaptırmadım ve şimdi de bu," dedi, gözle görülür bir şekilde rahatsız edici düşüncelerle sarsılmıştı. Elimden geldiğince inandırıcı bir şekilde gülümsedim çünkü sözlerim ve sesim kesinlikle beni ele verecekti.

Ben de endişelendim.

Doktor Francesca'nın ayaklarına yakın bir yere oturdu ve benim yardımımıyla yavaşça aşağı inip bacaklarını açmasını istedi. Ultrason yaptığını sandığım için çok şaşırmıştım. Bir prezervatif açıp plastik shaftın üzerine yerleştirmeden önce garip bir cihaz çıkardı. Ucuna biraz jel sıkıp karımın içine itmeden önce onunla ne yapacağından şüphelenerek kadına bakıyordum.

"Ultrasonların karnınızdan yapıldığını sanıyordum, yukarıdan değil..." Francesca hem acıdan hem de gariplikten kaçınmak için kıkırdamamak için elinden geleni yaparken ben gözlerimi doktora doğru çevirmeden önce fısıldadım.

"Ah... işte buradasın! Tamamen güvenli ve sağlam." Doktor, şarkı sözlerini ciğerlerimden söküp atmadan önce duymak istediğim tek kelimeleri söyledi. "İkiz bebeklerinize merhaba deyin, anne ve baba!"

BÖLÜM 35

Francesca

Sonunda evime geldim!

Evimize adımımı atar atmaz, son bir ay içinde hayatımızda meydana gelen tüm sorunları ve saçmalıkları bir anlığına unutmaya çalıştım.

Küçük baloncuğumuzun dışındaki hiçbir şeyi umursamamaya ya da düşünmemeye çalıştım. Babamın cenazesi şimdilik yeterince gerçek olmuştu. İyileşmek için tek istediğim ve ihtiyacım olan her şeyin yoluna gireceğini bilmenin huzuruydu.

Matt beni ilk dairemize götürmüştü. Central Park'ın hemen önündeki çatı katına. Daha biz evlenmeden önce bizim için satın almış ve yeniden düzenlemişti. Buna sevinmişim çünkü en azından en kötü ve en acı anımız burada yaşanmamıştı. Bu duvarlar o acıdan ve kötü anılardan arınmıştı.

Berrak ve beyazdılar ve yeni başlangıcımızı ve yeni hayatımızı kabul etmeye hazırdılar. Birlikte.

Asansörün kapıları açılmaya başlarken Matt, "Sonunda seni eve getiriyorum *Gattina*," dedi.

Yavaşça beni gelin gibi kaldırıp içeri götürdü. Kolumu boynuna doladım, burnumu boynunun kıvrımlarına gömerken yaralı kolum güçlü göğsüne yaslandı.

Kahretsin, Matt'in kokusunu özlemişim.

Koruyucu parmaklarının tenime batışını özledim.

Ben.

Elimin kumaşı düzeltmesine izin verdim, onun Altındaki güçlü kaslar bacaklarımı daha da sıkılaştırırken, aç öpücükleri onun kaslı vücudunda gezdirdiğimi hayal ettim.

Yanaklarımın ısındığını hissederken, amım onun geri kalanını hissetme ihtiyacıyla dolup taşıtı. Ona bu kadar yakın olduğum için vücudumun verdiği tepki buydu.

Onu.

Matt'in kokusunu bir kez daha içime çektim. Yoğun ve Onu tatmak için duyduğum ağız sulandırıcı arzu omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi. Tek yapmak istediğim onu içime çekmek ve beni tamamen tüketene kadar dokunuşundan zevk almaktı.

Bakışlarımı onunkilere gömdüm, Matt'in çekici gri gözleri içimi yakıyor, ruhuma ulaşıyor ve kendimi koruma duygumu paramparça ediyordu. Canımın yanması kimin umurundaydı ki?

Ben değil!

Parmaklarımı gömleğinin dikişinden geçirerek her bir düğmeyi takip ettim, birini çözdüm ve kumaşı kenara ittim, başparmağımın ucu altındaki sıcak tenini zar zor sıyırdı.

Matt yavaşça ayaklarımı tekrar yere koydu, bedenlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı ama yine de acı verici bir şekilde ayırıyordu. Bir düğmemi daha açtım, gözlerim hâlâ utanmadan onunkilere kilitlenmişti, alt dudaklarımı diğlerimin arasına, elimi de gömleğinin içine sokarken ona sessizce en derin ve karanlık arzularımı anlatıyordum.

"Francesca, yapma." Neredeyse duyulmayan bir uyarı. Sözleri bir şey söylerken, vücudu bana tam tersini söylüyordu.

Parmakları hafifçe içime gömülürken güçlü, büyük eli kıçımın hemen üzerinde duruyordu, baştan çıkarıcı dokunuşuma karşı zaten sallantıda olan kararlılığının bir tepkisiydi bu.

Matt ayrı kaldığımızdan beri her gün rüyalarım giriyor, kâbuslarım giriyor, farkında olmadan bu yangını körüklüyordu. İkisi de bir ve aynıydı. Birbirimizin içinde kaybolduğumuz şehvetli, samimi anlarımızın gerçekçi rüyaları, her uyandığımda gerçek olmadığını gördüğüm kâbuslara dönüşüyordu.

Buna ihtiyacım vardı.

Buna çok ihtiyacım vardı.

Samimiyet.

Matt. *Kocam.*

Bu ifadede o kadar bölgesel, o kadar ilkel ve sahiplenici bir şey vardı ki, artan arzumu daha da artırdı.

Dudaklarım dudaklarına değene kadar parmak uçlarımda durdum. "Size ihtiyacım var, *Sinyor.*"

Sesim geçici olarak , onun hükmetme ihtiyacına sesleniyordu.

Ben.

"Cazzo. Bunu yapma Francesca. Cezalandırılman gerekiyor ve ben şu anda oraya gidemem. Yaralıyken olmaz."

"İçime gömülmediğin için acı çekiyorum." Utanmazca ama kimin umurundaydı ki? Amım doldurulma ihtiyacıyla zonkluyordu, bu yüzden açık sözlü olduğum için beni dava edin.

Acı verecek kadar yavaş bir şekilde dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum. bırakmaya başladığımı hissedebiliyordum, dili aç dudaklarımı almak için dığarı çıkıyordu. Matt, içimde kaynayan ve beni alevlere boğmakla tehdit Ėehvet için doğal olmayan bir hızda, önce beni usulca öptü. Dilinin her darbesiyle öpüğmemiz daha da açlağtı. Açgözlü. Tüketen.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Bir aydan fazla bastırılmış arzu. Bir ay boyunca onurlu sebepler için yalanlar ve ihanetler. Bir ay boyunca aşkla karışık nefret, sonsuzluk tadında bir öpücüğe dönüştü.

Göğsüm o anın verdiği endiğe ve beklentiyle kabardı, sırtımdaki giysiler birden bir ton ağırlağtı. Matt'in gömleğinin bir düğmesini daha açtım, ardından bir tane daha, sonra bir tane daha, artık ayrı olan parçaları bir kenara ittim ve sonunda ellerimi onun mükemmel yontulmuş vücudunda gezdirdim. Parmaklarımın altındaki tenine dokunduğumda göğsümden bir inilti yükseldi ve kendimi tutmaktan vazgeçtim. Bu sesin kaçmasına izin verdim, ağzına bıraktım. Tek gereken buydu.

Matt'in iki eli de saçlarımı yumrukluyor, beni bir santim geriye çekiyordu, "Tanrım, Kadın. O sesi tekrar çıkar."

Dudaklarıma şakacı bir sırtıma yayıldı ve onu tam olarak istediğim yerde, merhametimle yakaladığımı biliyordum.

"Yap beni," diye fısıldadım, dudaklarım onunkilere değiyordu.

Buna karĖılık Matt beni kendi etrafında döndürdü ve duvara doğru itti, benim hoğuma gitmeyecek kadar nazik bir Ėekilde. Nasıl olup da bu kadar ağırdan alabildiğini anlayamıyordum. KurĖun deliğinin fiziksel hatırlatıcısı Ėehvet dolu geçit törenime yağan bendim, ama Matt sarıdan önce keskin bir fren yaparken ben hep yeğil ığık yanıyordum.

"Bunu tekrar ifade etmek ister misin? Yerini unutmuyor musun?"

Gattina?"

"Hayır, itaat etmediğim zamanki sonuçları daha çok seviyordum."

Matt'in dudakları tekrar dudaklarıma çarpmadan önce, aniden bir eli saçlarımdan çekilip çenemi kavradı. Öncekinden çok daha az kısıtlıydı. Çok daha fazla... o.

İçinde biriktirdiği tüm bastırılmış ihtiyaç ve arzuyla ağzımın ırzına geçti. Sert öpüşleri beni bacaklarımın arasında biriktirdi, tıpkı ağzımı, dilimi ve inlemelerimin her birini yediği gibi beni yemek için aşağıya inmesini istiyordum.

Matt'in içindeki cehennemi serbest bırakmasından başka bir şey istemiyordum. O güçlü elleri şimdi vücudumda dolaşıyor, beni her yerimden sıkıyor, zihnimi bir türlü boğalmayan bir bulanıklığa sürüklüyordu.

Ağzımdan boynuma doğru ilerledi ve daha iyi erişebilmesi için gömleğimi aşağı çekti. Diğer eliyle yanlışlıkla omzumu sıyırdı ve o kadar acıtmasa da içgüdüsel olarak irkildim ve küçük bir inilti çıkardım.

Matt hemen beni tutmaktan vazgeçti ve iki belirgin adım geri çekildi; doğrusunu söylemek gerekirse, bu adım yarımdan çok daha fazla acıtmıştı.

"Matt..." Yalvarırcasına nefes verdim.

"Durmak zorundayız Francesca," dedi ellerini saçlarında gezdirerek. Pişmanlık ve çaresizlik açıkça onu ele geçirmişti, konuşurken gözleri yere bakıyordu. "Dinlenmen gerek."

Bir saniyeden kısa bir süre içinde, sonunda serbest bıraktığım canavarı dizginledi ve güvenli bir mesafeye geri döndü.

"Ben iyiyim," dedim, bir adım daha yaklaştım, ona uzandım, ama o bir adım daha geri çekildi, benden uzaklaştı.

Beni incitmek istemiyordu, bunu anlıyordum ama bir şekilde yine de acıtıyordu. Birlikte olduğumuzdan beri o kadar uzun zaman geçmişti ki, tek istediğim nefes almaktı. Ona ihtiyacım vardı. Dokunuşuna, öpücüklerine, tüm dikkatini bana vermesine ve o beni reddediyordu. Mantık, beni götürdüğü diyarın kapısında kalmıştı ve ben henüz harikalar diyarını terk etmeye hazır değildim.

Matt arkasını dönüp beni duvarın dibinde yalnız bıraktı, nefesimi tutup içimde kırılan her neyse onun kırık parçalarını topladım. Edep, belki.

Beni istemediği için yüz çevirmediğinin tamamen farkındaydım ama yine de kendimi yalnız ve eskisinden daha huzursuz hissediyordum. Kalp ne hissediyorsa onu hissederek ve zihnin buna karışıp mantık yürütmesine imkan yoktur.

Hastaneden ayrılalı dört gün, vurulmamdan bu yana da toplam dokuz gün geçmişti ve Matt bana hâlâ kırık bir oyuncak bebekmişim gibi davranıyordu. Onun dokunuşunu hissetme isteğimin arttığını fark ettiğinden beri mesafesini korumuştum.

Bu eve adımıımızı atar atmaz. Beni her reddettiğinde kendimi daha kötü hissetsem de arzumu, ona yakın olma ihtiyacımı gizlemedim. Sınırıma ulaşıyordum ve umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Bu saçmalıktan bıkmıştım.

Matt

Francesca eve döndüğümüzden beri benimle alay ediyor, beni zorluyor, sınırlarımı test ediyordu. Beni her kışkırttığında daha da zayıflayan bir ipliğe tutunuyordum.

Onun ırzına geçmekten başka bir şey istemiyordum. Onun her santimini tekrar tatmak. İkimiz de zevkten çılgına dönene kadar kendimi onun derinliklerine gömmek.

Beni birkaç kez sınırıma yaklaştırmıştı, ama ona zarar vermekten korkuyordum, bu yüzden her zaman Tanrı bilir ne kadar güçlü bir şekilde frene bastım.

İhtiyacı olan dinlenmeyi sağladığından ve aşırıya kaçıp kendini zorlamadığından emin olabilmek için çoğunlukla evde kalıyorduk. Onun iyileşmesi benim bir numaralı önceliğimdi. Ama belli ki o bu duyguyu paylaşmıyordu.

Sarılp film izleyebilmek için onu kanepeye çektim ve tüm itirazlarına rağmen kabul . Francesca kolumun altına sıkıca girmiş, başı göğsümde, şezlongda birbirimize sokulmuştuk. Başının tepesine küçük öpücükler kondururken ara sıra saçlarının tatlı kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyordum. Sakinlik ve sessizlik rahatlatıcı ve tanıdıktı. Yine de uzun sürmedi. Dönüp durmaya başladı, yavaşça yan tarafıma sürtünürken eli göğsümün etrafında dolaştı ve kasıklarına dönüp sikimi avuçlarının içine aldı. Sihirli dokunuşu onu sadece bir sıyrıkla hayata döndürüyordu.

"*Gattina!*" Alçak sesle uyardım. Yine ateşle oynuyordu ve yanmasına izin veremezdim. "Hadi ama! Bunu yapamayacağımızı biliyorsun."

"Ama yapabiliriz." Dedi, dudaklarını yalamadan ve elini pantolonumun içine kaydırmadan önce bana yaramaz bir sırıtış attı. Çoktan sertleşmişim, parmaklarını etrafına doladığında sikim onun dokunuşundan zevk alıyordu. Yavaşça yukarı ve aşağı pompalarken, ağzıma ulaşmak için uzanmadan önce çıplak göğsüme cazip öpücükler yerleştirdi.

Ağzını kendi ağzıma almadan önce sıcak dili dudaklarımın kenarını çizdi. Tadı günahkâr bir cennet parçası gibiydi. Yumuşak bulutlar ve

Yanan lav.

"Siktir, Francesca," diye tısladım ağzına, acı verici sertlikteki sikime saldırmaya devam ederken.

Sabit hareketlerle okşayarak, elini şaftıma geri getirmeden önce alttan sıkı ve ucunu sıyırdı. Nefes alışım hızlanmıştı, öpücüklerimin gücü her yeni darbeye daha da artıyordu. Zihnim bu kadına duyduğum arzuyla bulanıklaşmıştı ama onu daha çok seviyordum ve serbest kalmam için onu incitme riskini göze alamazdım. "Dur!" Sonunda söylemeyi başardım, elini tuttum ve yavaşça pantolonumdan çıkardım.

Yine, reddedilmem karşısında gözlerindeki kederli ifadeyi gördüm. Nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de hissediyordum ama ikimizin de ayaklarının yere basması ve çok geç olmadan bunu kırmam gerekiyordu.

Dikişlerini yırtabilir ya da derisini yırtabilirdi ve ben artık onun acısını vicdanıma yükleyerek yaşayamazdım. Duygusal ya da fiziksel, her ne kadar onu reddetmenin de aynı derecede ona zarar verdiğinin farkında olsam da, bunu yapmak beni öldürüyordu.

Onu almak, benden istediği her şeyi vermek, avazı çıktığı kadar adımı haykırmasını sağlamak için can atıyordum. Ama önce iyileşmesi gerekiyordu.

"Peki, tamam. Bunu kendim yapmak zorundayım," dedi kanepeden kalkarken. Duygusal bir şekilde eğilirken onu izledim, külotunu bacaklarından aşağı kaydırırken mükemmel yuvarlak kıcını havaya kaldırdı. "Tut şunu. Sadece yoluma çıkacaklar." Siyah tangasını omzunun üzerinden fırlattı ve salondan kasıla kasıla çıkmadan önce tam kasıklarımın üzerine düşmesini sağladı.

Siktir!

"Ne yapıyorsun Francesca?" Hırladım, göğsüm yanıyordu şehvet.

Francesca güvenli bir mesafede durdu ve kelimeleri onun üzerine fırlattı tıpkı küçük siyah tangası gibi. "Madem sen yardım etmiyorsun, ben de meseleyi kendi ellerime almaktan çekinmem."

Etkili olması için parmaklarını yüzünün önünde oynattı, işaret parmağını ağzının derinliklerine götürdü, yavaşça çekip çıkarmadan önce duygusal bir şekilde emdi, ıslaktı, tükürüğüyle kaplamadan önce alt dudaklarını aşağı doğru itti.

Bu manzara karşısında alev alev yanan bir cehennem gibiydim ve bu manzaranın ardındaki vaat beni kendi kendime patlattı. Kaya gibi sert

Sikim pantolonumun içinde seğiriyordu, kısıtlanmasıyla sıkıştırılmış ve lanet olası kontrolüm tarafından bastırılmıştı.

Francesca geri döndü, yönüne devam ediyordu. Gözlerim dikkatle ona kilitlenmiş, her hareketini izliyordum. Şal elbisesinin fiyonkunu çözdü, bırakmadan önce genişçe açtı. Lanet olası elbise vücudundan kayıp yere düştü ve geriye hiçbir şey kalmadı.

Siktir, siktir, siktir!

"Kendine Matteo," diye mırıldandım kendi kendime.

"Tek parmak mı, iki parmak mı, *Sinyor*?"

Tanrım, bu kadın beni öldürebilir.

Kıçını bir o yana bir bu yana sallayıp yatak odasında kayboluşunu izledim ve o odada neler olacağına dair boşlukları doldurmayı bana bıraktı.

Francesca'nın kendi dokunuşuyla kıvranışının canlı görüntüleri zihnimde yanıp sönerken, elim onunkinin yerini sikimin etrafında aldı, sıkı kavrayışım ve çekişim bana anlık bir zevk verdi.

Bu ıstırap dayanılmayacak kadar fazlaydı. Kanepedeki yerimden sıçradım ve odaya doğru yürüdüm, Francesca'yı yatakta yatarken buldum, tamamen çıplaktı, ayakları yatağın üzerinde düz duruyordu. Lanet olası gözlerim için bir manzara. O düşmüş bir melekti ve ben ona tapınarak cennete geri götürmekten başka bir şey istemiyordum.

"Sensiz başlamak üzereydim. Gelmeyeceğini sanıyordum." Kalçalarının arasına uzanmaya başlarken benimle dalga geçti, ağzı hafifçe açık kaldı ve amina ulaştığında derin bir nefes verdi.

"Sadece izlemeye geldim," dedim, kendimi ondan daha çok ikna etmeye çalışarak. Francesca'nın parmakları klitorisinin etrafında daireler çizdikten sonra daha da aşağı inip kaygan amının içine daldı. Kapıdan onu izlerken bir bacağına yana bıraktı ve bana sevişme sırasında VIP koltuğu verdi.

Göster.

İki parmağını tekrar amının içine sokmadan önce gözlerini kapatıp kendine verdiği mutluluk verici hislerle ziyafet çekerken çekip klitorisini tekrar daire içine aldı. Göğsüm sadece onun sonlandırabileceği bir açıklıkla gümbürdedi.

"Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor," diye şarkı söyledi ve lanet olsun haklıydı. Pantolonum, o parmakları sert horozumla değiştirme ihtiyacından yanıyordu. Dilimle. Parmaklarımla. Ona dokunduğum, tadına baktığım, onu yiyip bitirdiğim sürece her şey olabilirdi.

Farkına bile varmadan yatağın yanında, ayaklarının dibinde diz çökmüş, parmaklarını içinden çekip ağzıma götürmüş ve şeker gibi tatlılığının tadını çıkarmıştım.

"Siktir, *Gattina*. Tadın çok güzel!" Parmaklarını yalayıp emerek temizlerken tısladım. Onun tadına baktıktan sonra, artık geri dönmeme imkân yoktu.

Bacaklarını daha da açarak onu tamamen bana doğru ittim. Ben bir yırtıcıydım ve o da benim avımdı, yenmeye hazır ve istekliydi.

"Dediğimi yapacaksın *Gattina*, yoksa dururum. *Capito?*" *Anlaşıldı mı?*

Francesca sadece başını salladı ama bunu duymam gerekiyordu. Şimdiye kadar daha iyi biliyor olmalıydı.

"Sana bir soru sordum, *Gattina*. Başını salladığını duyamıyorum Francesca. Kelimelerinizi kullanın."

"Evet," dedi gülümsemesini tutarak. Oynadığı oyunu açıkça görebiliyordum. Kendimi tuttuğum cezayı arzuluyordu.

"Sana şaplak atmıyorum ve seni sert bir şekilde becermiyorum. Eğer uslu durmazsan hemen şimdi bırakabilirim," diye uyardım onu. Bu onun yerine geçmesi için yeterli olmalıydı. "Bunu tekrar denemek ister misin?"

"*Si, Signor.*"

"İşte benim iyi kızım," dedim sonunda ve sıcak öpücüklerle kalçasından amına doğru ilerlemeye başladım. Sırılsıklam ıslak dudaklarına ulaşır ulaşmaz inledi, dokunuşumun altında kıvranıyordu. "Seni incitmemem için hareketsiz kalmalısın." Ona karşı mırıldandım, derin sesim klitorisine titreşimler yolladı, kalçaları tepki olarak yukarı kalktı.

"*Si, Signor,*" Sözcüklerini beyninden çalan küçük pantolonunun arasından nefes almayı başardı.

Dilimin ucunu girişinin başlangıcına yerleştirdim, bu mükemmel amcığının içine sokmadan önce yukarı ve sonra tekrar aşağı kaydırdım.

Francesca bu sürpriz saldırı karşısında sırtını dikleştirdi. Bir aydan uzun bir süredir başım dikti. Kısıtlama kesinlikle şu anda sahip olduğum bir şey değildi ve yine de kendimi tutmak için zorlamak zorunda kaldım. Ağzımla amını kapatmadan önce dilimi içine soktum ve hassas emdim.

Kıpırdamamak için elinden yaptı ama dilimin ona karşı yoğunluğu kaldırabileceğinden fazlaydı. Francesca'nın inlemeleri ve pantolonu lanet olası duvarlardan sekip ince kararlılığıma bir bomba gibi düştü. Bu ses

Onun artan zevki zaten yüksek olan drtlerime g veren bir yakıt gibiydi. Bu yüzden daha sert emdim.

"Aman Tanrım," diye inledi yine, sesi kendinden geçerek gerilmişti.

"Sana henüz gelmen için izin vermedim *Gattina*," diye homurdandım ve ondan uzaklaşıp ayağa kalktım.

Yüzündeki atık kaşlar, onu bıraktığım sınırı çok iyi anlatıyordu ve ben onun dağınık saçlarına ve dudaklarına bakıp sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Kalk," diye emrettim, pantolonumu indirip içinden çıkmadan önce yatağın kenarına oturmasına yardım ettim. Dudaklarımı onun dudaklarına çarparak dilimde kendi tadını almasını sağladım. "Tadına baktın mı? Bu dünyadaki en güzel tat," diye itiraf ettim onu geri çekip dik durmadan önce. Saçının ucunu tuttum ve yumruğumun etrafında sıkı bir düğüm olana kadar elimin etrafında döndürdüm, sert ereksiyonum tam yüzünün önündeydi.

Boşalmasına izin verilmediği için hoşnutsuzdu, ama ona vermek istediğim tüm o lanet orgazmlar için onu zorlayamazdım. Bu yüzden tek bir orgazmla yetindim, sonrasına bakacaktık.

"Kaşlarını atma, *Gattina*. Boşalmana izin vermeden önce emmen gereken bir sik var. şimdi o güzel ağzını a ve bana neye sahip olduğunu göster."

Francesca bana baktı, şehvet dolu gözleri benimkilerle buluştu ve izin istedi. Sadece başımı salladım.

Kısa sürede, ağrıyan sikimi boğazının derinliklerine kadar soktu ve her içine alışında zevkle inledi.

"Siktir, Francesca. Senin o pis ağzını özlemişim," diye inledim, nefesimi içime çekerek, neredeyse düşüncelerimi tutarlı bir şekilde dile getiremiyordum.

Belim ters yönde bükülürken saçlarını tutuşum hareketlerine yardımcı oluyordu. Daha hızlı, daha derine doğru sallanıyordu ve ben hala kendimi tutuyordum, çünkü canı yanıyordu, çünkü hamileydi. Elimden geldiğince kendimi tutarak saçlarını çektim ve sikimin ağzından çıkmasını sağlayarak onu tekrar daha fazlası için nefes nefese bıraktım.

"*Calmati, piccola!*" Dudaklarını yalamasını, gözlerinin Mafya Kraliçesi tacı kadar ona yakışan bir açlıkla buğulanmasını izleyerek uyardım.

şimdiye kadar bütün konuşmayı ben yapmıştım ama bana ne istediğini, nasıl istediğini ve ne kadar çok arzuladığını söylemesini istiyordum. Bu tehlikeli bir oyundu çünkü tam olarak neyi arzuladığını biliyordum. Benden şunu istiyordu.

gömdüğüm o ilkel ihtiyacı açığa çıkaracaktım ama yapamadım. Şimdi zamanı değildi.

Onu yatağa ittim, sırt üstü yatarken ben de üzerine çıktım ve ağırlığımı onu hapseden kollarımla destekledim.

"Bana ne istediğini söyle, Francesca. Bana tam olarak ne istediğini söylediğini duymak istiyorum." Boynunu öperken kulağına fısıldadım. "Uysal davranırsan, benden istediğin şeyi sana tam olarak verebilirim."

Cevap vermeden önce hızlı nefes alışını düzene sokmaya çalıştı. "Seni istiyorum, Matteo."

"Ne yapmamı istiyorsun, *Gattina*?" Tekrar sordum, onunla alay ederek, elim vücudunda aşağıya doğru ilerledi, göğüslerini geçti, karnının üzerinden geçti ve tepesine ulaştı.

"Seni içimde istiyorum," diye cevap vermeyi başardı.

"Nasıl, *Gattina*? Detaylara ihtiyacım var," diye devam ettim, köprücük kemiğinden aşağıya doğru öptüm, mükemmel yuvarlak meme uçlarına ulaştım ve birini ağızıma aldım. Şımarık, dik tomurcuğunu dişlerimin arasına almadan önce nefesi daha da hızlandı, doğru miktarda zevkli acı çekecek kadar sıyırıp ısırdım.

Tanrım, ağzından çıkan inilti doğrudan sikime fısıldayan bir şarkı gibiydi. "Gördün mü? Bu tam da duymak istediğim ses, bebeğim. Tekrar yap."

Parmaklarım onun tümseğini geçti ve sıcak, damlayan seksine girmeden önce klitorisini daire içine aldı. "Beni içinde böyle mi istiyorsun?"

Francesca altımda kıvranıyor, göğsü yeniden yükselen dürtüsünün ritmiyle hızla kabarıyordu.

"Hayır," diye nefes verdi. "Sikini içimde istiyorum. İçimin derinliklerinde," diye talep etti.

Kalçalarının arasında hak ettiğim yeri aldım, bacaklarını ayırdım, Francesca beni içine çekmek için kalçalarını oynatmaya çalışırken ereksiyonumun ucu onun titreşen amını sıyırdı.

"Şşş. *Sakin ol, Gattina. Tutto a suo tempo!*" Hepsi doğru zamanda. Kulağına şarkı söyledim. Tam da istediğim gibi, alay ve sataşmalarımdan huzursuz olmaya başlamıştı. "Sabır bir erdemdir, aşkım."

"Namusum için endişelenseydim, ayrıldığımdan beri her gece sikinin üzerine boşalmayı hayal etmezdim," diye ağzından kaçırdı beni şaşırtan bir netlik anında, ama bu itiraf ölmekte olan kısıtlamama son çiviye çaktı. "Sik beni artık."

"Zevkle, bebeğim." Bununla birlikte, sert horozumu onun içine, topların derinliklerine daldırdım, etrafımda ayarlanmasına ve gerilmesine izin vermek için durdum. Kalçalarımı ona doğru bastırdım, ön tarafımla klitorisini sıyırdım, ağzının mutlak mutluluk içinde açılmasının tadını çıkardım.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha sert," Kıpırdamadığımda talep etti.

"Hayır!" Dedim. Etrafımda nabzının attığını hissedebiliyordum. Beni kavrayışı her kasılmada daha da sıkılaşıyor, beni daha da içine çekiyordu.

"Daha sert!" Yalvardı.

"Yavaşça, Francesca! Seni incitmek istemiyorum. Seni duracağım konusunda uyarmıştım."

"Matt, lütfen beni hemen becer, yoksa sen kımıldamadan boşalacağım." Ses tonu ciddiye. Kendini tamamen kaybetmişti. Düşmeye o kadar yakındı ki, tek yapmam gereken bir kez çekip tekrar sokmaktı ve o da çözülüyordu.

"Siktir, Francesca!" İnledim, serbest bırakılmasını planlarıma çok erken karşılamaya başladığında onu daha sert sürdüm. Baş yatağa daha da gömüldü, ağzı açık kaldı, ama tek bir ses bile çıkarmadan, son dalma onu parçalanmaktan alıkoyan zinciri kırana kadar baskısını artırdı.

"OHHH, KAHRETSİN, MATT!" Coşkusunun doruklarından çığlık attı, vücudu her parçasından geçen güçlü zevk dalgalarıyla sarsılıyordu.

Altımda doruğa ulaşırken, güzel yüzü şehvetle kaplıyken onu izledim ve takdir ettim. Onu öpüp gerçeğe döndürdüm, sikimi içine gömdüm ve orada kaldım.

"Kahretsin, seni özledim," diye gülümsedi.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdim. Sesimin ardında dürüstlük ve sevgiden başka bir şey yoktu, onu tekrar şefkatle öptüm, aynı kelimeler bu öpücüğe döküldü.

Francesca öpüşmemizden ayrıldı ve başımı daha da aşağı çekerek kulağıma fısıldadı: "Sıra sende."

Dudaklarım onun sözleri karşısında bir sırtışı dönüşü ama Francesca'nın işi bitmemişti

Henüz.

"Geri çekil. Seni tekrar ağzımda istiyorum."

"Evet, Donna Battaglia."

Talimatlarını izleyerek yataktan kalktım ve oturmasına yardım ettim. tıpkı daha önce olduğu gibi. Francesca hiç beklemeden, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sikime yapıştı. Beni her içine aldığı anda

daha sert itti, aletimin tepesi boğazının arkasına çarptı.

Francesca öğürdü, ben de geri çektim ama gözlerindeki parıltı buna benim kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyordu, ben de istediğini yapmasına izin verdim.

Beni tekrar içine çekerek sınırlarını zorladı ve her seferinde daha fazlasını aldı. Aletimin etrafında inledi ve bana baktı ve o anda neredeyse bitmek üzereydim.

"Ağzın sikimle doluyken çok güzel görünüyorsun," diye övdüm onu, saçlarını çektim ve açgözlülükle beni boğazının derinliklerine kadar emmesini, saf bir zevkle etrafımda mırıldanmasını izledim. "O ağzı sıcak dölleriyle doldurmak istiyorum. Yapabilir miyim bebeğim? Bu kirli ağzına boşalabilir miyim?"

"Hayır," dedi bir ağız dolusu sikin etrafında. "Yüzüme boşalmanı istiyorum."

Onun sözleri, dilini iki kez çevirmesi ve birkaç ustaca pompalamasıyla taşaklarım patlamaya hazır hale gelmişti.

Francesca elimi çekip kaldırdı ve parmaklarımı şaftımın etrafına sardı.

"Yapın. Benim için gel, Don Battaglia."

Saçlarını sertçe kavrayarak başını geriye doğru tuttum, elimi becerdim ve güzel yüzünün her yerine boşaldım.

"Benim. Benim. Benim. Benim. Benim. MINEEEEEEE." Spermlerim onun mükemmel tenine inerken her pompalamada inledim.

"Şimdi," diye başladı, ağzına daldırmadan önce parmağıyla yüzündeki bir dizi spermimi silerek, "Bu dünyadaki en harika lezzet."

BÖLÜM 36

Matt

Hayatımı yaşamaya değer kılan parçalar nihayet yerli yerine oturuyordu. Ben şanslı bir orospu çocuğuyum. Francesca çok daha iyiydi, hatta tamamen iyileşmişti ve bu son derece önemli gün için tam zamanında gelmişti. Bir yıl önce bir zamanlar evlendiğimi söylediğimi hatırlıyorum. Bu konuda ne kadar yanıldığımı inanamıyorum. Güdülerim, duygularım, aşk ve mutluluk tarafından nasıl tuzağa düşürüldüğüm ve dolaştırıldığım hakkında. Onun büyüünde, beni bulutların üzerinde uçuran sihirli transında kaybolmuştum.

Bugün ve onunla tanıştığımdan beri her gün İlk başta bunu hissetmeme izin verdim.

Bugün, aynı kilisede durup Francesca'nın koridorda yürürkenki güzel yüzünü gördüğümde, hayatın bana sunduğu şeylerin bir zerresini bile değiştirmem mümkün değildi. İyi şeylerden en kötü kâbuslara kadar her şey beni bu inkâr edilemez sevinç anına getirdi. Böyle bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim. Sonunda sezebilen ve sevildiğini hissedebilen kişi.

Öyleydi.

Hayatımın aşkı. Sonsuz zayıflığım. Bana cennete giden yolu gösteren kendi kişisel şeytanım. O benimdi ve ben de sonsuza dek onun olacaktım.

Bu hayata bir yarım olarak getirildim. Alessandro benim karşıtımdı. Daha iyi olan, diye düşünmüştüm. O öldükten sonra kendimi eksik hissettim.

Tek başına.

Terk edildim, insanlarla dolu bir kalabalığın içinde bile. Çok sevdiğim kendi ailemde bile.

Ona kadar. Francesca benim kayıp parçamdı. Hiç şüphesiz benim için yaratılmış olan yeni eşim. O özünde benim bir parçamdı. Loş ve günahkâr hayatıma ışık ve neşe getiren parçam. O getirdi

Kendine has bir karanlığı da var. Şımarıklığı ve seksi poposuyla ilk günden beri beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Hala küçük olan ama giderek büyüyen yumruğunu gördüğümde gururla gülümsemekten kendimi alamadım, şeytani bir şekilde dar bir elbiseye sarılmıştı. Hatta bu sıralarda oturan herkesin muhteşem hediyemizi görmesi için çiçeklerini daha yükseğe kaldırdı. İki hediyemizi. Hayatta üçünü de hak edecek ne yaptım ki?

Tıpkı benim gibi, bebeklerim de bir yarımıla doğacaktı. Onları anlayacak, her şeyi onlarla birlikte yaşayacak biri. Gerçek bir suç ortağı. Kaderdeki yarıları ortaya çıkana kadar birbirini tamamlayan bir elmanın iki yarısı.

Ruh eşleri.

Evet, şimdi buna inanıyorum. Nasıl inanmayayım? Benimki en parlak ve en sıcak gülümsemesiyle bana doğru yürürken, lanet bir buzulu eritebilecekken?

Bir zamanlar evliydim.

O zamana kadar anlamsız olan hayatımın en güzel günüydü, her ne kadar o anda hiçbir fikrim olmasa da.

Ve tekrar evlenecektim. En güzel zamanlarda.

Ama o gün bugün değildi. Bugün küçük kardeşime ve onun güzel gelinine aitti. Onların aşkı olmasaydı, ben kendi aşkımı asla bulamazdım.

Liam mutluluğunun peşinden gidecek, onu kendisine ait olmayan bir hayata bağlayan bağları koparacak cesarete sahip olduğu için ben de kendi mutluluğum için bir şans yakaladım. Bektan bir başlangıç olduğunu inkâr edemem. Ama bunun nedeni onunla tanışmadan önce bektan bir adam olmamdı.

Kendimle o kadar doluydum ki, kafam kendi kıkımında ve kendi büyüklüğümle o kadar doluydu ki, eğer onu alırsam dünyanın benim olabileceğini düşündüm. Soru sormadan. Bu dersi zor yoldan öğrendim.

Francesca beni değıştirdi. Beni gerçekten kendimin çok daha iyi bir versiyonuna yükseltti.

Jamie kiliseye doğru yürümeye başladığında Liam'ın sırtına vurduğum, kolunu babasının koluna dolayarak yavaşça ona doğru ilerliyordu. Don Amato gururluydu. Yeni bulduğu kızı iyi bir adamla evlenecekti.

"Gergin misin kardeşim?" Ellerini birbirine sürterken arkasından fısıldadım. Bu sözleri bana bir yıl önce söylemişti.

"Hayır. Onunla sonsuza dek birlikte olmak için sabırsızlanıyorum!"

İkna edici bir şekilde cevap verdi. "Olması gereken bu."

"Ve şimdi dünyaya onun benim karım olduğunu söyleyebiliyorum. Bir erkek ne kadar şanslı olabilir ki?" Gülümsüyordu, gözleri onun tarafından seçilmiş olmaktan duyduğu gurur ve derin onurla doluydu. Bunu fark ettim çünkü benimkiler de aynı duyguyu yansıtıyordu.

Bir adam ne kadar şanslı olabilir ki!

Sözlerini duyduğumda Francesca'ya gülümsedim, hayatımda fırtınada bana rehberlik eden, yanımda olan bu tanrıçaya sahip olduğum için kuşkusuz kendimi kutsanmış hissediyordum.

Jamie sunağa ulaştığında, Liam sonunda onu tekrar kollarına almanın rahatlığıyla nefesini bıraktı. İkisi de parlak bir mutluluk, derin bir bağ ve inkâr edilemez bir aşk aurasıyla sarılmış gibiydiler. Başlarından bir sürü bela geçmiş ve sonunda daha güçlü çıkmışlardı. Bugün, ailemiz ve Tanrı'nın şahitliğinde bir bütün olacaklardı.

"Liam Dornier, Jamie Amato'yu bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sahip olmak ve elinizde tutmak üzere yasal eşin olarak kabul ediyor musun?" Zihnim tekrar karşısına çıkacağım günü düşünürken rahip sordu. Cevabımı, mihrabın diğer tarafında duran ve gözlerinin içi gülen Francesca'ya doğru açıkça söyledim: "EVLENİYORUM."

"Jamie Amato, Liam Dornier'i bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sahip olmak ve elinde tutmak üzere yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

"İstiyorum," diye yanıtladı Jamie ve Francesca elini küçük karnının üzerine koyarak bana karşılık verdi.

"Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmasın." Düğünümüzde de aynı şeyi söylemişti ve lanet olsun ki bu doğrudu.

Denediler, lanet olasıca denediler.

Ben bile fena halde çuvalladım ama yine de buradaydık, birlikteydik ve güçleniyorduk.

"Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Aşkları o öpücüğün içinde erirken kalabalık yeni evlileri alkışladı. Başardılar. Cehennemden geçmişler ve diğer taraftan el ele tutuşarak çıkmışlardı.

Yine, annem İtalya'da olmasına rağmen resepsiyonun planlanmasına yardım etmişti. Francesca'nın evlenmesinden hemen önce gelmişti.

ve Jamie'nin tüm bunları bir araya getirmesine yardım etti, tıpkı benim için yaptığı gibi. Teresa Battaglia bir kez daha kendini aşmıştı.

Uzun zamandır ilk kez ailemizde gerçek bir kutlama vardı. Bugünün, düğünümdeki gösteriyle ne kadar büyük bir tezat teşkil ettiği gözümünden kaçmadı.

O zamanın aksine, bu aile ve sevgiydi.

Yeni evliler, mutlu dileklerini ve tebriklerini sunarak misafir tüneline geçerken, kardeşimle gurur duymaktan kendimi alamadım. Mafyaya karşı Jamie'yi nasıl savunduğunu. Onun için her şeyi nasıl riske atmıştı. Onu nasıl kurtardığını ve onun için nasıl ölebileceğini ve neredeyse ölüyordu. Battaglia olmanın gerçek anlamı buydu.

"Bana öyle bakma," dedi Liam yaklaşırken. "Ne gibi?"

"Veda ediyormuşsun gibi."

"Veda ediyorum," diye takıldım, ne demek istediğini bildiğim halde. Bu düğün onun işimizi bıraktığı resmi an olacaktı. Onu özleyeceğimi inkâr edemezdim ama bu onun yoluydu. "Seni güneş ışığına ve margaritalara uğurluyorum."

"Elbette." Beni kucaklamak için kendine çekti ve normalden daha uzun süre sarıldı. "Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım."

"Asla yapmayacağım." Onu geri çektim ve dikkatimi gelinine çevirmeden önce yüzüne iki kez hafifçe vurdum. "Tebrikler Jamie. Daha önce olmadığından değil ama aileye resmen hoş geldin." Ona sarıldıktan sonra Liam'a döndüm ve nihayet sonsuza dek sürecek mutlu yaşamlarına başlamak üzere dışarı çıktılar. "Gerçekten de onu kendinle evlendirdin. Ne kadar aldatıcı olabilirsin ki?"

"En azından benimle evlenmek onun seçimiydi."

"Bu düzeltiliyor, Pislik," diye karşılık verdim. "Ayrıca, karşı konulmaz olmam benim suçum değil ve her şeye rağmen bana aşık oldu."

Francesca'yı kendime doğru çektim, o nefis dudaklarını geri çekilmeden öptüm.

"Aman Tanrım, bir oda bulun!" Alison gelin ve damada sarılmak için araya girerek şaka yaptı. "Durun, bunu zaten yaptığınıza dair gerçek bir kanıt var!"

"Alison Battaglia, millet! Her partinin neşesi," diye takıldım ona, moralini düzeltmeye çalışıyordum. Pek de kendisi gibi davranmıyordu. Onun parlak ışığının söndüğünü neredeyse hiç görmemiştim ama son zamanlarda hiç parlamıyordu.

"Hayır, hayır. Bu parti ışığı çalmak için benim değil," diye yanıtladı Jamie'ye sarılmadan önce. "Sevgili dostum. Sizin adınıza çok mutluyum. Gerçekten yakaladın

iyi bir tane, Liam."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," diye onayladı Liam, gururu gözlerindeki parıltıdan anlaşılıyordu. "Şimdi bize izin verirsiniz, karımı iki haftalığına cennete götürüyorum."

Liam ve Jamie onları doğruca Strip'e götürecek limuzine binerken Francesca'ya sarıldım, arkasından sokuldum ve kulağına fısıldadım, "İkinci balayımız için Küba'ya geri dönüyoruz. Seni yine o küçük tangayla görmek istiyorum ama bu sefer bütün oteli tutacağım, böylece seni arzulayan bir pezevenk olmayacak."

"Tekrar Bayan Battaglia olmak için sabırsızlanıyorum ama bu gerçekleştiğinde bir balinadan daha büyük olacağım. O zamana kadar Willy'nin dışarı çıkıp oynamak isteyeceğini sanmıyorum."

"Willy mi?" Merakla kıkırdadım. "Ona böyle mi diyorsun?"

"Şey, büyük ve... bilirsin, özgür olmayı seviyorum." Sözlerine güldüm ve sikimi ona doğru bastırdım.

"O her zaman seninle oynamak isteyecektir. Aslına bakarsanız, bence şu anda onu serbest bırakmanızı istiyor."

"En iyisi onu bekletmeyelim."

Mutluydum. Şimdiye kadar olduğum en mutluydum. Bundan sonra da en mutlusu olacağım çünkü karımı kollarıma alabilecek, onu sevebilecek, koruyabilecek ve çok yakında onunla tekrar evlenebilecektim.

"Mafya yarım tedbirlerin yeri değildir, Matt. Kontrol ya sende olur ya da olmaz," dedi Francesca, dairemizin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz. Düğünden bu yana geçen iki hafta boyunca ağzı kapalı bir volkan gibiydi ve görünüşe bakılırsa artık patlama noktasına gelmişti.

"Ne diyorsun Francesca?" Hınzır bir sırıtışla sordum yüz.

"Dizginleri elinize almadığınıza göre bir seçim yapmanız gerekiyor, ve ben de sizin için fikirlerinizi ortaya koyacağım."

"Dinliyorum patron," diye takıldım ama içimden bir ses bir sonraki sözlerinin yüzümdeki gülümsemeyi sileceğini söylüyordu.

"Ya vurulduğun gece yaptığın gibi beni becerirsin ya da eşyalarımı alıp Detroit'e geri dönerim."

"Hem de nasıl!" "İşte böyle."

"Yaralısın, Francesca. Sana dokunmayacağım. O gecenin tüm ayrıntılarını hatırlamıyorum ama işlerin kötüye gittiğini tahmin edebiliyorum."

"Yarım tedbir yok, Matteo Battaglia."

"Ne?" Saçlarından bir avuç tuttum, yüzünü kendime o kadar yaklaştırdım ki dudaklarımız neredeyse birleşecekti. "Çiğ sikilmek istiyorsun, öyle mi?"

"Beni açlıktan ölüyormuşsun gibi becermen istiyorum, tıpkı o geceki gibi. Kendin gibiydin. Evcilleşmemiş, sınırlanmamış, lanetlenmemiş-inanılmaz." Beni daha da zorladı ve eve döndüğünden beri devam ettiğim bu çiğ seks yasağından onu çıkarmanın zamanı gelmişti.

"O zaman iyi bir kız ol ve benim için dizlerinin üstüne çök." "Yap beni."

Çok şanslıydım. Hepsi bizde kaldı. Amcasının bunu mümkün kılan bazı yeni gelişmeleri olduğu ortaya çıktı. Sinsi Don bir boşluk bulmuştu. Geri alınamayacak bir emsal. Görünüşe göre Don Bartolini, Don Fiori'nin kız kardeşiyle yirmi beş yılı aşkın bir süredir mutlu bir evlilik sürdürüyordu. Bu konuda lafi dolandırmaya gerek yoktu. Evliliğimize itiraz etmeleri mümkün değildi.

O benim sonsuza dek mutluluğumdur. Kişisel peri masalının mükemmel başlangıcıydı. Hiç yapmadığım duaların cevabıydı ve şimdi nihayet her şeye sahiptim. Hayat, aşk, kendi ellerimizde bir gelecek ve dizlerinin yarısına kadar şaplak yemeye muhtaç bir tanrıça.

Bu kadın doyumsuzdu. Şimdi her zamankinden daha fazla. Hepsi hormonlar yüzünden olamazdı ama hiç şikâyetçi değildim. Elimden geldiğince ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Bu çok kolay *Gattina*." Fermuarımı indirdim ve yarı sert sikimi çıkarmadan önce kemerimi çözdüm. "Ağzında tamamen büyüyene kadar em onu."

"Bu bir tuzak gibi görünüyor. En sevdiğim şeyle beni tuzağa düşürmek."

"Söz veriyorum yarın düz yürüyemeyeceksin, *Gattina*. Yaptığın her harekette beni hissedeceksin."

Daha dizi tam olarak yere değmeden iç cebimden telefonum çaldı ve dikkatimi onun şehvetli bakışlarından uzaklaştırdı. Gelen aramayı reddederek telefonu hızla kapattım. Çok geçmeden ikinci kez çaldı ve ben de aynısını yapmak için uzandım.

Francesca'nın dudakları aletimin tepesine henüz sarılmıştı ki benimki yerine onun telefonu çaldı.

"Belki de acildir. Muhtemelen onu almalıyız," dedi Francesca, kendini yukarı çekerek.

"Yine ben Jimmy," diye cevap verdim telefonu açıp hoparlöre vermeden önce. "Jimmy, bu çok iyi olsa iyi olur!" Alay ettim.

"PATRON!" Mikrofona nefes nefese bağırdı, "AD'DE... BOMBA ! HEPSİ BINADAYDI."

"NE?" Bağırarak karşılık verdim, vücudumdaki her kas gerildi, dişlerim acıyacak kadar gıcırdadı ama hepsini kaybetme düşüncesiyle göğsümü yırtmakla tehdit eden acıyla kıyaslandığında hafif bir acıydı.

"HER YERDE ALEVLER VE SIYAH DUMAN VAR. JAMIE VE LIAM SAĞ SALİM ÇIKTI. SENİN BABAN DA. AMA..."

"ALISON NEREDE?" Ben de bağırdım. Jimmy'nin cevap vermesini beklerken gürültüler, uzaktan gelen itfaiye sirenleri ve arka plandan gelen panik çığlıkları sessiz dairemizi delip geçti.

"Onu henüz bulamadık," dedi, sesi tekrar bağırmadan önce ciddiydi, "MAX, NE YAPIYORSUN? İÇERİ GİREMEZSİN."

"Çek o lanet ellerini üzerimden," diye homurdandığını duydum Max'in hattın diğer ucundan.

"Asla dışarı çıkamayacak," dedi Jimmy bir başkasına, Francesca ve ben çılgınca kıyafetlerimizi giyip diğer taraftaki kargaşayı dinlemeye çalışırken telefon muhtemelen unutulmuştu.

Mikrofondan gelen bir başka patlama sesi göğsümde patladı ve kalbimin düzensiz atmasına neden oldu.

Tanrım, küçük kardeşim! "GERİ ÇEKİL, GERİ ÇEKİL."

Onun panik çığlıklarıyla birlikte telefon görüşmesi sustu, ardından daha yüksek sesli bir başka patlama görüşmeyi tamamen kesti. O anda ruhum bedenimi terk ederken, kayıp anısı dünyamı yeniden karanlığa boğdu.

Alison.

*Bundan sonra ne olacağını
bilmek ister
misiniz?*

Buradan Öğrenebilirsiniz

*Karanlıklar Meleği, Komisyonun
Efendileri serisinin 4. kitabıdır ve
canlı olarak yayınlanacaktır.*

**Bültenime buradan kaydolun ve ne zaman
yayınlanacağını ilk öğrenen olun.**

OceanofPDF.com

KARANLIĞIN MELEĞİ

Gizlice göz atın

(değişikliğe tabidir)

Alison

"Aman Tanrım, Jackson. Bu çok iyi!" Zevkle inledim, Jackson'ın yanakları kırmızının koyu bir tonuna büründü

"Alison! Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırdı, kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımı tekrar yaladım, başımı kaldırıp onun koyu kahverengi gözlerine baktım ve "Yediğim en iyi İtalyan dondurmasının tadını çıkarıyorum ve bu sırada seni utandırıyorum" dedim. Kıkırdadım, kremalı külahtan cömertçe bir yudum daha aldım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. "Çok iyi." Başparmağımın ucuyla alt dudağımın köşesini temizlemeden hemen önce yüzümde hınzır bir gülümsemeyle fısıldadım, yavaşça ağzıma aldım, yanaklarımı derin bir emişle çukurlaştırdım.

"Hadi ama Alison! Ben bir polis memuruyum. Beni burada kaç kişinin görüp tanıyabileceğini biliyor musun?" Jackson belli belirsiz sinirli bir ses tonuyla konuştu ama yırtık gözleri daha da parlarken dudaklarını bilinçsizce yaladığında sıcaklığın arttığını görebiliyordum.

"Lütfen... Sen bir *polis memuru* sayılmazsın. Ayrıca berbat kariyer seçimleri yapmış olman ve hatta bir polis memurundan daha fazlası olmak için çaba göstermiş olman benim suçum değil. Belki de birinin *beni* tanınması konusunda daha çok endişelenmelisin. *Bu* sana benim sahte inlememden çok daha fazla bela getirebilir. Bir DEA memuru ve bir mafya prensesi. Ne manşet ama!"

Sözlerime gözlerini devirdi, "Bunun olamayacağını biliyorsun. Bu yüzden bunu gizli tutmak zorundayız. Ayrıca bu, kardeşinin öğrenmesinden çok daha az sorun olur, değil mi?"

"Bu bir tehdit mi *memur bey*?" Ben de ona karşılık verdim. Bizi asla Matt'e ispiyonlamazdı, çünkü sonuçlarına katlanacak olan o olurdu, ben değil. Matteo Battaglia New York'un mafya babasıyken, Jackson Naoki de polis teşkilatında görev yapıyordu. Bu yüzden aramızda olanları gizli tutmak ikimiz için de en iyisiydi.

İlgi alanları.

"Hiç de değil, Bayan Battaglia. Bu bir uyarı. Sadece uslu durun ki mümkün olduğunca radarın altında kalabilelim. Anlaştık mı?"

"Mafya ile anlaşma yapmaya çalışmaktan daha iyisini bilmelisiniz, efendim. Bence bu konuşmayı daha özel bir yerde yapmalıyız, böylece şartlarımızı düzgün bir şekilde müzakere edebiliriz. Ayrıca, vanilya ve çikolatalı sos şu anda benim için pek yeterli değil. Birden canım Japon yemeği çekti." Açıkça flört ettim. Gitme vakti gelmişti, arkadaşlık etmek bize göre değildi.

"*Tam* aradığın şey bende olabilir prenses." Beni kendine çekmeden önce sırtıttı ve dudaklarımdaki tatlılığı nazikçe yaladı. Gözlerimi kapadım, ona doğru eğildim, ağzımı onun iradesine bıraktım, küçük dondurmacıdaki sıcaklık aniden buradaki tüm dondurmaları saniyeler içinde eritecek kadar yükseldi. "Evet, kesinlikle gitme vakti geldi." Jackson benden uzaklaşarak onayladı, pantolonunda zaten yükselen baştan çıkarıcı çadırın hafif bir ipucu düşününce gülümsedim.

İlk kez bir araya geldiğimizde zaten bir süre önceydi, ancak işteki işler o kadar kontrolden çıkmıştı ki dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu yoksa ofisten asla çıkamayacağımı düşündüm. Böylece, Jax'in kendimi hiç durmadan büyüyen iş yığınınan kurtarmak için yeterince iyi bir neden olduğunu anladım.

Başka nedenler de vardı ama bunları itiraf edemezdim.

Babamın mimarlık firması AD Architects'te kıdemsiz bir proje yöneticisi olarak çalışıyordum. Diğer kardeşim Liam yakında firmayı devralacaktı.

Uzun süredir devam eden hayali nihayet gerçek oluyordu ama bu, onun yapmaya zaman bulamadığı asıl işin tüm yükünü benim omuzlarıma yüklüyordu.

Şu anda personel sayımız yetersizdi ve her şeyin üstüne de büyük bir proje geldi. Yani, evet, aşırı çalıştığımı, aşırı yüklendiğimi ve aşırı yorulduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesiydi. Jax gerginliğimi atmama yardımcı oldu, ben de onu tekrar aramaya karar verdim. Bu ciddi bir şey değildi. Hiçbir şey ciddi değildi.

Son zamanlarda, hatta Jackson'dan önce bile seyrekleşen kaçamaklarım, ara sıra takılmalarım vardı ama bunun ötesinde bir şey yoktu. Hâlâ beni deli eden birini bulmaya çalışıyordum. Dikkatimi öyle bir çeken biri vardı ki, kendime nefes almamı hatırlatacak kadar bile ayıramıyordum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ve bunun benim için gerçekten söz konusu olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kendim ve zevklerim tuhaftı. Hatta tuhaftım ve ilgimi çekmek için çok şey gerektiğini biliyordum.

Beni bu döngüden kurtaracak, fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak bana meydan okuyacak birine ihtiyacım vardı.

Aşk tamamen farklı bir hikâyeydi. Hayatımda hiç bir erkeği sevmemişim. Hiç kimse tarafından ciğerlerimin havasının boşaltıldığını hissetmedim. Ara sıra randevular ve seksten daha fazlasına katlanabileceğimi hiç hissetmedim.

O yüzden yalnız kaçamaklar oldu.

Yeni seks arkadaşım olarak onca insan arasından neden *onu* seçtiğimi merak ediyordum. Jackson lanet Naoki, en büyük kardeşim Matt'in kibarca dediği gibi koy.

Jackson ve Matt eskiden çok iyi arkadaşlardı. Deli gibi ayrılmaz en iyi arkadaşlardı - biri nereye giderse diğeri de onu takip ederdi. Her ikisinin de kollarında asılı duran o güzel kızları görmeseydim, ikisinin de eşcinsel olduğunu düşünürdüm. Öyle olmadıklarını bilmek beni rahatlatmıştı çünkü tatil için Matt'le birlikte evime gelen Jackson'ı ilk gördüğüm andan itibaren ona aşık olmuşum.

O günü sanki yeni olmuş gibi hala net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Üzerinde bir sürü yama olan deri ceketiyse evimize kendinden emin bir şekilde girdiğinde büyülenmişim, tam bir trans halindeydim. Japon babasının hediyesi olan yırtık çekici gözleriyle uyumlu simsiyah saçları, Brezilyalı annesinden miras kalan güneşte yumuşamış cildi, herkesi kavgadan kaçmaya zorlayabilecek bir boyu ve yapısı vardı. Aşırı derecede

Kaslıydı, zayıftı ama mükemmel bir şekilde tonlanmıştı. Kalın kışlık kıyafetlerinden bile bunu görebiliyordum.

'Sen Matt'in sürekli övündüğü küçük İtalyan prensesi olmalısın. Alison, değil mi? Bunlar onun bana söylediği, on üç yaşındaki bir çocuğa hitap etmek için özellikle yumuşatılmış, küçümseyici, klişe ilk sözleriydi. Ama o zaman bile, bugün sahip olduğum cesaret ve kıvılcım derimin altında yatıyordu, saniyeler içinde ebullition noktasına yükseliyordu, küçümseyici sözleri salyalarımı silerken ağızımda oluştu.

Hormonlu yeni bir gençtim, duygularım ve tepkilerim saniyenin kesirlerinde sekizden seksene koşuyordu.

Evet, Alison. Ben prenses değilim. Kardeşimin senin hakkında hiç konuşmaması çok komik. O kim demiştin?" Oldukça iyi biliyordum, sadece umutsuzca kendi darbemi indirmeye ihtiyacım vardı, umarım ona bebek olmadığımı gösterirdim.

'Jackson Naoki, hizmetinizdeyim, Bayan Battaglia. Siz bir bakıma İtalyan kraliyet ailesindensiniz, dolayısıyla elbette bir prensessiniz. Bildiğim kadarıyla bunun son derece farkındasınız ve her zaman istediğinizi elde ediyorsunuz. Gözlerindeki parıltı ve sırtısındaki ışıltı tüylerimi diken diken etti ve niyeti bu olmasa da tamamen yakalandım. Eğildi ve yanaklarımın her birine İtalyan usulü birer öpücük kondurdu, dudaklarının değdiği yerlerde tenim milyonlarca küçük tüyle doldu.

"AĞAĞI kaplan, o on üç yaşımda ve benim kız kardeşim. Tamamen SINIR DIŞI." Matt kapıdan homurdanarak çıktı ve eğlencemi yine kaçırdı.

Hey, kardeşim. Bir şey demek istemedim. O sonsuza dek senin küçük kız kardeşin olacak! Jackson elini teslimiyetle havaya kaldırmış, sözlerinin acı tadını ağızımda bırakarak gitmişti. Çok az şey biliyordu.

Jax'le ilgili ilk anım buydu. O benim ilk aşkım ve birkaç yıl sonra ilk orgazmımdı. Aklımdan çılgınca geçen düşünce, on altı yaşında ilk kez mastürbasyon yaptığımda gözlerimin önündeki mükemmel görüntü ve o kahredici duygu, lanet bir çölde yağmur gibi üzerime yıkandığında ağladığım isimdi.

Jackson'ın bizim gibi ailesiyle arası pek iyi değildi, babasıyla yıllardır konuşmuyorlardı ve annesi kardeşimle tanışmadan önce vefat etmişti, bu yüzden kendi evinden çok bizim evde vakit geçiriyordu.

Babası Hiro Naoki, New York Mafyası'ndaki tüm patronların patronuydu - Yakuza - güçlü bir Oyabun, bir Mafiosi Don'un Japon eşdeğeri ve Jackson babasının işleriyle hiçbir zaman ilgilenmemiş, hatta onaylamamıştı.

Elmanın ağaçtan bu kadar uzağa düşmesi çok tuhaf!

Ama sonuçta, aileler arasındaki kötü geçmiş ikisine de sıçramış, dostluklarını rekabet ve ihanetle lekelemişti. Büyükbabam ve Hiro arasında tam olarak ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bu, zaman kadar eski bir hikâyeydi.

Matt ve Jackson arasında bir husumet olduğunu söylemek en hafif tabirle hafif kalırdı.

Babaların günahları...

Bana göre, bu artık on yıllık bir kindi ve hâlâ ayakta durması için hiçbir neden yoktu. Erkek olmasalardı çabucak düzeltilebilecek bir yanlış anlaşılma! Testosteronla ilgili öyle bir şey vardı ki, gururuna yenik düşmek, çeneni kapamak ve dinlemek gibi bazı yetenekleri engellediğini düşünmeye başlamıştım. Evet, bir de adres sormak!

Jackson bir DEA ajanıydı ve bizi ispiyonlamak, tüm aileyi gömmek için her türlü fırsata sahipti ama yapmadı. Hatta bir ay kadar önce yardıma ihtiyacımız olduğunda yardımımıza koşmuş, sırf kayıtları düzeltmek uğruna işini tehlikeye atmıştı. Tüm bunlar ve belki de yasak meyvenin daha tatlı olması saçmalığı, o çocukluk aşkının yeniden canlanmasına ve şehvet dolu bir merakla daha da alevlenmesine neden olmuştu. Belki de bu yüzden onu seçmiştim. Gençken umutsuzca istediğim ama asla sahip olma şansı bulamadığım şeyi tatmak için yeni ortaya çıkan bir fırsat. Ve o hayal edebileceğim kadar tatlıydı. Yani. Lanet olsun. Tatlı.

Daireme geri dönmek için bir Uber çağırdık ve yardım edemedim ama partiyi arka koltukta başlattım. Jackson utanmaz ellerimi onun mahrem yerlerinden ve dudaklarımı onunkilerin tadına bakmaktan uzak tutmak için mücadele etti.

Görev bilinci ve soğukkanlılığı bunu daha da eğlenceli hale getiriyordu. Görünüşe göre, yeterince çaba göstermiyordu.

"Sürücü rahatsız olmaya başladı, Alison." Arabanın ön tarafına ve şoförün gözlerini diktiği dikiz aynasına bakarak beni uyardı, arabasının arkasındaki hareketi kontrol ediyordu.

Şoföre dönmeden önce Jackson'ın kulağına "Umurumda değil," diye fısıldadım. "Hey, sen! Gözünü yoldan ayırma, bugün ölmek için iyi bir gün değil ve bir trafik kazasından bahsetmiyorum, bu yüzden yapman şeye odaklan ve bizi hızlıca oraya götür."

Jackson kulağıma mırıldandı, otoriter ses tonum onu Empire State Binası'ndan daha yükseğe çıkardı ve ben de onaylayarak genişçe gülümsedim. Doğam gereği baskın biriydim, belki de ailemden miras kalan bir şeydi ve muhtemelen bir erkeği birkaç randevudan fazla tutamamamın nedeni de buydu. Ve seks söz konusu olduğunda, ya benim yolum ya da lanet olası otoyoldu. Neyin beni memnun ettiğini, ne kadar sert ve ne kadar çok olduğunu biliyordum, bu yüzden kendi zevkimi sağlamak için yapmam gerekeni yaptım. Erkekler böyle yapar, değil mi? Birkaç ilişkiden sonra mesajı açık ve net bir şekilde aldım. Kendi tatminleri için bu işin içindeydiler, her taraf kendi zevkini aramak ve talep etmek ya da onsuz gitmek zorundaydı. Elim boş bırakıldığımı biliyorum ve bunun bir daha olmayacağından emin olmak istiyordum, özellikle de gerginliği azaltmaya çok ihtiyacım varken. Jackson aldırmadı. Bütün gün ve bütün gece kontrolün onda olmasına alışkındı ve bu yüzden çarşafların arasında - ya da şu anda planladığım gibi duvara karşı - dizginleri bırakmaya aldırmadı.

Arabadan tökezleyerek indik, merdivenlerden hızla daireme çıktık, gömleğimin düğmelerini çoktan açmıştım, dantelli sütyenimin örttüğü neredeyse çıplak göğüslerimi ortaya çıkarmıştım. Komşularımdan birine yakalanmak umurumda bile değildi, ahlak anlayışım şehvetle gölgelenmişti. Jackson'ın bir eli eteğimde, diğeri göğsümde gezinirken onun büyüleyici öpücükleri arasında eridim. Gözlerim, ağzıma dönüp dilimle alay etmeden önce açıkta kalan boynumda ıslak öpücükler bırakan bu ateşli ve aç adamdan başka bir şey görmediği için zihnim zaten bulanık bir pus içindeydi. Saçları çoktan dağılmıştı ve onu daha da yakınlaştırmak ve yönlendirdiğim her yere götürmek için ellerimi çekip tutmaktan alıkoyamıyordum. Dilinin her vuruşunda, güçlü elinin her sıkışında, şişmiş ıslak dudaklarımdaki her ısırıkta içimin yandığını, karıncalanma hissinin beni tahrik ettiğini hissedebiliyordum.

diğer çifte ulaşmasını bekleyemedi. Onlar çoktan sırlıklam olmuştu.

Neredeyse geldik!

Öfkeli öpüşmeler, dolaşan eller ve gıcırdayan kalçalar arasında nihayet en üst kata ulaşmıştık. Ona beni koridorda becermesini söylememek için kendimi zor tutuyordum, bu düzeltmeye o kadar ihtiyacım vardı. Jackson beni ön kapımdan birkaç metre ötede duvara yasladı, sütyenimi aşağı çekti, sağ sertleşmiş meme ucumu ortaya çıkardı, tamamen ağzına almadan önce hafifçe ısırıldı. Aynı anda ereksiyonunu ağrıyan amıma doğru iterken, başım mutluluk içinde geriye düştü. Sert siki, kıyafetlerim hala üzerimdeyken bile zevk vermeye başlamıştı.

"Ahem!" Koridorda, kapımın hemen dışında birinin boğazını yalandan temizlediğini duydum. Başım hemen sağa döndü ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzü sakın ve soğukkanlı bir şekilde bize bakan o kirli sarışın kuleyi görünce yanaklarım eskisinden daha sıcak bir şekilde kızardı. "Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur."

"Burada ne halt ediyorsun, Max?" Üstümü örterken inanamayarak bağırdım. Max ağabeyimin en güvendiği askerlerinden biriydi ve garip bir şekilde kapımın önünde duruyordu. Jackson ve ben garip bir şekilde kendimizi toparlamaya çalıştık, Max'in hala garip bir şekilde sakın tavrını umursamıyorduk, sanki az önce ikimizin de neredeyse onun önünde seviştiğine tanık olmamış gibi.

"Seninle konuşmaya geldim." Tekrar konuşmadan önce doğrudan Jackson'a bakarak cevap verdi, sesi daha derin ve tek kelimeyle bile daha tehditkârdı. "Tek başına!"

BU SERIDEKİ KİTAPLAR:

From Dust To Don - Prequel Novella - [Oku](#)

Savage Temptation - 1. Kitap - [Oku](#) Bound

By Deception - 2. Kitap - [Oku](#)

Karanlığın Meleği - 4. Kitap - Çok Yakında

Işığın Meleği - 5. Kitap - [Ön Sipariş](#)

Rus Hükümdarı - 6. Kitap - [Ön Sipariş](#)

YAZAR HAKKINDA

Stephanie Amaral oldukça yeni bir yazar, ateşli ve öfkeli mafya kitapları yazıyor. Türün normlarından daha hafif olma eğiliminde olan romantizm, onları karanlık romantizme iyi bir giriş yapıyor.

Komisyonun Lordları serisi, sizi koltuğunuzun ucunda sallandıracak kadar gerilimle baharat ve olay örgüsünün mükemmel bir karışımı.

Bir kahve bağımlısı ve iyi bir baharatlı, düşmandan aşığa hikayesini seviyor. Bir gün yazarlığın hayatı ve tek işi olmasını umuyor. zamana kadar zamanını yaratıcılık ve şirket yönetimi arasında bölüştürmek zorunda.

Stephanie ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız sosyal medya hesaplarını takip edin ([buraya tıklayın](#)) ve www.stephanie-amaral.com web sitesine göz atın

Beni tercih ettiğiniz platformda takip edin ve okuyucu grubuma katılın - [BURADA](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Yazdığım her yeni kitapla birlikte aldığım sevgi ve destek beni hayrete düşürüyor. Bu yalnız bir süreç ama bu hanımlardan bazıları bunu çok daha az yalnız ve bir ton eğlenceli hale getiriyor:

Michele - Suç ortağım! Hâlâ hayretler içindeyim ve ne kadar hızlı bir şekilde benim çılgın bandwagon'uma atladığınıza ve bana devam etmemi çünkü bunu söylediğinize şaşıyorum. Tüm emekleriniz için tekrar teşekkür ederim. Çok takdir ediliyor ve seviliyorsunuz.

Cristina - Tüm saçmalıklarımın sorumlusu. Bana kafamı kıcımdan çıkarmamı ve sadece işimi yapmamı söyleyen kadın. Senin sert sevgin ve koşulsuz dürüstlüğün büyük bir pusula. Teşekkürler bebeğim.

Rachel, Jacqi, Melissa ve Sarah - Beni desteklediğiniz ve kelimelerimi gibi parça parça okuduğunuz için teşekkür ederim. Dostluğunuz ve desteğiniz benim için dünyalara bedel.

ARC ekibime - Size böyle hitap edebilir miyim? Çünkü gerçekten ihtiyacım olduğunda bana güç ve motivasyon veren bir destek ekibi olduğunuzu hissediyorum.
Siz kızlar .

Ve son olarak ama kesinlikle en az değil, aileme - bazen size baktığımı ve düşündüğümü bile bilmiyorsunuz... yazdığım şeyleri size nasıl açıklayacağım? Ve yine de hepsini sizin için yapıyorum.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.